

ΤΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ο ΕΥΛΟΥΡΓΟΣ

Τὸ πριόνι γρῦ-γρῦ-γρῦ, τὴ σανίδα σχίζει,
Τὸ σφυρί του τὰκ-τὰκ-τὰκ, τὰ καρφιά καρφώνει,
Μὲ μεγάλη προσοχή τὴ δουλειά του ἀρχίζει
Μὲ μεγάλη προσοχή τὴ δουλειά του τελειώνει.

Ο ΚΤΙΣΤΗΣ

Φέρνει ἄμμο, φέρνει πέτρες καὶ ἀγάλια-ἀγάλια κτίζει,
Προχωρεῖ μὲ τὴ δουλειά του καὶ τέσκαλωσιές σηκώνει,
Ἀπὸ τὰ θεμέλιά του καὶ ἀπὸ τὴ γῆ ἀρχίζει
Καὶ αἰγά-σιγά παλάτι ἀθεώρατο τελειώνει.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Κάθεται εἰς τὸ θρανίο κι' ἀρχινᾷ νὰ συλλαβίζῃ
Καὶ ἐπιμελῇ τὸν λένε καὶ ἐκεῖνος καμαρώνει·
Ἀπὸ τ' ἀλφα-βῆτ' ἀρχίζει
Κι' ἐπιστήμων τελειώνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 129]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΦΩΣ, ΣΚΟΤΟΣ

Οἱ ἀδελφοὶ Καστέρα εἶχον συνταξειδιώτην κύριόν τινα ὀνομαζόμενον Δουροζίρη, ἐμποροράπτην, ὅστις ἐπανάρχετο εἰς τὴν πόλιν Κωνσταντίναν μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν δύο κορασίων του· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον φρόνιμον καὶ περιποιητικόν, ἐγνωρίσθη μετ' αὐτοῦ ταχέως καὶ ἐγένιναν φίλοι. Ἡ γνωριμία αὕτη ἦτο πολὺ ἀναγκαία εἰς τοὺς τρεῖς μικροὺς φίλους μας, οὔτινες δὲν εἶχον ὁδηγόν καὶ προστάτην εἰς τὸ ταξειδίον των. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρετε ὅτι μέχρι τῆς Κωνσταντίνης ἦσαν δύο ὁλόκληρα ἡμερονύκτια, ὥραι ὀκτώ καὶ τεσσαράκοντα.

Ὁ Ἰωάννης διηγῆθη εἰς τοὺς συνταξειδιώτας του τὰς περιπλανήσεις καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ οὕτω πως διῆλθον τὴν ἡμέραν εὐαρέστως.

Τὴν ἑσπέραν ἡ προβλεπτικὴ κυρία Δουροζίρη ἔστρωσε πρόχειρον τράπεζαν, καὶ ἐδείπνησαν πάντες μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ εὐθυμίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπλαγίασαν καὶ ἐκοιμήθησαν ἡσυχῶς.

Τὸ πρωὶ ἐξύπνησαν, προεγευμάτισαν καὶ περὶ ὥραν 4 μ. μ. τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη εἰς μικρὰν τινα πόλιν ὀνομαζομένην Σετίφ διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἵππους.

Μετ' ὀλίγον ἐξεκίνησε τὸ λεωφορεῖον, ἦλθεν

ἡ νύξ, ἐκοιμήθησαν οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πρωὶ ἐξύπνησαν περὶ ὥραν πέμπτην, καθ' ἣν στιγμήν τὸ λεωφορεῖον εἰσῆρχετο εἰς τὴν Κωνσταντίναν.

Ὁ κύριος Δουροζίρης παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς τρεῖς φίλους του, ὅπου τοὺς ὑπέδεχθη ἡ μήτηρ του, γραῖα ἀξιοσέβαστος καὶ γλυκυτάτη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ λεωφορεῖον τῆς Βάτνας ἐμελλε νὰ κινήσῃ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἔμειναν τὰ παιδιά ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοῦ ἐμποροράπτου. Ἐφαγον, ἐπιοι, διεσκέδασαν, καὶ τὴν ὠρισμένην ὥραν μετέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ κυρίου Δουροζίρη.

Ἐξ ἵπποι ἦσαν ἐξευγμένοι εἰς τὸ λεωφορεῖον, ἵπποι ἰσχυροὶ καὶ ὀστεώδεις, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς εἶνε ὀμαλή, κατάρθρωσαν νὰ το σύρουν πολὺ ταχύτερον παρ' ὅσον θὰ ἤλπιζέ τις, ἐὰν ἐβλεπε τὴν ἀθλίαν κατάστασίν των.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ μόνοι ἐντὸς τοῦ λεωφορείου ἦσαν περιχαρεῖς, καὶ ἔλεγον ὅτι τὰ δεινὰ των ἔληξαν τέλος πάντων, καὶ ὅτι αὖριον πρωὶ πρωὶ θὰ ἀσπασθοῦν τὴν δεξιάν τοῦ θεοῦ των· λοιπὸν ἐκοιμήθησαν εὐθυμοὶ καὶ εὐέλπιδες.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἡμέρα δὲν ἐξημέρωσεν ὅπως ἤλπιζον· ἄλλα ἤλπιζον τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά καὶ ἄλλα τα ἦσαν!

Ἡ Βάτνα ἦτο ἡ μόνη ἐλπίς των, ἀλλὰ...

Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας.

Τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας καὶ τὰ παιδιά κατέβησαν.

Ὁ Ἰωάννης βλέπων στρατιώτην τινά, ὅστις ἐβάδιζεν ἔξω τοῦ ξενοδοχείου ἔχων καὶ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, ἐπλησίασε καὶ τον ἠρώτησε: «Σὲ παρακαλῶ, πατριώτη, δέ μου λὲς ποῦ κάθεται ὁ κύριος Θωμᾶς Καστέρας;

— Ἐέρω καὶ

γῶ; ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτον του. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐστάθη καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Γιά νὰ σου πῶ, πατριωτάκι, ἓνα τέτοιο ὄνομα θαρρῶ πως τᾶκουσα ἐφῆς τὸ βράδυ.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης μου εἶχε τραπέζι ἐν ἑνῇ καποίῳ μὲ τὰ πολιτικά καὶ τον ἔλεγε κύριο Καλησπέρα· δὲν τον λένε ἔτσι δά, Καλησπέρα;

— Καστέρα, Καστέρα· εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Ναί, ναί! καλὰ λές, Κασπέρα καὶ γῶ θάρρεψα Καλησπέρα, τί κουτός!

— Καὶ δὲν εἰξεύρεις νὰ μου εἰπῇς ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ τον εὑρωμεν;

— Ἐέρω καὶ γῶ; ἀλήθεια στάσου, θὰ τον ἔξερῃ ὁ ἀντισυνταγματάρχης μου. Ἐλα πάμε μαζὶ νὰ τον ῥωτήσῃς, εἰν' ἐπαθῇ σὸ καφενεῖο»

Ἠκολούθησαν τὸν στρατιώτην καὶ μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἦρχον τὸν ἀντισυνταγματάρχην, ὅστις ἔτυχεν εὐτυχῶς νὰ εἶνε ὁ ἀντισυνταγματάρχης Χασερῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶ-

χεν ὁ Ἰωάννης συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Λεφιλῆ.

«Παιδί μου, εἶπεν ὁ ἀντισυνταγματάρχης, πράγματι χθὲς ἑσπέρας ἐδειπνήσαμεν μὲ τὸν θεῖόν σας, ἀλλὰ σήμερον τὰ ἔξμεράματα ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Βίσκραν μὲ ἓνα φίλον του, τὸν λοχαγὸν Μαρτῆν».

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐφάνησαν ὅτι ἐλυπήθησαν, ὁ ἀξιωματικός ἐξηκολούθησεν:

«Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῇτε, μετὰ σαρανταοκτὼ ὥρας θὰ ἐπιστρέψουν· διότι ὁ λοχαγὸς εἶνε τῆς ὑπηρεσίας μεθ' αὐτοῦ τὴν δευτέραν, καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐδῶ τὸ πολὺ πολὺ τὴν δευτέραν πρωὶ εἰς τὰς ἑννέα διὰ τὴν ἀναφοράν».

Τῷ ὄντι τί ἀτυχία! Ἄν ἤρχοντο ὀλίγας ὥρας πρωτύτερα θὰ τον ἐπρόφθανον τὸν ἀπρόφραστον αὐτὸν θεῖον, ὅστις ἐξεφευγεν ἐκ τῶν χειρῶν των τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἦσαν βεβαιότατοι ὅτι τον ἔφθασαν.

Τόσον δὲ ἦσαν καταπεπληγμένα τὰ παιδιά, ὥστε ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ τα παρηγορήσῃ, καὶ εἶπε:

«Μπα! καὶ τί εἶνε δύο ἡμέραι; θὰ περάσουν χωρὶς νὰ το καταλάβετε.»

Μάλιστα δὲν εἶνε τίποτε δύο ἡμέραι. Καὶ ἀφ' οὗ ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὁ θεῖός των μεθ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βάτναν, ἐξ ἀνάγκης ὤφειλον νὰ τον περιμένωσι. Διότι, ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ ἐκμι-



« ΔΙΗΛΘΟΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ » (Σελ. 154)

νήσουν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ, ἦτο φόβος μήπως συναντηθῶσι καθ' ὁδόν, καὶ ἂν ἡ συνάντησις ἐγένετο νύκτα, πάλιν θὰ ἀπετύγγανον. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ τον περιμεῖνουν.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του νὰ ὁδηγήσῃ τὰ παιδιὰ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς χήρας Σούρλα, ἥτις παρεχώρησεν εἰς αὐτὰ μικρὸν δωμάτιον καὶ ἀφ' οὗ ἐδείκνυσαν χωρὶς πολλὴν ὀρεξίν, ἐπειτα ἐξῆλθον σκεπτόμενα πῶς νὰ περάσουν τὴν ὥραν των.

Εὐτυχῶς συνήντησαν καθ' ὁδὸν τὸν ἀντισυνταγματάρχην Χασερῆν, ὅστις τα παρώτρυνε νὰ ὑπάγουν νὰ θαυμάσουν τὸν μεγαλοπρεπῆ κεδρῶνα, τοῦτ' ἐστὶ τὸ δάσος τῶν κεδρῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, ὁ Ἰωάννης ἀνέβηλε τὴν ἐκδρομὴν εἰς αὐριον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ μετέβησαν οἱ φίλοι μας εἰς τὸ κεδρῶνα. Τὸ δάσος τοῦτο ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν τῆς Βάτνας ἀπέχον πέντε στάδια, τοῦτ' ἐστὶ πέντε χιλιόμετρα καὶ εἶνε τεσσαράκοντα χιλιάδων στρεμμάτων περίπου. Μόλις τὰ παιδιὰ εἰσεχώρησαν εἰς τὸν κεδρῶνα καὶ ὄντως ἐθαύμασαν διὰ τὸ γιγάντιον τῶν δένδρων, ἐξ ὧν τὰ κάλλιστα ἔχουσι περίμετρον πέντε ἕως ἑξέμετρων καὶ αἱ ὑπερήφανοι κορυφαὶ των ὑψοῦνται μέχρι εἴκοσι μέτρων. Ἐμπροσθεν τῶν κολοσσῶν τούτων οἱ τρεῖς μικροὶ Καστέραι ἐφαίνοντο ὡς μύρμηκες.

Τρεῖς περίπου ὥρας περιεπάτησαν ἐντὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς δάσους. Ἐν ᾧ δὲ ἐπανήρχοντο ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἄλλην διεύθυνσιν διὰ νὰ ἴδουν καλλίτερα, ἀλλὰ ἔχασαν τὴν ὁδὸν καὶ εὐρέθησαν εἰς μικρὸν χωρίον Ἀράβων. Ἐφοβήθησαν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ ἔκρυψαν τὸν φόβον των καὶ διῆλθον διὰ μέσου τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐβλεπον μετὰ πολλῆς ἀπορίης ἀνοίγοντες τὸ στόμα των. Ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διότι ἐξῆλθον σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς ἐκ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου χωρίου, καὶ χαίροντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Ἐπορεύθησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς χήρας Σούρλα καὶ ἐγευματίσαν μετὰ σπανίας ὀρέξεως.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐν ᾧ ἡτοιμάζοντο νὰ ἀναπαυθῶν, ἦλθεν ἡ ξενοδόχος καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὅτι ὁ ἀντισυνταγματάρχης κύριος Χασερῆς ἐστείλε καὶ τοὺς ἐζήτησε.

«Χωρὶς ἄλλο, ἀνεφώνησεν ὁ Μιχαλάκης πε-

ριχαρῆς, θέλει νὰ μας εἰπῇ ὅτι ἦλθεν ὁ θεὸς Θωμᾶς!»

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχε πολλὰς ἐλπίδας καὶ εἶπε:

«Μιχαλάκη μου, ἂν ἦρχετο ὁ θεὸς Θωμᾶς θὰ ἔτρεχε μόνος του νὰ μας εὔρῃ, ἀντὶ νὰ στείλῃ τὸν στρατιώτην.»

Οἱμοὶ! δίκαιον εἶχεν ὁ Ἰωάννης. Καὶ πάλιν ὁ θεὸς Θωμᾶς ἐξέφευγε τῶν χειρῶν τῶν ἀνεψιῶν του!

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κύριος Χασερῆς ὡς εἶδε τὰ παιδιὰ ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ εἶπε:

«Μὰ τὸ ναί, σὰν νὰ το κάμνη ἐπίτηδες ὁ θεὸς σας. Φαντασθῆτε, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Μαρτῆ, τὸν συνήντησεν εἰς Ἀραψ καὶ του εἶπεν ὅτι ὁ μαῦρος λέων τὸν ὁποῖον ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἀνεζήτηι, ἀνεφάνη εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ. Εὐθὺς λοιπὸν λέγει πρὸς τὸν λοχαγόν:

— «Μαρτῆ, πῆγαινε μόνος σου καὶ εἰπὲ ἔς τοὺς συντρόφους μὲς ὅτι πρὶν παρέλθουν ὀκτὼ ἡμέραι, θὰ τοὺς φέρω μίαν μαύρην λεοντὴν πρώτης τάξεως.

Καὶ χωρὶς δεῦτερον λόγον ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἀράβα.

— Βλέπετε λοιπὸν, κύριε ἀντισυνταγματάρχα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι εἶχον δίκαιον ὅταν σας ἔλεγα νὰ μὴ τον περιμένω ἐδῶ τὸν θεόν; Ἐὰν ἐπηγαίναμεν εὐθὺς εἰς τὴν Βίσκραν θὰ τον εὐρίσκαμεν πρὶν φύγῃ, ἐν ᾧ τῶρα Κύριος οἶδε πότε θὰ τον εὔρωμεν.

— Ἐλα δὲ καὶ σύ! τὸν θεὸν σας σεῖς δὲν τον γνωρίζετε. Ὅσον πονηρὸς καὶ ἂν εἴνε αὐτός ὁ μαῦρος λέων, ὁ Καστέρας δὲν θὰ χρειασθῇ ὀκτὼ ἡμέρας νὰ τον ξεπαστρεύσῃ.

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Καὶ ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ κυνηγήσῃ τὸν θεὸν του καὶ μέχρι τοῦ Βοῦ Ἰζέλ, δὲν θὰ σταματήσῃ ἂν δὲν τον συλλάβῃ. Χρήματα εἶχε διὰ τρία εἰσιτήρια τοῦ λεωφορείου ἀπὸ Βάτνας εἰς Βίσκραν.

Τίποτε δὲν θὰ τον μεταπείσῃ.

Καὶ ἔπειτα τί εἶχον νὰ χάσουν; Ὁ κόπος τοῦ ταξειδίου δὲν τοὺς ἔμελλε, νὰ κινδυνεύουν δὲν ἐφοβοῦντο, διότι πόσα καὶ πόσα δὲν ὑπέμειναν μέχρι τοῦδε; Πόσα καὶ πόσα δὲν τοὺς ἔλεγον διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουν νὰ φύγουν! καὶ ὅμως εἰς τὰ ταξειδιὰ των δὲν ἔπαθον τίποτε.

Διατί λοιπὸν νὰ ὀπισθοδρομήσουν τῶρα εἰς τὸ τέλος πλέον;

«Ὅπως δὴποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης, δὲν μου εἶπεν ὁ πλοίαρχος Γαστάλδης: «Ἰωάννη μου, ἰσάκεις σὺ λέγουν ὅτι εἶνε κίνδυνος, βιάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κίνδυνον καὶ μὴ ὀπισθοδρομήσῃς, ἕως ὅτου βεβαιωθῇς ἐὰν ὑπάρχῃ πράγματι κίνδυνος!»

Τὸ γενναῖον παιδίον νύχαρίστησε τὸν ἀντισυνταγματάρχην διὰ τὰς εὐγενεῖς περιποιήσεις του, καὶ κατ' εὐθείαν μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων καὶ ἠγόρασε τρία εἰσιτήρια διὰ τὴν Βίσκραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ

ΕΜΠΡΟΣ! ΜΕΣ Ἐ ΤΑ ΟΛΑ!

Ἡ Βάτνα ἀπέχει σχεδὸν ἰσάκεις ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνης καὶ ἀπὸ τῆς Βίσκρας. Ἐν γένει οἱ περιηγηταὶ μένουν μίαν νύκτα εἰς Βάτναν χάριν ἀναπαύσεως, καὶ ἔπειτα ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον των καὶ μετὰ δεκατέσσαρας ὥρας φθάνουν εἰς τὴν Βίσκραν, ἥτις εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὰ πρόθυρα τῆς Ἑρήμου Σαχάρας.

Καὶ οἱ τρεῖς μικροὶ Καστέραι, οἱ ἀκούσιοι οὗτοι περιηγηταί, ἔπραξαν τὸ αὐτό. Χωρὶς νὰ θέλουν ἔμειναν μίαν νύκτα εἰς Βάτναν καὶ τὴν ἐπιούσαν εἰσῆλθον εἰς τὸ λεωφορεῖον. Ἦσαν δὲ οἱ μόνοι ἐπιβάται.

Ἡ ἡμέρα ἦτο θερμοτάτη καὶ ὁ ἥλιος καυστικός. Ἄν τὸ λεωφορεῖον ἐταξείδευε νύκτα θὰ ἦτο περίφημα, διότι ὁ καύσων θὰ ἦτο ὀλιγώτερος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἡμέρα εἶνε πολὺ δύσβατος καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύνατον.

Καὶ διὰ νὰ εἰπῶμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ ὑπάρχει καὶν ὁδός.

Οἱ τρεῖς μικροὶ περιηγηταὶ παρετήρουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ πούθεν δὲν ἐβλεπον τὴν παρὰ μικρὰν βλάστησιν· μάλιστα πέραν τῆς Ἀἰν ἐνθα ἀρχίζει ἀληθῆς ἔρημος πετρώδης. Περαιτέρω εἰσῆλθε τὸ λεωφορεῖον εἰς στενὸν ἐλικοειδές, τὸ ὁποῖον μόνον νὰ βλέπῃ τις ἀπελπίζεται ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ το διέλθῃ, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνέβη ἀνήφορον φοβερόν καὶ πάλιν κατέβη ἀπότομον κατήφορον, καὶ ἐφθασεν εἰς φάραγγα γραφικωτάτην μὲν ἀλλὰ ὀλίγον ἀσφαλῆ ἥτις ὀνομάζεται *Λαιμὸς τῶν Ἑβραίων*, διότι ἐνταῦθα κατεσφάγησάν ποτε ἑκατοστὺς Ἑβραίων ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν Ἀράβων.

Μετὰ ταῦτα τὸ λεωφορεῖον διέρχεται γέφυραν παλαιάν, στρέφεται αἰφνης καὶ θέαμα μεγαλοπρεπὲς ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῶν ἐκθαμβῶν περιηγητῶν, οἵτινες, ὅσον καὶ ἂν εἴνε ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσουν ἐπιφώνημα χαρᾶς. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο θέαμα εἶνε ἡ ὁάσις Ἐλ Καντάρρα καὶ οἱ δεκαπεντακισχίλιοι φοῖνικες αὐτῆς.

Καὶ οἱ μικροὶ Καστέραι ἐκ τοῦ πολλοῦ θαυμασμοῦ ἤνοιξαν τὸ στόμα των καὶ ἐλησμώνησαν νὰ το κλείσουν. Τόσον λαμπρὸν ἦτο τὸ θέαμα.

Ἄλλ' ἔτι λαμπροτέραν καθιστᾷ τὴν πρώτην ταύτην ὁάσιν ὁ ἄγονος καὶ κατὰξηρος δρίζων τῶν ἀδένδρων πεδιάδων καὶ τῶν φαλακρῶν καὶ πυρικαύστων ὁρέων ὑπὸ τῶν ὁποίων πανταχοθεν περικυκλοῦται.

Μετὰ τὴν Ἐλ Καντάραν ἔρχεται ἡ δευτέρα ὁάσις ἡ Ἐλ Οὐτάια· ἀφ' οὗ διῆλθε καὶ ταύτην τὸ λεωφορεῖον, διεβη ποτάμιόν τι καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ περίφημον Στενὸν τοῦ Σφᾶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου φαίνεται κατὰ πρῶτον ἡ ἔρημος Σαχάρα. Ὁ θεατὴς αἰσθάνεται τρόμον, διότι ὅσον ἐκτείνεται ἡ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις ἢ ἀπέραντον στρώμα ἄμμου, ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποῖου κατὰ διαλείμματα φαίνονται ἡ ὁάσις Βίσκρα, ἡ ὁάσις Σιδῆ Ὁβκα, ἡ ὁάσις Σεριάγκα ὡς μεγάλα μαῦρα στίγματα.

Οἱ μικροὶ περιηγηταὶ μας ἐξεπλάγησαν ὡς εἶδον τὴν ἀπέραντον ταύτην ἀμμόδη ἔρημον.

«Κύττξε, Ἰωάννη, ἀνεφώνησεν ὁ Μιχαλάκης, δὲν φαίνεται σὰν θάλασσα!»

Καὶ ἀληθῶς θάλασσαν νομίζει τις ὅτι βλέπει, μάλιστα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε αἱ πορφυραὶ ἀκτῖνες πίπτουσιν ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς ἐκτάσεως τῆς Σαχάρας. Αἱ δὲ χλοεραὶ ὁάσεις αἱ ἐπὶ τῆς ἐρήμου κατεσπαρμέναι ὁμοιάζουν νήσους ἐν τῇ μέσῳ τῆς στερεᾶς ἐκείνης θαλάσσης, καὶ πολὺ δικαίως ἐπανόμασεν ἡ ποιητικωτάτη φαντασία τῶν Ἀράβων πλοῖον τῆς ἐρήμου τὴν κάμηλον.

Ἐχει δὲ ἡ ἀμμόδης αὕτη ἐκτασις ὡς ὁ Ὠκεανὸς ἀπελπιστικὰς νηνερίας καὶ φοβεράς τοικυμίας, ὅτε καὶ κύματα ἄμμου ἀνιψοῦνται φθάνοντα μέχρι τῶν νεφῶν.

Οἱ μικροὶ Καστέραι παρετήρουν τὴν ἀπέραντον ἔρημον καὶ διάφορα ἐπιφωνήματα ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ χαίνοντος στόματός των· ὁ δὲ ἡνίοχος τοῦ λεωφορείου, γέρων Ἀλγερίνος συν-

ηθισμένος εις τὰ ἐπιφωνήματα χιλιάδων περιηγητῶν, διεσκέδαζε βλέπων τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Καθ' ὅσον εἰσεχώρουν εἰς τὴν ἐρημον, τοσοῦτον ἠύξανε καὶ ἡ κατάπληξις τῶν παιδιῶν· ἐνόμιζον ὅτι βυθίζονται εἰς ἄβυσσον ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἐμελλον πλέον νὰ ἐξέλθουν. Διὰ τοῦτο ἡσθάνθησαν μεγίστην ἀνακούφισιν, ὅτε αἶφνης ἐφάνη μακρόθεν μικρὸν δάσος φοινίκων καὶ ὀλίγα τινὲς κατωκίαι περικυκλωμέναι ὑπὸ πορτοκαλεῶν, ροιῶν καὶ ἐλαιῶν, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἐκλινον πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ καρποῦ.

«Εἶνε ἡ Χετράν· εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὁ γέρον ἡνίοχος μετὰ τινος περιφρονήσεως. "Ἄν θαυμάζης αὐτὰ τὰ ψωρόδενδρα, τί θὰ εἴπῃς ὅταν ἰδῇς ἀντικρὺ σου τοὺς φοινίκας τῆς Βίσκρας διακόσιες χιλιάδουλες κορμάτια. Καὶ ἀληθῶς ἡ ὅασις Βίσκρα εἶνε ἡ εὐμορφοτάτη καὶ λαμπροτάτη, ἐν ᾗ ἡ Χέτρα εἶνε ἀσήμαντος.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα προέβηκε καὶ τὸ λεωφορεῖον ἀφ' οὗ διέβη τὴν Χέτραν ἔτρεχεν εἰς τὴν ἀρμώδη ἐρημον, καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ ὑψοῦτο νέφος κονιορτοῦ. Οἱ μικροὶ περιηγηταὶ ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται καὶ ἐφάνετο εἰς αὐτοὺς ἡ ἡμέρα αἰῶν· ἡ μονοτονία τῆς ἐρήμου ἔφερεν εἰς αὐτοὺς μελαγχολίαν.

«Θέλομεν ἀκόμη πολλὴν ὥραν νὰ πάμε ἔς τὴν Βίσκρα; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης τὸν γηραιὸν ἡνίοχον.

— «Ὁχι, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ γέρον νυσταλέος. Κυττάξε ἐκεῖ κάτω, βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴ σκοτεινὴν σειρά; αὕτη εἶνε ἡ ὅασις Βίσκρα. "Ἐπειτα ἀπὸ καρμυῖα ὠρούλα καὶ ἐφθάσαμε.»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ὠρούλα αὕτη εἶχε πολὺ περισσότερα παρὰ ἐξήκοντα λεπτά. Ἀλλὰ τέλος παρῆλθε καὶ αὕτη, καὶ τὸ λεωφορεῖον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Βίσκρας συρόμενον ὑπὸ τῶν ἐξ ψωραλέων ἵππων, οἵτινες ἀνέλαβον τὴν παλαιὰν ζωηρότητα τῶν, ἀφ' οὗ ὁ γέρον ἡνίοχος ἐθώπευσε τὴν ὀσπεύδη βράχιν τῶν διὰ τῆς μάστιγός του.

Ἡ ὁδὸς αὕτη ἀφ' ἐνὸς μὲν εἶχεν οἰκίας στερεὰς καὶ κομψάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ κῆπον μέγαν πλήρη ἀνθῶν.

Ἡ κομψὴ αὕτη πόλις εἶνε ὁ τελευταῖος σταθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἐρήμου Σαχάρας· ἔχει ὁδοὺς εὐθείας καὶ κανονικάς· ὁ

περιηγητὴς θαυμάζων ἀνακαλύπτει φανὸν φωταερίου προβάλλοντα ἐκ τοῦ μέσου πυκνῆς συστάδος βανανῶν, καὶ βλέπει τοὺς ἰσχυροὺς στύλους τοῦ τηλεγράφου, οἵτινες φαίνονται ἐξέχοντες τοῦ ὀπισθεν αὐτῶν χλοεροῦ δάσους τῶν φοινίκων. Καὶ ἐδῶ μὲν εἶνε ἐβραϊκὴ ἀγορά, ἐκεῖ δὲ καφενεῖον εὐρωπαϊκόν, περαιτέρω καφενεῖον ἀραβικόν, παραπλεύρως ξενοδοχεῖον Γαλλικόν, καὶ οἱ ἥχοι τῶν ἐγχωρίων ὀργάνων καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου συγκρούονται μετὰ μεγίστης διαφωνίας. Καὶ ἐν ᾗ εἰς τὸ παράθυρον ἐκείνης ἐκεῖ τῆς κομψῆς οἰκίας προβάλλει νεῆνις χαρίεσσα κρατοῦσα τὸ ἀλεξήλιόν της καὶ κύπτει διὰ νὰ ἴδῃ τὸ διερχόμενον λεωφορεῖον, ὀλίγα βήματα περαιτέρω εἰς τὴν στενὴν θύραν τῆς ἀραβικῆς ἐκείνης οἰκίας φαίνεται μορφή δυσδιάκριτος, ἔχουσα κεκαλυμμένον ὅλον τὸ σῶμα καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον, καὶ ἐν ᾗ διέρχεται τὸ λεωφορεῖον, αὕτη εἰσέρχεται ταχέως εἰς τὴν θύραν καὶ ἐξαφανίζεται εἰς τὴν σκιάν.

Τὸ ξενοδοχεῖον ὅπερ προτιμῶν συνήθως οἱ περιηγηταὶ εἶνε τὸ *Ξενοδοχεῖον ἡ "Ερημος Σαχάρα* διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Μεδαίνου.

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τούτου εἰσῆλθε τὸ λεωφορεῖον, καὶ εὐθὺς ὁ κύριος Μεδαῖνος ἔσπευσε καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ λεωφορείου καὶ ἐβοήθησε τοὺς τρεῖς μικροὺς περιηγητὰς νὰ καταβοῦν. Ἦτο δὲ ὁ κύριος Μεδαῖνος λίαν περιποιητικὸς. Ὁ Ἰωάννης ἀφ' οὗ ἐχαίρετισε τὸν κύριον Μεδαῖνον ἠρώτησε:

«Καὶ ὁ κύριος Καστέρας εἶν' ἐδῶ;

— Ὁ κύριος Καστέρας; εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, μάλιστα ἐδῶ εἶνε ἡ μάλλον εἶνε εἰς τὸ βουνόν. Ἀλλὰ ποῦ τον εἰξεύρετε τὸν κύριον Καστέραν; μήπως εἶνε συγγενὴς σας;

— Εἶνε θεῖός μας, κύριε.

— Ἀ! μὰ χαίρῳ πολὺ, μικροὶ μου φίλοι.

— Καὶ πότε ἀρά γε θὰ ἔλθῃ;

— Τὸν περιμένομεν ὥραν τὴν ὥραν, ἐκτὸς πλέον ἂν δὲν ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ φρουρίον "Ἀγιον Στέφανον.

— Ἀγιον Στέφανον! καὶ ποῦ εἶνε ὁ "Ἄγιος Στέφανος; εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Ὁχι δά! μόλις καὶ μετὰ βίας ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἀλλὰ φκίνεται καὶ ἀπ' ἐδῶ. Παρατηρήσατε».

Καὶ ὁ εὐγενὴς διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἔδειξεν εἰς τὸν Ἰωάννην οἰκοδόμημα στερεὸν,

λίθινον ἐπὶ λόφου πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πόλεως.

«Ἄν θέλετε ὁμῶς, εἶπεν ὁ περιποιητικὸς ξενοδόχος, εἰμφορεῖτε νὰ ζητήσετε πληροφορίας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς. Αὐτοὶ ἔχουν τὰ καταλύματά των εἰς τὸ φρούριον τοῦ "Αγίου Γερμανοῦ. Ἀπ' ἐδῶ φαίνεται τὸ φρούριον. Αὐτὸς εἶνε ὁ δρόμος.

— Εὐχαρισῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐξέκίνησε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ "Αγίου Γερμανοῦ κατοικεῖ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Περιέχει δὲ ἀπεράντους στρατῶνας, δεξαμενὰς ἀνεξαντλήτους, ἀποθήκας χόρτου, ἀρτοποιεῖον κτλ. κτλ., πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ καταλύματα τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἰωάννη ἐπάλλετο σφειδρῶς ὅτε διαβάς τὴν πύλιν τοῦ φρουρίου παρετήρησε πλησίον σκηνῆς τινος πολλοὺς κυρίους οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς ἀ-

ξιωματικοί, κυρίας τινὰς καὶ παιδιὰ. Τίς οἶδεν εἰάν μετὰ τῶν κυρίων ἐκείνων δὲν ἦτο καὶ ὁ θεῖός του! Ὁ κ. Μεδαῖνος δὲν εἶχεν εἶπη ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐπανεέλθῃ;

Ἀλλὰ ἐπειδὴ δυστυχῶς οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸν θεῖόν του, δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἀναγνωρίσῃ,

καὶ ἐδίσταζε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ὄμιλον τῶν κυρίων καὶ τῶν κυρίων.

«Μητέρα, μητέρα, ἀνεφώνησεν αἶφνης κοράσιον δεκαετὴς μὲ ροδόχρουν φόρεμα, κυττάζετε τί παράξενα παιδιὰ!»

"Ἐκπληκτικὸς ἡ μήτηρ τῆς κορασίδος ὤψατο τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Καστέρας, καὶ ἐνευσεν εἰς αὐτοὺς νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Ἰωάννης ἐνθαρρυνόμενος ἐνεκα τοῦ καλοῦ τρόπου τῆς κυρίας, προέβη βήματὰ τινα καὶ χαιρετίσας ἠρώτησεν εἰάν ἐπανεῆλθεν ἐκ τοῦ ὄρους; ὁ κύριος Καστέρας.

«Καὶ τί τον θέλεις τὸν κύριον Καστέραν; ἠρώτησεν εἰς ἐκ τῶν κυρίων, ἀφαιρέσας τὸ σιγάρον ἀπὸ τοῦ στόματός του.

— Εἴμεθα ἀνεψιοὶ του, κύριε ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης ἀποβλέψας ζωηρῶς πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διότι ἠλπίζεν ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ θεῖός του. Ἡ

μητέρα μας ἀπέθανε, καὶ ὅταν ἐξεψυχούσε, μὰς ἔφησε παραγγελίαν νὰ πάμε νὰ τον... νὰ σας εὐράμε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)



• ΜΗΤΕΡΑ, ΜΗΤΕΡΑ, ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ! •

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 17ου διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 30 'Ιουνίου· οἱ μὴ ἀποστείλαντες εἰσέτιζας λύσεις τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 30 'Απριλίου δημοσιευθεῖσων πνευματικῶν ἀσκήσεων δύνανται μέχρι τῆς 15 'Ιουνίου τὸ πολὺ νὰ τὰς στείλωσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν νέον διαγωνισμὸν τῶν λύσεων ὅστις ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φυλλάδιου παρακαλοῦνται νὰ συμμορφῶνται πρὸς ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοὺς δημοσιευθέντας ἐν σελίδι 142.]

142. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ἡμισὺ μου πτερωτὸν περιπατεῖ καὶ τρέχει,
Τὸ ὅλον μου ὀπίσω του γυρνὸν καθένας ἔχεις.
'Εστὼν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου.

143. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ζῶον δευτέρον μου
Καὶ σύνδεσμός τις τροπικός· εἶνε τὸ σύνολόν μου.
'Εστὼν ὑπὸ Γεωργίου Κλ. Λεοντίδου.

144. Λεξιγρίφος.

Θὰ εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ἄνθος τὸ δευτέρον μου.
Σὲ μιὰ ἄκρη τῆς 'Ελλάδος μας θὰ βρῆς τὸ σύνολόν μου.
'Εστὼν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πασχαλίας.

145. Στοιχειόγριφος.

Τίνος πόλεως ἐν γράμμα ἂν τυχὼν ἀποκοπῇ
Θὰ ἐπικρατήσῃ αἰφνης εἰς τὸν κόσμον σιωπῇ;
'Εστὼν ὑπὸ τοῦ 'Ωκυπόδο· 'Αχιλλεύς.

146. Στοιχειόγριφος.

Τρέχω, τρέχω ἀενάως καὶ ὀπίσω δὲν γυρνῶ.
'Αν ἐν γράμμα ποῦ ἀλλάξῃς εὐτελὲς ὂν θὰ γενῶ.
'Εστὼν ὑπὸ τῆς 'Εσπερίας Λύρας.

147. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι γράμμα ἀλφειότου, ἂν ποσῶς δὲν με πειράξῃς·
Φθόγγος μουσικῆς θὰ γίνω, δύο μου γράμματα· ἂν πετάξῃς.
'Εστὼν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου 'Απόλλωνος.

148. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πρᾶγμα κατακτόν, ἂν μιὰ συλλαβὴ μοῦ βγάλῃς
Εἰς ἐν σημείον γράφας εὐθὺς με μεταβάλλεις.
'Εστὼν ὑπὸ τοῦ 'Ιωνικοῦ 'Αστέρος.

149. Κυβόλεξιν.

1. 'Τίλη δὲν εἶμαι, κ' ἴμως ζω ἀπὸ πολλῶν αἰώνων.
2. 'Ρῆμα εἰς τρίτον πρόσωπον, βεβαίως τὸ εἰξεύρεις.
3. 'Εγὼ εἶμαι ἐπὶ ῥήμα, δεικνύων δὲ τὸν χρόνον.
4. Κεὶ τῆς 'Ασίας ὄρος· τι. 'Ελπίζω νὰ με εὕρῃς.

'Εστὼν ὑπὸ τῆς 'Εξόδου τοῦ Μισολογίου.

150. Αἵνεγμα.

Δέν με εἰξεύρεις; 'Οπου κ' ἂν τρέχῃς
Θέλεις ν' μ' εὕρῃς; Κοντὰ θὰ μ' ἔχῃς,
Σὲ βοηθῶ; Σ' ἀκολουθῶ,

'Αλλοτε 'πίσω,

'Αλλοτε 'μπρός σου,

'Αλλοτε ὅμως

Καὶ στὸ πλευρὸ σου.

'Εστὼν ὑπὸ τοῦ Μήλανος 'Αἰτοῦ.

151. Παίγνιον.

Εἶμαι γέρον καὶ ἐν τούτοις μὲζον κόμη με σκεπάζει.
Ξενουκῶ καὶ ταξειδεύω καὶ πηδῶ καὶ χωρατεύω.
Τί ζητῶ κανεὶς δὲν ξέρει, οὔτε τί θεὸ λατρεύω.
Νὰ τρελλάνω μόνον ἤλθα 'καίνον ὅπου με διαβάξει.

'Εστὼν ὑπὸ τῆς Μακροῦς τοῦ Κολέττη.

152. Πρόδλημα.

Πτηνὰ τινα ἐκάθισαν ἐπὶ τινος δένδρου διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν. Ἀν ἐκάθηντο ἀνὰ ἐν ζεύγος εἰς ἕκαστον κλάδον ἐπερίσσευσεν εἰς κλάδος· ἂν δὲ ἐκάθηντο ἀνὰ ἐν πτηνὸν εἰς ἕκαστον κλάδον ἐπερίσσευσεν ἐν πτηνόν.

Πόσων ἦσαν τὰ πτηνὰ καὶ πόσοι οἱ κλάδοι;

'Εστὼν ὑπὸ τῆς Οὐρανίας Λύρας.

153. 'Ερώτησις.

Τίνες αἱ τρισύλλαβοι λέξεις αἰνίγας καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἀναγινωσκόμεναι δὲν μεταβάλλονται;

'Εστὼν ὑπὸ τοῦ 'Επίσκοπὸς Σπυριδίου.

154. 'Ερώτησις.

Ποῦτος δὲν θέλει νὰ τῷ λέγουν: «'Ο Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ!»
'Εστὼν ὑπὸ τῆς Γαληνιᾶς Θαλάσσης.

155. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον ποταμὸν ἀγαποῦν περισσότερο οἱ μέθυσοι;
'Εστὼν ὑπὸ τοῦ 'Ρύακος Νηίου.

156. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπιμένων γραμμάτων σχηματίσων παροιμίαν
τινα συχνὰ ἐφαρμοζομένην εἰς τὰ κακὰ παιδία.

ΑΒΓΔΕΕΕΕΙΗΑΝΟΟΟΟΠΠΠΠΡΣΣΤΤΥ.

'Εστὼν ὑπὸ τῆς Πλουτίας 'Ελλάδος.

157. Φύρδην—μύζδην.

Πάπετονιρε οἱ νῆδο φλύνολ
Ρηνός, νήλπ χνούν μῆγός κυλεῖγαν.
Βαλὼν δ' ωσέμὰς τὸ φώσμαιρηνόν
Μὲ τριφέν νῆδα.

— Δεῦράσσει πλοῦ, τῷ πονεῖ
Μὴ ἴσσει ὁδὸν χονυρεῦ ντῶ πωνήκ;
— Νεῖ ἴμασι νόδορ, οἱ ἐκρίπαη,
Ἀλλὰ σασέυνη ρίπ μ' ονέκτε.
Τενθύνε γέω τὴν δωνεῦλα,
Νή νύχιαδω.

'Εστὼν ὑπὸ τοῦ Λαδομάνου Ποντικῶ.

158. 'Επανόρθωσις στίχων.

Πολλὲς φορές στέκομαι 'ς τὸν ἴσκιό τῆς κουκουναριάς
καὶ κυττάζω τίς ἀπαιτήσεις χαρὲς τῶν χωρικῶν. Ἐδῶ μιὰ
νέα δροσίζει τ' ἄσπρα τῆς χέρια 'ς τὸ νερὸ καὶ ἄλλη ναυου-
ρίζει τὸ μὲρ τῆς 'ς τῆς ροδόδαφ-ες, ἐκεῖ ἐν ἀπλὸ παιδάκι
ῖλχινε 'ς τὸ ποτάμι γρύπο, ἄλλο παρκεῖ πιάνει μετὰ κα-
λὴμι γρυλὰ ψάρι, καὶ ὁ βοσκὸς μετὰ τῆ βοσκῆς του συντρο-
φεύει με ποιμενικὰ τραγούδια τὴν αὐλὸν του ἐκπλωμένος 'ς
τὰ λουλούδια.

'Εστὼν ὑπὸ τῆς Λευκῆς 'Ανεμώνης.

159. 'Ακροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι κράτος τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς 'Ασιατικῆς Τουρκίας.
2. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
3. Νῆσος τῆς Τουρκίας.
4. Βασίλειον τῆς Γερμανίας.
5. Κράτος τῆς 'Ασίας.
6. Κράτος τῆς Εὐρώπης.

'Εστὼν ὑπὸ Δ. 'Ρούσου.

160. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Καὶ τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔθνους τινος.

1. Λαὸς 'Ασιατικός.
2. 'Επὶ ῥημα χρονικόν.
3. Βασι-
λεὺς τῶν 'Ιουδαίων.
4. 'Ρῆμα.
5. Θεὸς τῆς Μυθολογίας.
6. Κάτοικοι εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

'Εστὼν ὑπὸ Σάββα Πασαφίδα.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15ης 'Απριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

96. 'Υγεία (Υ, Γ, Α). — 97. Ποσειδῶν (Π, ὤς, εἶδον).

— 98. 'Ρῆνος, θρῆνος, κρῖνος. — 99. Χλαμύς, μῦς, —

100. 'Απνός, πνός. — 101. 'Επίσκοπος, (ἐπί, σκοπός).

— 102.

Χ Α Ρ Α

Α Μ Η Ν

Ρ Η Μ Α

Α Ν Α Ε

103. 'Ανόη, ἄνη. — 104. Κέδρος, — 105. 'Η φαντασία. —

106. ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ (2. Κόδρος. 2. 'Αγγλία. 3. 'Ρόδον. 4.

Χοῖρος. 5. 'Αθηνά. 6. 'Ρέθυμνος. 7. 'Ιάσων. 8. 'Αλέκτωρ.

9. Σαχάρα).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 152]

— 'Αλλὰ ἀπατάσαι, παιδί μου, ἐγὼ δὲν σὰς ξεφύγη, εἶπεν ἄλλος τις κύριος. 'Αφ' οὗ εἶμαι ὁ θεὸς σὰς. . . 'Ο Καστέρας δὲν ἐπανήλ-
θεν ἀκόμη, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ οὔτε ἐδῶ.
αὔριον οὔτε με-
θαύριον.

— Καὶ ἔρχε-
σθε ἀπὸ μα-
κράν; ἠρώτησεν
ἡ κυρία, ἥτις τον
εἶχε προσκαλέσῃ
νὰ πλησιάσῃ.

— 'Ερχόμεθα
ἀπὸ τὴν πατρί-
δα.

— Τί λές, παι-
δί μου; 'Ω τὰ
τσαμένα! . Μὰ
εἰξεύρει ὁ θεὸς
σὰς ὅτι ἔρχεσθε
νὰ τον εὕρῃτε;
Ποτὲ δὲν μας
εἶπε τίποτε διὰ
σὰς μάλιστα δὲν
εἰξεύρομεν ἂν εἴ-
χεν ἀνεψιούς.

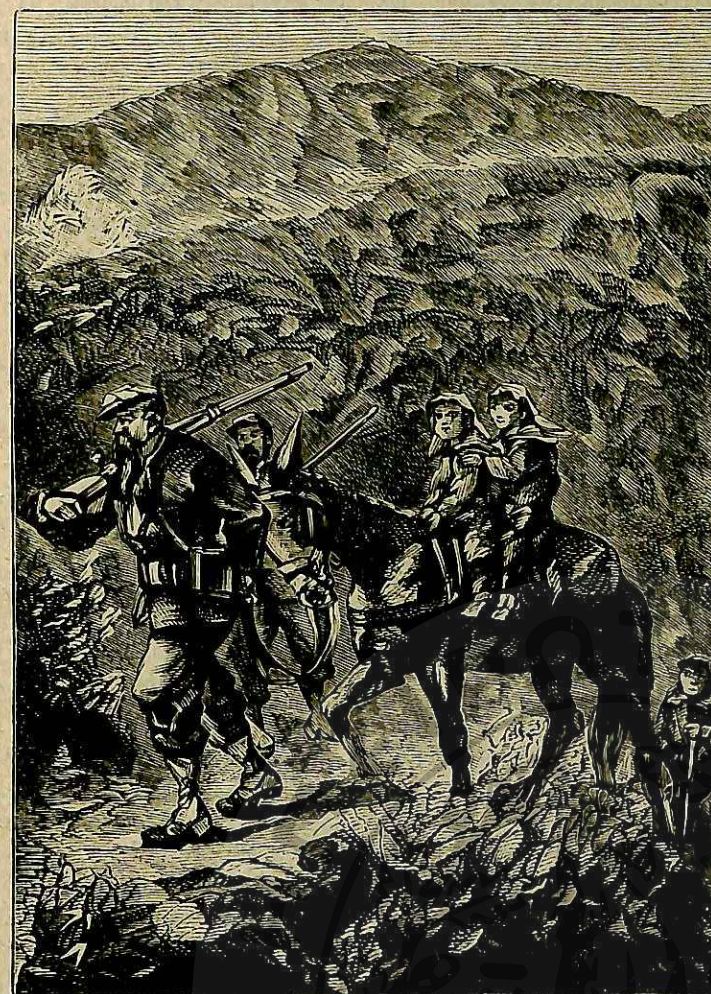
'Ο 'Ιωάννης
ἐξήγησεν εἰς τὴν
κυρίαν ὅτι ἔγρα-
ψαν εἰς τὸν θεῖον
των, ἀλλ' ὡς
φαίνεται δὲν θὰ
ἔλαβε τὰς ἐπι-
στολάς των, διό-
τι τὰς ἐστελλον
εἰς τὸ 'Αλγέριον.

Διηγῆθη κατα-
λεπτῶς ὅσα εἶχον ὑποφέρει κατὰ τὰς διαφό-
ρους περιπλανήσεις των διὰ νὰ τον ἀνγκλύ-
ψουν, καὶ πῶς τέλος ἀφ' οὗ τον ἀνεκάλυψαν, τὸν
κυνηγοῦν ἕνα μῆνα καὶ δὲν δύνανται νὰ τον
ἐπιτύχουν.

« Πραγματικῶς αὐτὸς ὁ διαβολοκαστέρας
δὲν πιάνεται, ποτὲ δὲν κάθεται εἰς ἕνα μέρος.

— 'Αλλὰ τώρα πλέον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ

ΕΤΟΣ 10^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 11^{ον}.



«ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ ΕΞΕΚΙΝΗΣΕ» (Σελ. 163)

σὰς βάλω νὰ κοιμηθῇτε ἀπόψε.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, κυρία Λεροῦ!
εἶπεν ἀξιωματικός τις. 'Αφ' οὗ ὁ Καστέρας ἔχει
τὸ δωμάτιόν του εἰς τοῦ διοικητοῦ, διατὶ τάχα
νὰ μὴ στηθοῦν τρεῖς κλῖναι πλησίον τῆς κλίνης
τοῦ θεοῦ των; 'Ο διοικητὴς βεβαίως θὰ εὐχα-
ριστηθῇ, καὶ ὁ Καστέρας ὅταν ἐπανεῖλθῃ θὰ
εὐρεθῇ διὰ μιὰ, μέσα εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

ΤΟΜΟΣ 13^{ος} — 11

— Πραγματικῶς, κύριε Γαθέλμε. Ἀναλάβετε, σὰς παρακαλῶ, νὰ το ἀναφέρετε εἰς τὸν διοικητὴν καὶ νὰ δώσετε τὰς ἀναγκαίαις διατάγας. Ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ τοὺς δώσω νὰ φάγουν κάτι τι καὶ ἔπειτα σὰς τοὺς στέλλω μετὸν Λακλῆν.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἠδύναντο νὰ σταθοῦν ὅχι τόσο ἐκ τῆς πείνης, ὅσον ἐκ τοῦ κόπου. Ἐκ τῆς Βάτνας εἶχον ἐκκινήσῃ τὸ πρῶν περὶ τὰς τέσσαρας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐβασανίσθησαν ὑπὸ τοῦ φλογεροῦ ἡλίου καὶ τοῦ πνιγροῦ κονιορτοῦ. Ὡστε εἶδαν καὶ ἔπαθαν ὡς νὰ τελειώσῃ τὸ ἄφθονον καὶ ὀρεκτικώτατον συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καλέσῃ αὐτοὺς ἡ κυρία Λεροῦ.

Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐνόησαν πῶς εὐρέθησαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ· μόλις ἡσθάνθησαν ὅτι ἀνέβησαν μεγάλην κλίμακα καὶ ἐξεδύθησαν ὅπως ὅπως, ἐπλάγιασαν καὶ μόλις ἐστήριξαν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου καὶ παρעυθὺς ἀπεκοιμήθησαν ὕπνον βαθύτατον.

Τὴν ἐπιούσαν ἐκοιμῶντο ἀκόμη ὅτε ἦλθε στρατιώτης ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνωτάτου διοικητοῦ, ὅστις ἐπεθύμει νὰ τοὺς ἴδῃ διότι ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Βάτναν χάριν ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἰωάννης ἡγήθη παρעυθὺς, ἐξύπνησε τοὺς ἀδελφούς του καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν καὶ τὰ τρία παιδιὰ ἠκολούθουν τὸν στρατιώτην καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ διοικητήριον. Ὁ διοικητὴς ἦτο ἀνὴρ βραχύσωμος, ἰσχυρότατος καὶ μελαψός.

Τὰ παιδιὰ ἐχαιρέτισαν μετὰ σεβασμοῦ τὸν ἀνώτατον ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ ὅστις εἶπε πρὸς αὐτὰ μετὰ φωνῆς ἐντόνου :

« Ὁ λοχαγὸς Γαθέλμος μοῦ ὠμίλησε διὰ σὰς. Ὡς φαίνεται θὰ ὁμοιάζετε τὸν θεῖόν σας! καλὸν σημεῖον! Ἔως νὰ ἐπανεέλθῃ, εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ σὰν ἔς τὸ σπῖτι σας! Διέταξα δύο ἄνδρας νὰ ὑπάγουν εἰς τοὺς Βενιμπουσλιμάν, ὅπου μένει ὁ Καστέρας, νὰ τοὺς δώσουν εἰδήσιν ὅτι ἦλθετε. Καὶ τώρα, ὦρα σας καλὴ!

— Ὡ! κύριε διοικητά, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἀφ' οὗ εὐχρεστείθε νὰ στείλετε δύο ἀνθρώπους νὰ δώσουν εἰδήσιν εἰς τὸν θεῖόν μας, δότε μας τὴν ἀδειαν νὰ πάγωμεν μαζὶ των.

— Νὰ ᾤεσθε μαζὶ των! Ἐπρελλάθη! Κάτι μοι βιάζεσαι! Καὶ ἂν τυχόν ὁ Καστέρας δὲν εἶνε εἰς τοὺς Βενιμπουσλιμάν, μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ τον κυνηγήσετε εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ;

— Καὶ διατί ὅχι; ἀφ' οὗ θὰ πάγουν οἱ ἀνθρώποι σας.

— Μὰ τὸ ναί, ὠραῖος λόγος! Μωρὲ σὺ εἰσαι ἀτρόμητος. Σὲ συγχαίρω, μ' ἀρέσει τὸ θάρρος σου! Ἀκουσε λοιπόν, παιδί μου! φρονιμώτερον εἶνε νὰ τον περιμένετε ἐδῶ τὸν θεῖόν σας· ἀλλ' ὅμως, ἂν σὺ προτιμᾷς νὰ πᾶς νὰ τον εὑρετε, πηγαίνετε, παιδιὰ μου, μετὰ γειά σας μετὰ χαρὰς. Θὰ σας δώσω μάλιστα ἐν κτήνος, μίαν ἡμίονον, διότι τὰ βουνὰ εἶνε δύσβατα, κακοτοπιὰ φοβερὰ. Τὸ λοιπὸν ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ εἰσθε ἐτοιμοί, θὰ ἔλθουν νὰ σας πάρουν οἱ δύο ἄνδρες μετὰ τὸ κτήνος. Καλὸν σας κατευόδιον καὶ καλὴν ἐντάμωσιν, παιδί μου.»

Ὁ Ἰωάννης νῦν χαρίστηκε τὸν διοικητὴν μετὰ συγκινήσεως, καὶ μετέβη νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Λεροῦ, ἥτις ὡς ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰωάννου ἀνεκράυαξε:

«Δὲν θὰ εἶνε μετὰ σύγκαλὰ τοῦ ὁ κύριος διοικητὴς! μ' αὐτὴ τὴ λυγρὰ! Ἀμ' θὰ σκάσετε, παιδιὰ μου. Τάχα δὲν εἰμπορεῖτε νὰ περιμένετε ἐδῶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας; Δὲν σας φθάνουν ὅσα ἔχετε ὑποφέρει ἕως τώρα, μόνον θέλετε καὶ ἄλλους κόπους καὶ ἄλλας κακουχίας;»

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐπέμενε.

«Μὰ τότε λοιπὸν ἄφασέ μου τοῦλάχιστον τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Φραγκίσκον, καὶ πῆγαινε σὺ μόνος σου, ἀφ' οὗ καὶ καλὰ ἐπιμένεις νὰ φύγῃς. Σὺ ἀντέχεις περισσότερον, καὶ ἔπειτα τί τοὺς θέλεις μαζὶ σου, νὰ τοὺς ἔχῃς βάρος περιττόν;»

Ὁ Ἰωάννης ἐδίστασεν ὀλίγον· ἀλλ' εὐθὺς διανοήθη ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀποχωρισθῇ τοὺς ἀδελφούς του ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἐπειτα δὲ καὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐδῆλωσαν ὅτι θέλουν νὰ συνοδεύσουν τὸν ἀδελφόν των καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ μείνουν.

«Μὰ τί παιδιὰ εἶν' αὐτὰ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Λεροῦ ἀγανακτήσασα. Ἐν τούτοις ὅμως παρέθεσεν εἰς αὐτὰ πρόγευμα λαμπρότατον καὶ παρεγέμισε τὰ θυλάκιά των διαφόρων εἰδῶν τρόφιμα.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθον οἱ δύο στρατιῶται μετὰ τῆς ἡμίονου καὶ ἡ κυρία Λεροῦ παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς νὰ προσέχουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ μὴ τα ἀποχωρισθοῦν ἂν δέν τα παραδώσουν εἰς χεῖρας τοῦ θεῖου των.

«Ἦκουσε, Χαφούρ; εἶπε πρὸς ἕνα τῶν στρατιωτῶν.

— Μείνετε ἡσυχῇ, κυρία, εἶπεν ὁ Χαφούρ, μετὰ τρόπου ἀποτόμου, μείνετε ἡσυχῇ. Τέσσερα θάχωμε τὰ μάτια μας.»

Καὶ τὸ μικρὸν κερδάνιον ἐξεκίνησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ἔξω τοῦ φρουρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΛΑΣΠΗ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ!

Ὁ Χαφούρ δὲν ἦτο κακὸς ἀνθρώπος, ἀλλ' εἶχε τοὺς τρόπους τραχεῖς καὶ ἐξωτερικὸν ἀγριωπόν. Ἦτο δὲ στρατιώτης ἐξαίρετος, ὑπηρετῶν τριάκοντα ἔτη ἐν τῷ στρατῷ, ἐξ ὧν ὑπὲρ τὰ εἰκοσιπέντε ἐν τῇ Ἀφρικῇ εἶχε πολεμήσῃ εἰς διαφόρους μάχας καὶ εἶχεν ἐξ πληγῶν.

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε, πῶς ἦτο ἀπλοῦς στρατιώτης αὐτὸς ὁ τόσο ἀνδρείος πολεμιστής; Διατί; διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, διότι ἦτο ἀναλφάβητος καὶ πείσμων, φιλόνομος καὶ φίλος καὶ ὀλίγον τι οἰνόφλυξ, ὅ ἐστι τὸ ἔτσουζε. Εἶχεν ὅμως καὶ μίαν χάριν πολύτιμον, καὶ ἐνεκα τούτου ὁ διοικητὴς τὸν διέταξε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἀδελφούς Καστέρας, εἵξευρε κατὰ βῆμα ὅλα τὰ βουνὰ καὶ τὰς διαφόρους ἀτραπούς καὶ ἐλάλει τὴν Ἀραβικὴν ὡς Ἀραβ.

Ἡ μικρὰ ἐκδρομὴ πρὸς τοὺς Βενιμπουσλιμάν δὲν ἤρεσκε βεβαίως εἰς τὸν γενναῖον Χαφούρ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη ὅτε διέβησαν τὴν πύλην τοῦ φρουρίου· διότι ὁ Χαφούρ εἶπε πρὸς τὸν συνοδοιπόρον τοῦ στρατιώτην μετὰ πολλῆς ἀγανακτήσεως.

« Μωρὲ χαρὰ ἔς τὴν ἀγγαρεία! Τί του κατέβηκε νὰ μὰς τα φορτώσῃ αὐτὰ τὰ κουτάβια· διὰ παραμάνες θὰ μας πῇρε ὁ κύριος διοικητὴς, ἔτσι μοι φαίνεται.»

Ἀλλ' ἔτι μάλλον ἠύξησεν ἡ ἀγανάκτησις τοῦ καπετὰν Χαφούρ, ὅτε ἐφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβῇ τὰς ἀτραπούς, αἵτινες εἶνε πρᾶγμα ἐξαίσιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἀλλὰ ἀπαίσιον εἰς τοὺς πόδας.

Ἐνίοτε ἡ ἀτραπὸς ἐξετείνετο χαρίεσσα καὶ κατὰσκίος ὑποκάτω τοῦ θόλου τῶν πυκνοφύλων κέδρων· ἀλλὰ συχνότερον ἦτο τραχεῖα, πετρώδης, ἀγρία εἰς τὸ πλευρὸν βράχου ἀποτόμου διὰ μέσου σωροῦ πετρῶν καὶ βράχων. Ὅσον ἀνέβαινον, ἡ χώρα ἐφαίνετο γυμνοτέρα, ἡ βλάστησις ἐξηφανίζετο καὶ μόλις ἐφαίνοντο ὀλίγαί τινες πίτυς καὶ ψωραλέοι θάμνοι. Ὁ δὲ καύσων ἦτο ἀφόρητος.

Καὶ ὅμως ὁ Ἰωάννης τόσῃ προθυμίαν εἶχε νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Βενιμπουσλιμάν, ὥστε ἡγανάκει σφόδρα ὁσάκις ὁ καπετὰν Χαφούρ ἐδίδε τὸ πρόσταγμα νὰ σταθεύσουν πρὸς ἀνάπαυσιν· μάλιστα δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ ἀπαξ κἂν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ κτήνους, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν πορείαν παρηκολούθει πεζός, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ καπετὰν Χαφούρ ἐθαύμασε τὴν καρτερίαν τοῦ μικροῦ ἥρωος.

Τέλος, περὶ ὥραν 4 μ. μ., ἀφ' οὗ ὑπερέβησαν βράχον ἀπόκρημνον καὶ ὀρθιον, ἐφθασαν εἰς τὸ Σεμουρά, τὸ χωρίον τῶν Βενιμπουσλιμάν.

Τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται ἐπὶ βράχου καὶ ἔχει ἀθλίους οἰκίσκους· οἱ δὲ κάτοικοι ἐφαίνοντο μακρόθεν, καθήμενοι ἐπάνω εἰς τὰ δώματα τῶν οἰκίσκων των.

Ὁ πάρεδρος τοῦ χωρίου ἀνθρώπος παχὺς καὶ χυδαῖος, φορῶν βουνοῦζιον κατεχισμένον, ἐσπευσεν ἀσθμαίνων καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ξένους ὅτι εἶδε τὸν καπετὰν Καστέραν τὴν προτεραιάν, καὶ ὅτι ἦτο εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ.

Ἡ εἰδήσις αὕτη δὲν κατέβηκε τὸ θάρρος τοῦ Ἰωάννου, καίτοι ἦτο ἐξηντημένος ἐκ τῆς πορείας καὶ κατάκοπος, ἀλλ' ὅμως ἐδιπλασίασε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ καπετὰν Χαφούρ.

«Δὲν καθόμαστε ἐδῶ νὰ φάμε λιγουλάκι καὶ νὰ πλαγιάσωμε; εἶπε πρὸς τὸν καπετὰν Χαφούρ ὁ συστρατιώτης του.

— Ἀμ' δέ; εἶπεν ὁ καπετὰν Χαφούρ· μετὰ σωστά σου τὰ λὲς ἡ χωρατεύεις; Ἀς κρατήσῃ διὰ τὴ μούρη του ὁ κύριος πάρεδρος τοὺς σαπιοκουρμάδες του καὶ τὰ σαπιοπαξηνάδια του. Ὁ καπετὰν Χαφούρ δὲν εἶνε ἀπὸ κείνους ποὺ τρῶνε ὅτι βρεθῇ μπροστά τους. Ἔλα νὰ φύγωμε ἀπὸ 'δῶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, καὶ ξέρω ἐγὼ 'μισὴ ὥρα πάρα πέρα ἀπὸ 'δῶ ἕνα κτήμα, καὶ 'κεῖ θαῦρωμε φίλους, ποὺ θὰ μας περιποιηθοῦν τοῦλάχιστον σὰν χριστιανούς. Λοιπὸν ἐμπρός μάαααααα! καὶ γρήγαρ λιγάκι νὰ φθάσωμεν ἔς τὸν Ἅγιον Φίλιππο 'νωρίς, νὰ προφθάσωμε νὰ δειπνήσωμε.»

Ὁ Ἰωάννης ἡγήθη εὐθὺς καὶ ἠκολούθησε τοὺς δύο στρατιώτας καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς του, οἵτινες ἐξηκολούθουν νὰ κάθονται ἐπὶ τοῦ κτήνους.

Ὁ δὲ χονδρὸς πάρεδρος οὐδὲ εἶπε κἂν εἰς αὐτοὺς νὰ μείνουν, τοῦλάχιστον διὰ τὰ μάτια!

Μετὰ μίαν ὥραν, ἀφ' οὗ ἤδη εἶχε δύση ὁ

ήλιος και έπλησίαζεν ή έσπέρα, ό Ιωάννης διέκρινεν οικόδεμημα τετράγωνον όπερ ώμοιάζεν ώς φρούριον· ήτο τό κτήμα "Αγιος Φίλιππος. Είχε μικρόν λαχανόκηπον και καρποφόρα δένδρα, μικρόν δάσος φεινίκων, και σειρά εύκαλύπτων έσκίαζε τόν κήπον και έκώλυε τās καυστικές ακτίνες τοῦ ήλιου. Είς τούς πρόποδας τοῦ βράχου έρρεεν ό Ουέδ έλ "Αβιάδ, ποτάμιον ευεργετικώτατον, και εκατόν βήματα μακράν ήτο νερόμυλος.

"Οπως είχεν υπολογίση ό καπετάν Χαφούρ, τό κερθάνιον εισήρχετο εις τήν αύλήν τοῦ κτήματος ακριβώς τήν στιγμήν καθ' ήν ήτοιμαζετο νά καθίση εις τό δειπνον ό κύριος τοῦ κτήματος μετά τής οικογενείας του.

"Η υποδοχή έγινεν έγκάρδιος όχι μόνον διότι ό καπετάν Χαφούρ ήτο φίλος τής οικογενείας, αλλά και διότι έν γένει οι "Αλγερίνοι είνε άνθρωποι φιλόξενοι. "Η τράπεζα ήτο μεγάλη και έχώρεσαν εύκόλως και οι πέντε ξένοι. Τό δειπνον ήτο εξαίρετον.

Μετά τό δειπνον, έν φ ή οικόδεσποινα έστρωνε διά νά κοιμηθουν οι ξένοι, ό καπετάν Χαφούρ είπε πρὸς τόν Ιωάννην:

«"Ε! τί λές, παλληκάρι μου, είνε έδῶ δροσερώτερα πκρά 'ς τό άλλο χωριό τοῦ κύρ παρέδρου;»

— "Ω, μάλιστα, πολύ δροσερώτερα, απεκρίθη ό Ιωάννης.

— Δέν θά μου έκακοφαινότατε αν μου έδιναν μία αύστηρά διαταγή νά μείνω έδῶ μαζί με τούς καλούς φίλους μου, παρὰ νά γυρίζω άπάνω 'ς αύτά τά κατσαβραχα, νά μου καίη ό ήλιος τό λαρύγγι σάν νά είχα καταπιή ένα κομμάτι σίδερο πυρωμένο.

— Και έγώ είμαι σύμφωνος, είπεν ό Ιωάννης και έμειδίασε.

— Τό λοιπόν, νά τί θά γίνη, είπεν ό καπετάν Χαφούρ, ό φίλος μας Μορέλης θά σας κρατήσει έδῶ 'ς τόν "Αγιον Φίλιππον. τούς τρείς σας και τό σκύλο σας, και έγώ με τό σύντροφό μου θά πάμε ναύρωμε τόν θεϊόν σας. Οι δύο μας θά πάμε γρηγορώτερα, έν φ αν σας έχωμε και σās μαζί μας δέν θά τελειώσωμε ποτέ. Σήμερα είνε ή πρώτη μέρα και τά 'κατάφερες κουτσά 'στραβά άμ' αύριο δέν μου λές τί θά κάνης; "Επειτα από μιās ώρας πορεία ή θά σταθοῦμε νά ξεκουρασθής ή θά σε 'πάμε 'ς τόν

ώμο. Σῶ δέν 'ξέρεις τί κακοτοπιὰ είνε έδῶ. Τό καλλίτερον λοιπόν είνε νά μας περιμένετε έδῶ, και ό κύρ Μορέλης θά σας περιποιηθῇ.

— Τόν εύχαριστῶ πολύ τόν κύριον Μορέλην, είπεν ό Ιωάννης ήσύχως, τόν εύχαριστῶ, αλλά έχω άπόφασιν νά σας ακολουθήσω.

— Κῦτταζε 'κεϊ! "Εγώ θέλω νά σου κάνω καλό και σῶ καμάρωνεις.

— Είμαι συνηθισμένος και 'ς τήν κακοπάθεια και δέν φοβοῦμαι τίποτε, είπεν ό Ιωάννης. "Ημείς δά υπεφέραμε καν και καν, και τώρα πού μας έμεινε ολίγων ώρων δρόμος διά νά εύρωμεν τόν θεϊόν μας, τώρα θά σταματήσωμεν; Αυτό δέν γίνεται, καπετάν Χαφούρ.

— Τό λοιπόν θέλεις και καλῶ νά μας ακολουθήσης;

— Βέβαια, βέβαια, καπετάν Χαφούρ.

— "Αφ' οὔ το θέλεις 'ς γίνη», είπεν ό καπετάν Χαφούρ όργίλος.

"Ο κύρ Μορέλης προσεπάθησε νά μεταπείση τόν Ιωάννην, αλλά μάταιος ό κόπος του.

"Ο Ιωάννης ήτο άμετάπειστος.

«Μπᾶ! άς τον, κύρ Μορέλη! είπεν ό καπετάν Χαφούρ υποκρινόμενος άδιαφορίαν· άς το τό παιδί, τοῦ κάκου 'πάνε τὰ λόγια σου, τό κεφάλι τους δέν γυρίζει, τέτοιοι είνε αύτοί.»

Και άνάψας τήν καπνοσύριγγά του εξήλθεν εις τήν αύλήν μετά τοῦ κύρ Μορέλη.

"Ο δέ Ιωάννης βεβαιωθείς ότι θά συνοδεύση τούς στρατιώτας, άνέβη μετά των αδελφών του εις τό δωμάτιον νά πλαγιάσουν.

"Ολην νύκτα έκοιμήθησαν ὕπνον ήσυχον.

Τήν δ' έπισῶσαν πρωτ' πρωτ' εξύπνησεν· άλλ' ή οικία ήτο ήσυχωτάτη, οὔδ' ή ελάχιστος θόρυβος ήκούετο. Κατέβη σιγά σιγά, αλλά πάντες είχαν μεταβῇ εις τούς άγρούς.

"Αλλ' οι δύο στρατιῶται πού είνε;

Ζητεῖ δεξιὰ, άριστερά, παντοῦ, αλλά δέν βλέπει ψυχήν.

Τρέχει εις τόν στάβλον, αλλά τὸ κτήνος δέν ήτο εκεί. "Ερωτᾷ τόν υπηρέτην τοῦ στάβλου και μανθάνει παρ' αὐτοῦ ότι οι στρατιῶται απῆλθον.

«Δέν είνε ακόμη ένα τέταρτο όπου εξεκίνησαν, είπεν ό υπηρέτης τοῦ στάβλου· αν θέλετε νά τους προφθάσετε έχετε καιρόν. Τρέξετε και θά τους προφθάσετε.

Τότε ό Ιωάννης ένόησε διατί χθές ό καπε-

τάν Χαφούρ αῖφνης έφάνη ότι παραδέχεται τήν πρότασιν τοῦ Ιωάννου. "Ο πονηρός τό έκαμε διά νά τον άποκοιμήσῃ!

«"Αχ! τί μου έκαμαν; άνεφώνησε μετά δακρύων τό άμοιρον παιδίον, και διά μιās άνέβη, εξύπνησε τούς αδελφούς του, τούς έδόθησε νά ένδυθουν και είπε πρὸς αύτούς:

«Γρήγορα νά τους προφθάσωμε! οι στρατιῶται εξεκίνησαν. "Εμπρός, παιδιά.

— Και τό μουλάρι; τό έπῆρε μαζί του ό καπετάν Χαφούρ; ήρώτησεν ό Φραγκίσκος.

— Βέβαια, είπεν ό Ιωάννης.

— Τό λοιπόν θά 'πάμε πεζοί;

— Ναι. »

"Ο Φραγκίσκος δέν είπε τίποτε, αλλά θά

έπρωίμα αναμφιβόλως νά κάθηται και σήμερον όπως χθές εις τήν βάχιν τοῦ κτήνους. "Οπως δήποτε δέν απέδειξε δυσαρέσκειαν και κατέβη μετά τοῦ Μιχαλάκη και τοῦ Ιωάννου.

Μετ' ολίγα λεπτά τής ώρας τὰ τρία παιδιά εξεκίνησαν, αφ' οὔ πρῶτον παρεκάλεσαν τόν υπηρέτην τοῦ στάβλου νά εύχαριστήσῃ εξ' ονόματός των τόν κύρ Μορέλην διά τήν φιλοξενίαν. "Ο δέ "Αλῆς, όστις είχε διανυκτερεύσει εις τина γωνίαν τής αύλῆς, χαίρων και αγαλλόμενος διότι είδε τούς μικρούς του κυρίους, προέτρεχε πηδῶν μεγάλα πηδήματα.

("Επεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τό γαλλικόν τοῦ AD. BADIN)

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΔΗ

"Ο Βοῦ "Ακᾶς, σείκης τής "Αλγερίας, άκούσας ότι εις καθῆς αὐτοῦ έδίκαζε με δικαιοσύνην Σολομώντος πάσαν ὑπόθεσιν παρουσιαζομένην πρὸς αὐτόν, απεφάσισε νά κρίνῃ εξ' ιδίας αντιλήψεως αν όσα διεδιδοντο περι τοῦ καθῆ εκείνου ήσαν αληθῆ.

"Ενδυθείς ως κοινός άλγερίνος διεθύνθη άοπλος και άνευ ακολουθίας ιππεύων ένα εκ των ιππων του εις τό χωρίον όπου εύρίσκετο ό καθῆς. "Εν φ εισήρχετο εις αύτό, χωλός τις ήρπασε τό κράσπεδον τοῦ ένδύματός του ζητῶν έλεημοσύνην έν ονόματι τοῦ Προφήτου. "Ο Βοῦ-"Ακᾶς τῷ έδωκεν έν νόμισμα, άλλ' ό έπαίτης δέν άφῆκε τόν μανδύαν του.

— Τί θέλεις; ήρώτησεν ό σείκης. Δέν σοῦ έδωκα έλεημοσύνην;

— "Ο νόμος δέν λέγει μόνον: «Δῶσε έλεημοσύνην εις τόν αδελφόν σου», αλλά: «κάμε εις αὐτόν, τι σοι είνε δυνατόν νά πράξης»

— Λοιπόν τί ζητεῖς;

— Σήμερα είνε πολύ πλῆθος εις τήν πόλιν διότι είνε ήμέρα αγοράς. "Ημπορεῖς νά σώσης έν δυστυχές πλάσμα ως έγώ, και μή με άφήσης νά καταπατηθῶ από τούς ανθρώπους, τὰ άλλα, τās ήμιόνους και τās καμήλους αι όποῖαι καταπλημμυροῦν τούς δρόμους.

— Και πῶς ήμπορῶ νά σε σώσω;

— "Αφῆσέ με ν' αναβῶ εις τό αλογόν σου, από 'πίσω σου, και καταίθασέ με εις τήν αγοράν όπου έχω δουλειάν.

"Ο Βοῦ-"Ακᾶς συγκατετέθη, και άφιππεύσας έδόθησε τόν χωλόν ν' αναβῇ εις τόν ἵππον του. Μετ' ολίγον έφθασαν εις τήν αγοράν.

— "Εδῶ δέν ήθελες νά ἔλθης; έρωτᾷ ό σείκης.

— Ναι, απήντησεν ό χωλός.

— Λοιπόν καταίθα.

— Καταίθα σῶ.

— "Εγώ νά καταβῶ; διατί;

— Διά νά μου άφίσης τό αλογον.

— Νά σοῦ άφίσω τό αλογόν μου; έλα 'ς τὰ σωστά σου!

— Τί σωστά μου και λειψά μου; Μάθε ότι εἴμεθα εις τήν πόλιν τοῦ δικαίου καθῆ και ότι αν φέρωμεν τήν δικήν εις αὐτόν έμέ θά δικαιώσῃ.

— Και διατί θά δικαιώσῃ σε αφ' οὔ τό αλογον είνε ιδιόν μου;

— Νομίζεις ότι άμα μάς ιδῇ και τούς δύο μας, εἰς με τὰ γέρα σου πόδια τὰ όποια σοῦ έδωκεν ό "Αλλάχ, και έμέ με αύτά τὰ ξηρά, δέν θ' άποφασίσῃ άμέσως ότι τό αλογον πρέπει νά άνήκῃ εις εκείνον, ό όποῖος τό χρειάζεται περισσότερο;

— "Αν εκρινεν όπως λέγεις δέν ήζιζε νά τόν λέγουν δίκαιον καθῆν, είπεν ό Βοῦ "Ακᾶς.

"Εν τούτοις έσκέφθη ότι ή περίστασις ήτο πολύ κατάλληλος όπως κρίνῃ τὸν κριτήν, και έδέχθη νά παρουσιασθῶσιν εις τόν καθῆν.

"Ελθὼν εις τό δικαστήριον είδεν ότι πρὸ τής ὑποθέσεως του ὑπῆρχον δύο άλλαι.

Ἡ πρώτη συνίστατο εἰς φιλονεικίαν τινὰ μεταξὺ ἐνὸς *ταλέμου* (πεπαιδευμένου) καὶ ἐνὸς χωρικοῦ.

Αἰτία δὲ τῆς φιλονεικίας τῶν ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄλλος ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἰδική του.

Ἡ κρίσις ἦτο πολὺ δύσκολος διότι ἡ γυνὴ εἰσιώπα, μὴ θέλουσα νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ὁ δικαστὴς ἀφ' οὗ ἐσκέφθη στιγμαῖς τινὰς εἶπεν·

Ἡ γυναῖκα ἄς μείνῃ ἐδῶ μὲ τὴν σύζυγόν μου, καὶ σεῖς ἔλθετε αὐρίον.

Οἱ δύο ἀντίδικοι ἀνεχώρησαν.

Ἀμέσως παρουσιάσθησαν ἄλλοι δύο· εἰς κρεοπώλης καὶ εἰς ἐλαιοπώλης.

Ὁ πρῶτος εἶχε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἐνδύματα κηλιδωμένα μὲ αἷμα, ὁ ἄλλος μὲ ἔλαιον.

Πρῶτος ὠμίλησεν ὁ κρεοπώλης.

— Ἡγόρασα λάδι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἔμπορον, εἶπε, καὶ ἔβγαλα μία φοῦκτα χρήματα νὰ τὸν πληρώσω, ἀλλ' αὐτὸς ὥρμησε διὰ νὰ τ' ἀρπάξῃ ὅλα· ἔβαλα τὲς φωῖνες, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφίση, καὶ ἤλθαμεν ἐδῶ ἐνῷ ἐγὼ ἀκόμη κρατῶ τὰ χρήματα εἰς τὸ χέρι μου καὶ αὐτὸς σφίγγει τὸν βραχίονά μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ψεύματα ὅτι τοῦ ἔκλεψα τὰ χρήματά του, διότι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε ἰδικά μου.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἐλαιοπώλου νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦλθε πραγματικῶς ν' ἀγοράσῃ λάδι, εἶπε. Ἀμα ἐγέμισα τὴν φιάλην του μ' ἐρωτᾷ· ἔχεις νὰ χαλάσης μίαν λίαν; Ἐχῶσα τὸ χέρι μου εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ ἐξέβαλα ἀρκετὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀφῆκα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὰ ἤρπασε καὶ ἔφυγε, ἀλλ' ἔτρεξα κατόπιν του φωνάζων· Κλέπτης, κλέπτης! καὶ τὸν συνέλαβα. Τώρα λέγω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ψεύματα ὅτι ἐγὼ ἔκλεψα τὰ χρήματά του, διότι τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε ἰδικά μου.

Ὁ καδῆς ἐσκέφθη στιγμαῖς τινὰς, καὶ ἔπειτα εἶπεν·

— Ἀφῆτέ μου τὰ χρήματα καὶ ἔλθετε αὐρίον.

Ὁ κρεοπώλης ἀφῆκε τὰ χρήματα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος τοῦ καδῆ· ἔπειτα ἀνεχώρησεν ὡς καὶ ὁ ἀντίδικός του.

Ὁ σείκης καὶ ὁ χωλὸς ἐπλησίασαν τότε καὶ εἶπον τὴν διαφορὰν τῶν.

Ἀφ' οὗ τοὺς ἤκουσεν ὁ καδῆς, εἶπεν ὅπως καὶ εἰς τοὺς δύο ἄλλους.

— Ἀφῆτε τὸ ἄλογον καὶ ἐπιστρέψατε αὐρίον.

Τὴν ἐπαύριον τὰ τρία ζεύγη τῶν ἀντιδίκων ἦσαν ἐκεῖ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν.

Πρῶτον παρουσιάσθησαν ὁ γραμματικὸς καὶ ὁ χωρικός.

— Πάρε τὴν γυναῖκά σου, εἶπεν ὁ καδῆς πρὸς τὸν γραμματικόν.

— Ἐπειτα δὲ στραφεῖς πρὸς ἕνα ἀξιωματικόν.

— Προστάζω νὰ δώσουν ἑκατὸν ῥαβδισμοὺς εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπε δεικνύων τὸν χωρικόν.

Ἡ προσταγή του ἐξετελέσθη ἐν τῷ ἄμα.

Ἐπειτα προσέταξε τὸν κρεοπώλην καὶ τὸν ἐλαιοπώλην νὰ πλησιάσωσι.

— Πάρε τὰ χρήματά σου εἶπεν εἰς τὸν κρεοπώλην, δώσας εἰς αὐτόν τὰ κατατεθέντα χρήματα.

Ἐπειτα δὲ δείξας τὸν ἐλαιοπώλην προσέταξε νὰ τῷ δώσουν πεντήκοντα ῥαβδισμοὺς.

Ὁ κρεοπώλης ἔλαβε τὰ χρήματα θριαμβευτικῶς, ἐνῷ ἐπλησίαζον ὁ Βοῦ-Ἀκάς καὶ ὁ χωλός.

— Ἡμπορεῖς νὰ γνωρίσης τὸν ἵππον σου ἂν τὸν ἴδῃς ἀνάμεσα εἰς εἴκοσι ἄλλους; ἠρώτησεν ὁ καδῆς τὸν Βοῦ-Ἀκάς.

— Ναί, αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ σείκης.

— Καὶ σὺ ἐπίσης; ἠρώτησε τὸν χωλόν.

— Βέβαια.

— Ἀκολουθεῖ μοι, εἶπεν ὁ καδῆς εἰς τὸν πρῶτον.

Εἰσῆλθον εἰς εὐρὺ ἵπποστάσιον ὅπου ἦσαν πολλοὶ ἵπποι, ὁ δὲ Βοῦ-Ἀκάς ἐδειξεν ἀμέσως τὸν ἵππον τοῦ χωρὶς διόλου νὰ διαστάσῃ.

— Καλά, εἶπεν ὁ δικαστὴς· πήγαινε τώρα εἰς τὸ δικαστήριον καὶ στείλέ μου τὸν ἀντίδικόν σου.

Ὅτε ὁ χωλὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἵπποστάσιον ὁ καδῆς τὸν ἠρώτησε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ὁ κλέπτης ἔχων ὀξυδερκές βλέμμα καὶ καλὴν μνήμην ἐδειξε τὸν δεδεμένον ἵππον ἐπίσης ἀδιστακτικῶς.

Καλά, εἶπε καὶ πάλιν ὁ δικαστὴς, πήγαινε εἰς τὸ δικαστήριον.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε καὶ ὁ καδῆς.

— Ὁ ἵππος εἶνε ἰδικός σου, εἶπε, δεικνύων

τὸν Βοῦ-Ἀκάς. Δώσατε εἰς αὐτὸν τὸν χωλὸν πεντήκοντα ῥαβδισμοὺς ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κλέπτας.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκης ὁ Βοῦ-Ἀκάς ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καδῆ καὶ ἀφ' οὗ ἐφανερώθη ποῖος ἦτο, ἠρώτησε τὸν δικαστήν·

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω, διατὶ ἐδίκασες, ὅπως ἐδίκασες.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Ἡ Ὑψηλότης σας εἶδε ὅτι ἐκράτησα ἐδῶ τὰ τρία διαφιλονεικούμενα πράγματα.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ σείκης.

— Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐκάλεσα τὴν γυναῖκα καὶ τὴν διέταξα νὰ βάλῃ μελάνην εἰς τὸ μελανοδοχεῖόν μου. Ὡς συνηθισμένη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔλαβε τὸ μελανοδοχεῖον, ἐξέβαλε τὸ κουκούλι, τὸ ἔπλυνε, τὸ ἔβκλεν εἰς τὴν θέσιν του, ἔπειτα ἔχυσε μελάνην εἰς τὸ μελανοδοχεῖον. Τότε ἐσκέφθη· ἡ σύζυγος τοῦ χωρικοῦ δὲν εἰξεύρει τί θὰ εἴπῃ μελάνη καὶ μελανοδοχεῖον· ἡ γυνὴ εἶνε τοῦ *ταλέμου*.

— Πολὺ καλὰ· εἶπεν ὁ σείκης, σείων ἐπιδοκιμαστικῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπειτα;

— Εἶδατε ὅτι ὁ ἐλαιοπώλης εἶχε τὰ ἐνδύ-

ματά του καὶ τὰς χεῖράς του καταλαδωμένα; — Μάλιστα.

— Λοιπὸν χθὲς τὴν νύκτα ἔθεσα τὰ χρήματα εἰς ἕν ποτήριον πλήρες ὕδατος. Σήμερον τὸ πρῶτ' παρετήρησα. Οὔτε ἐν μύριον ἐλαίου δὲν ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τὰ χρήματα λοιπὸν ἦσαν τοῦ κρεοπώλου.

— Πολὺ ὀρθότατα, ἀπεκρίθη ὁ σείκης. Ἀλλὰ πῶς ἐνόησες ὅτι τὸ ἄλογον ἦτο ἰδικόν μου;

— Ὡς πρὸς τοῦτο εὐρέθην ὀλίγον εἰς ἀμηχανίαν, τὸ ὁμολογῶ.

— Ὁ χωλὸς ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἐγνώρισε τὸ ζῖθον.

— Τὸ ἐγνώρισε, μοὶ τὸ ἐδειξεν ἀμέσως· ἀλλ' ὁ ἵππος δὲν τὸν ἀνεγνώρισε· ὅταν ἐμβῆκεν ἡ Ὑψηλότης σας εἰς τὸ ἵπποστάσιον ἐχρεμέτισε μὲ χαράν, ἐν ᾧ ὅτε ἐπλησίασεν ὁ χωλὸς τὸν ἐλάκτισε.

Ὁ Βοῦ-Ἀκάς διελογίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμαῖς.

— Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωκε μεγάλην σοφίαν, εἶπε, καὶ εἶσαι ἄξιος νὰ κατέχῃς τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐκτελῶ τὸ ἰδικόν σου ἔργον μὲ τόσην ἐντέλειαν.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ὁ Νίκος· τὸ θεότρελλο παιδάκι

Ἀντὶ νὰ τρέχῃ μὲ χαρὰ εἰς τὸ σχολεῖον

Ἐπήγαινε στὸν φίλον του Κωστάκη

Κρατῶντας γιὰ τὰ μάτια τὸ βιβλίον,

Κ' ἐκεῖ τὰ δύο ὀκνηρὰ παιδάκια

Ἀρχίζανε εὐθὺς τὰ παιγνιδάκια.

Ἐνῷ περνοῦσαν ἔτσι τὸν καιρὸ τους

Μὲ τόσας παιδικὰς διασκεδάσεις,

Μανθάνουν αἴφνης ἀπ' τὸν δάσκαλό τους

Πῶς αὐρίον ἀρχίζουν ἐξετάσεις.

Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! Τί συμφορὰ μεγάλη

Τοὺς ἦλθε ξαφνικὰ εἰς τὸ κεφάλι.

Πηγαίνουν στὸ σχολεῖον φοβισμένοι

Γιατὶ δὲν ξεύρουν τίποτα νὰ εἰποῦνε,

Κάθονται στὸ θρανίον ὑποπιασμένοι

Καὶ τοὺς κυττάζουν ὅλοι καὶ γελοῦνε.

Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! τί συμφορὰ μεγάλη!

Μαζί τους νὰ γελοῦνε τόσοι ἄλλοι!

Τοὺς ἄφισαν στὴν ἴδια πάλιν τάξι.

Τὰ ἴδια νὰ διαβάζουνε μαθήματα.

Μὰ φέτος τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀλλάξῃ

Φοβούμενα τὰ περσινὰ παθήματα.

Κ' ἔτσι 'ς τὰς ἐξετάσεις καὶ τὰ δύο

Ἐπῆραν ἀπ' τὸν δάσκαλο βραβεῖο.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

Λευκόπτερο ἀγγελάκι μου,
Πού παραστέχεις ἔς τὸ πλευρό του
Κ' αἰώνια τὸ φυλάς
Καὶ τοῦ χαμογελάς,
Κάνε χρυσὸ καθ' ὄνειρό του—
Κοιμάται τὸ παιδάκι μου.

Δροσάτο ἀγεράκι μου,
Πού τρέχεις μωσχοχαϊδεμμένο
Μὲ γέλια καὶ χαρὰ
Ἐπὶ τὰ κρῖνα τ' ἀνθηρά,
Ἐλα σιμά του μυρωμένο—
Κοιμάται τὸ παιδάκι μου.

Κοιμάται τ' ἀγοράκι μου,
Καὶ ὅταν πάλι θὰ ἔγυπνῃ
Ἄ! τότε χαροπὸ
Μ' ἀγγελικὸ σκοπὸ
Γλυκὰ θὰ τὸ καλημερίσῃ
Ἐνα θερμὸ φιλάκι μου—
Κοιμάται τὸ παιδάκι μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 146.]

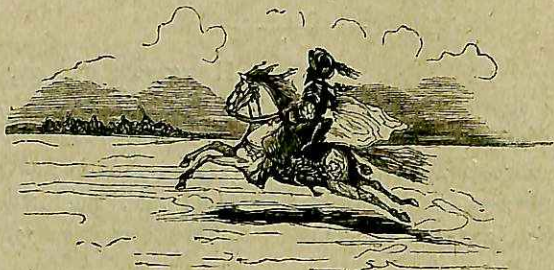
Η ΔΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΦΑΤΜΕ

Ἡ πορεία τοῦ Κερβανίου ἐξηκολούθει ἀνευ ἐμποδίου, χάρις δὲ εἰς τὸ διασκεδαστικὸν μέσον τὸ ὁποῖον ἐπενόησεν ὁ Σελήμ, οἱ ὁδοιπόροι δὲν ἐστενοχωροῦντο κατὰ τοὺς μακροὺς σταθμούς, τοὺς ὁποίους ἠναγκάζοντο νὰ κάμωσιν ἐνεκα τῆς υπερβολικῆς θερμότητος.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφ' οὗ οἱ σκλάβοι ἐσήκωσαν τὴν τράπεζαν, ὁ ξένος λαβὼν κατὰ μόναν τὴν Μούλην, ἕνα ἐκ τῶν ἐμπόρων:

— Σὺ ὁ νεώτερος ὄλων μας, τῷ εἶπε, ὁ ὁποῖος ἔχεις χαρακτῆρα φειδρὸν καὶ εὐθυμον θὰ ἡξεύρης βεβαίως πολλὰ παραμύθια. Συλλογίσου κανέν ἐκ τῶν καλλιτέρων νὰ μᾶς τὸ διηγηθῇ μετὰ τὸν μεσημβρινὸν ὕπνον.

— Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὑπακούσω, ἀπεκρίθη ἀστεειυόμενος ὁ Μούλην, ἀλλὰ μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι ἡ μετριοφροσύνη εἶνε τὸ καλλίτερον συστατικὸν τῆς νεότητος. Ζητῶ λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ μὴ ἡμιλήσω σήμερον καὶ ν' ἀφήσω νὰ ἡμιλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ ἄλλος τις ἐκ τῶν συνοδοιπόρων μας.



Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὁδηγὸς τῆς συνοδείας ἐφάνη σύννους εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, αὐθένται, διότι σᾶς διακόπτω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ παρατείνωμεν περισσότερο τὸν σταθμὸν μας. Εἵμεθα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐρήμου ὅπου συνήθως

τὰ κερβάνια προσβάλλονται ἀπὸ ληστὰς καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεκινησώμεν καὶ νὰ ταχθώμεν εἰς ἀμυναν καθόσον εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου μοὶ εἶπε ὅτι διέκρινε μακρόθεν πολλοὺς ἱππεῖς.

Ὁ τρόμος ὅστις κατέλαβε τοὺς ἐμπόρους μετὰ τὴν εἰδησιν ταύτην ἐφάνη ὅτι πολὺ ἐξέπληττε τὸν Σελήμ Βαρούχ.

— Μήπως δὲν εἵμεθα ἄρκετοὶ καὶ καλὰ ὠπλισμένοι, τοῖς εἶπε μὲ ἀταραξίαν, ὥστε νὰ μὴ φοβώμεθα ὀλίγους ἐκεῖ ληστὰς;

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ ὁδηγὸς· ἂν ἐπρόκειτο περὶ συνήθους τινος συμμορίας, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀνησυχώμεν, νὰ μὴ φοβώμεθα ἀλλὰ πρό τινος καιροῦ ὁ τρομερὸς Μεβρούχ ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὰ μέρη ταῦτα· αὐτὸς εἶνε

ἐπίφοβος καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας.

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ὁ Μεβρούχ καὶ ἐμπνέει τόσον τρόμον;

— Πολλὰ πράγματα λέγονται περὶ τοῦ παρὰδόξου τούτου ἀνθρώπου, ἀπεκρίθη ὁ γεροντότερος τῶν ἐμπόρων. Τινὲς τὸν θεωροῦσιν ὡς ὄν σχεδὸν ὑπεράνθρωπον, διότι πολλάκις μὲ ὀλίγους μόνον ἀνδρας συνεπλάκη μὲ κερβάνια ὀλόκληρα καὶ πάντοτε ἐνίκησε. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ὄνομα Μεβρούχ (ὁ εὐτυχῆς) μὲ τὸ ὅποιον συνήθως τὸν ἀποκαλοῦν διότι κανεὶς δὲν ἡξεύρει τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, οὔτε ποία εἶνε ἡ πατρὶς του. Ἄλλοι νομίζουν ὅτι εἶνε σείκης τις τὸν ὁποῖον, ἐπαναστάσεις, οἰκογενειακὰ δυστυχήματα, ἐγκλήματα ἴσως ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἔφερον εἰς αὐτὰ τὰ μέρη· ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε φοβερός ληστής.

Ὁ Σελήμ Βαρούχ ἤνοιγε τὸ στόμα του ὅπως ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐπρόλαβεν αὐτὸν ὁ Λεζάχ, εἰς ἐκ τῶν ἐμπόρων.

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Μεβρούχ ὅσον ληστής καὶ ἂν εἶνε ἔχει πολὺ εὐγενῆ αἰσθήματα. Ἀποδείξεις ἔστω ἡ διαγωγή τὴν ὁποίαν ἔδειξε

πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὡς δύναμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ εἰς καταλληλοτέραν στιγμὴν. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως σᾶς βεβαίω ὅτι δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπογυμνῶν ἀνηλεῶς τοὺς ὁδοιπόρους. Λέγουν ὅτι λαμβάνει μόνον φόρον τινὰ ἀπὸ τὰ κερβάνια τὰ ὁποῖα συναντᾷ· ὅστις ὅμως ἐπλήρωσεν ἀπαξ τὰ διόδια ταῦτα δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνευ φόβου τὸν δρόμον του· διότι ὁ Μεβρούχ εἶνε πράγματι, ὡς εὐχαριστεῖται ν' ἀποκαλῆται, *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου*, καὶ καμμία ἄλλη συμμορία δὲν τολμᾷ νὰ φανῇ ἀμα γνωστῇ ὅτι ἐκεῖ πλησίον εἶνε ὁ Μεβρούχ.

Ἐν ᾧ οἱ ἐμποροὶ συνωμίουν τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀνησυχία τῶν φρουρῶν ἠϋξανε διαρκῶς. Ἀπὸ ἡμισείας περίπου ὥρας εἶχον φανῇ πολυάριθμοι ὠπλισμένοι ἱππεῖς, καὶ διηυθύνοντο ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο κατεσκηνωμένοι τὸ κερβάνιον.

Εἰς ἐκ τῶν σκοπῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν

ὅπως ἀναγγεῖλη ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα ἐμελλον νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῶν ληστῶν. Τότε ἐγένετο σύσκεψις περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐπρεπε νὰ ἐπιτεθοῦν αὐτοὶ κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἢ νὰ προσμεινῶσιν τὴν ἐπιθεσίν των;

Ὁ Ἀχμέτ καὶ οἱ δύο γέροντες ἐμποροὶ παρεδέχοντο τὴν δευτέραν γνώμην, ἀλλ' ὁ ἀνυπόμονος Μούλην καὶ ὁ Λεζάχ ὑπεστήριζον τὴν πρώτην καὶ παρεκάλουν τὸν ἄγνωστον νὰ συμμερισθῇ τὴν γνώμην των.

Ἀλλ' οὗτος ἐξέβαλεν ἡσυχῶς ἀπὸ τὴν ζώνην του κυανοῦν μανδύλιον πλήρες ἐρυθρῶν ἀστρων καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔδρασε εἰς τὸ ἄκρον λόγχης προσέταξε σκλάβοντινα νὰ τὸ ἀνασπῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς σκηνῆς. Ὁρκίσθη δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν του ὅτι οἱ ἱππεῖς θὰ διέλθουν πρὸ αὐτῶν χωρὶς νὰ τοὺς ἀνησυχήσουν.

Ἐν τούτοις οἱ ἐμποροὶ δὲν καθυστάσαν καὶ ἵσταντο ὅλοι μὲ γυμνὴν σπάθην, παρακολουθοῦντες διὰ τοῦ βλέμματος τὴν πορείαν τῶν ἱππέων. Οὗτοι δὲ ἐστάθησαν καθὼς εἶδον τὴν μυστηριώδη σημαίαν ἣτις εἶχε στηθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Συνεσκέφθησαν δευτερόλεπτά τινα, ἔπειτα ἐστράφησαν διὰ



Η ΦΑΤΜΕ

μᾶς καὶ ἐξηφανίσθησαν καλπάζοντες εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.

Οἱ ὁδοιπόροι ἐκπληκτοὶ διὰ τὸ ταχὺ καὶ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα παρετήρουν ὅτε μὲν τοὺς ἱππεῖς ὅτε δὲ τὸν ξένον. Οὗτος ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε ἔκτακτον παρετήρει ἀδιαφόρως τὴν πεδιάδα. Ἐπὶ τέλους ὁ Μούλην διέκοψε τὴν σιγὴν.

— Τίς εἶσαι λοιπὸν, πανίσχυρε ξένη, ἀνέκραξε, καὶ δύνασαι νὰ διασκορπίζῃς μὲ ἕν σου σημεῖον τὰ στίφη τῆς ἐρήμου;

— Μὴ μεγαλοποιεῖτε τὴν δύναμίν μου, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Σελήμ Βαρούχ· μετὰ χειρὶσθην ἀπλῶς ἐν σύνθημα τοῦ ὁποῖου τὸ μυστικὸν ἀνεκάλυψα τυχαίως ἐν καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας μου. Ἀγνοῶ τί σημαίνει· ἡξεύρω μόνον ὅτι δύναται νὰ βοηθήσῃ πολὺ τοὺς ὁδοιποροῦντας διὰ μέσου τῆς ἐρήμου.

Οἱ ἐμποροὶ νύχαιστησαν θερμῶς τὸν ξένον

ἀποκαλοῦντες αὐτὸν σωτήρ᾽ αὐτῶν· καὶ πραγματικῶς οἱ ἱππεῖς ἦσαν τόσον πολυάριθμοι ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτούς. Καθυσυχάσαντες ἀπὸ τὸ φόβον ἐκείνον ἀνεπαύθησαν ἀτάραχοι, καὶ ἐξεκίνησαν ἀφ' οὗ ἀνέτειλαν εἰς τὸ στερέωμα τὰ πρῶτα ἄστρα.

Τὴν ἐπαύριον ὑπελείπετο μιᾶς ἡ δύο ἡμερῶν πορεία ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐρήμου, ἦσαν δὲ τοῦ λοιποῦ βέβαιοι ὅτι δὲν διέτρεχον κανένα κίνδυνον.

«Τώρα ὅπου δὲν ἔχομεν τίποτε πλέον νὰ φοβῶμεν ἀπὸ τοὺς ληστές, εἶπεν ὁ Λεζᾶχ ἀφ' οὗ συνηθροίσθησαν ὅλοι οἱ ἔμποροι, ἃς ὁμιλήσωμεν ἐν ἀνέσει καὶ ἀφόβως περὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ τρομεροῦ τούτου Μεβρούκ, περὶ τοῦ ὁποῦ διηγούνται τόσα πράγματα. Σᾶς ἔλεγα χθὲς ὅτι εἶνε ἄνθρωπος εὐγενοῦς χαρακτῆρος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δώσω ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου διηγούμενος σήμερον τὴν παράδοξον ἱστορίαν τῆς συναντήσεώς του μετὸν ἀδελφόν μου. Ἀλλὰ χάριν σαφηνείας ἃς διηγηθῶ ἐξ ἀρχῆς πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

«Ὁ πατήρ μου ἦτο καδῆς εἰς τὴν πόλιν Ἀκάρα. Εἶχε τρία τέκνα· ἐγὼ ἤμην ὁ μεγαλύτερος, εἶχον δὲ ἓνα ἀδελφόν καὶ μίαν ἀδελφήν πολὺ νεωτέρους μου. Ὅτε ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν, εἰς ἀδελφὸς τοῦ πατρός μου, ἀποκατεστημένος εἰς ξένον τόπον μετὰ προσεκάλεσε πλησίον του καὶ μετὰ κατέστησε κληρονόμον ὅλης τῆς περιουσίας του ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν του μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ θεὸς μου ἦτο γέρων, πρὶν δὲ παρέλθουν δύο ἔτη ἀπέθανε καὶ ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου φοβερὸν δυστύχημα ἐπέσκηψε κατὰ τῆς οἰκογενείας μας· ἔσπευσα λοιπὸν νὰ φθάσω τὸ ταχύτερον πλησίον τοῦ πατρός μου, ἀγνοῶν διὰ ποίου θαύματος τοῦ Ἀλλάχ ἡδύνατο νὰ διορθωθῇ τὸ δυστύχημά μας.

Τὴν ἱστορίαν τοῦ γεγονότος τούτου θέλω σᾶς διηγηθῇ μετὰ τὰς ἀναριθμήτους περιπετειάς τῆς· ἡ παραδοξοτέρα δ' ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ συνάντησις τοῦ Μεβρούκ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ὁ ἀδελφός μου Μουσταφᾶς καὶ ἡ ἀδελφή Φατμέ ἦσαν σχεδὸν ὁμήλικοι· μόλις δύο ἔτη διέφερον κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἦγαπῶντο θερμῶς, ἀμφότεροι δ' ἐλάτρευον τὸν γέροντα πατέρα

μας καὶ ἡμιλλῶντο ποῖος νὰ περιποιηθῇ αὐτὸν περισσότερο.

Ὅτε ἐπλησίασεν ἡ ἡμέρα τῶν γεννεθλιῶν τῆς ἀδελφῆς μου Φατμέ· ὁ ἀδελφός μου ἠθέλησε νὰ ἐορτάσῃ λαμπρῶς τὴν εἵσοδον αὐτῆς εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος. Προσκαλέσας λοιπὸν τὰς νεαράς φίλας τῆς εἰς τὸν κήπον τοῦ πατρός μας προσέφερεν εἰς αὐτάς ὠραῖον γεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε θαλασσίαν ἐκδρομήν. Αἱ νεάνιδες παρεδέχθησαν προθύμως τὴν ιδέαν ταύτην, τόσῃ δ' εὐχαρίστησιν ἐπροξένησεν εἰς αὐτάς ὁ θαλάσσιος ἐκεῖνος περίπατος ὥστε παρεκίνησαν τὸν ἀδελφόν μου νὰ προχωρήσῃ πολὺ περισσότερο παρ' ὅτι ἐσκόπευε.

Ὅχι μακρὰν τῆς πόλεως κεῖται ἀκρωτήριον πέραν τοῦ ὁποῦ ἡ θέα τοῦ ὀρίζοντος, μὴ φρασσομένη ἀπὸ τὰς ἀνωμαλίας τῆς ἀκτῆς, ἐκτείνεται εὐρεία καὶ ἐλευθέρα, συγχρόνως δὲ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ πόλις ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ τῇ καλλονῇ αὐτῆς μετὰ τὰς λευκάς οἰκίας ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένας, αἵτινες φαίνονται ἀναρριχώμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης ὡς περιέργως κοράσια τὰ ὁποῖα ὑψόνονται εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀνύχων αὐτῶν ὅπως ἰδῶσιν ὑπεράνω τοῦ ὄμου τῶν συντρόφων των. Ἡ ἀδελφή μου ἐκφράζουσα τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φίλων τῆς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου νὰ τὰς ὁδηγήσῃ τοῦλάχιστον ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ θαυμάσωσι τὸν δύνοντα εἰς τὰ κύματα Ἡλίον. Ὁ ἀδελφός μου ἐδίσταζε· ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν πειρατικὸν πλοῖον εἶχε φανῇ εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα ἐμπνέον φόβους καὶ ἀνησυχίαν, ἀλλὰ τὰ ἀπερίσκεπτα κοράσια τόσον ἐπέμειναν ὥστε ἐπὶ τέλους ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησίν των.

Μόλις εἶχον κάμψῃ τὸ ἄκρον τοῦ ἀκρωτηρίου, ὅτε ὁ ἀδελφός μου εἶδε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, στενὸν καὶ μακρὸν ἀκάτιον, τοῦ ὁποῦ ἐπέβαινον ὠπλισμένοι ἄνδρες. Προαισθανθεὶς ὅτι ἡ συνάντησις ἐκείνη δὲν θ' ἀπέληγεν εἰς καλὸν προσέταξεν ἀμέσως τοὺς κωπηλάτας του νὰ στρέψωσι καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ ταχύτερον, ἀλλ' ἤδη τὸ ὑποπτον ἀκάτιον ὤρμησε πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, ἔχον δὲ περισσοτέρους κωπηλάτας ἔτρεχε περισσότερο, φροντίζον νὰ παρεντίθεται πάντοτε μεταξύ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς λέμβου τὴν ὁποίαν κατεδίωκε.

Ἡ ἐπίμονος ἐκείνη καταδίωξις δὲν ἐπέτρεπε πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν· ἦτο ὁ πειρατής!

Ὅτε αἱ νεάνιδες ἐνόησαν τὸν ἀπειλοῦντα αὐτάς κίνδυνον, ἀνωρθώθησαν μετὰ τρόμον ἐκβάλλουσαι ἀπελπιστικὰς κραυγὰς. Ματαίως ὁ Μουσταφᾶς προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτάς θάρρος· ματαίως παρεκάλει αὐτάς νὰ μείνωσιν ἡσυχοί, διότι κινούμεναι τοιοῦτοτρόπως ἡμποδίζον τὴν λέμβον νὰ προχωρῇ ὅσον ἔπρεπε. Μετ' ὀλίγας κωπηλασίας τὰ δύο ἀκάτια ἐμελλον νὰ ἀπαντηθῶσι· ἤδη αἱ ἀρπάγαι ἦσαν ἐτοιμαὶ ὅπως ἀρπάσωσι τὸ θῦμα των μετὰ τοὺς σιδηροὺς των ὄνυχας, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ νεάνιδες ἐξω φρενῶν ἐκ τρόμου ἐρίφθησαν ὅλαι ὁμοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν πλευρὰν τοῦ ἀκατίου καὶ τὸ ἀνέτρεψαν.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἀκτὴν εἶχον παρατηρήσῃ τὰ συμβαίνοντα· ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τινος ἦτο γνωστὸν ὅτι πειρατὴς περιέπλεε τὰ παράλια, αἱ κινήσεις τοῦ ξένου ἀκατίου εἶχον ἐγείρῃ ὑπονοίας καὶ πολλὰ ἀκάτια ἔτρεχον εἰς βοήθειαν· ἐφθασαν δ' ἀκριβῶς ὅπως περισυλλέξωσι τοὺς ναυαγούς, ἀλλὰ φεῦ! ὄχι ὅλους, καὶ ὅτε συνήχθησαν ὅλοι καὶ ἐμετρήθησαν ἔλειπεν ἡ δυστυχὴς μου ἀδελφή καὶ μία φίλη τῆς.

Ἐκ τῆς συγχύσεως ἥτις προήλθεν ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἀκατίου καὶ ἐνεκα τῆς πλησιαζούσης νυκτὸς ὁ πειρατὴς διέφυγε.

Ἐξῆφνα παρετήρησαν ἐν μέσῳ αὐτῶν ἄτομόν τι τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐγνώριζε. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος φοβηθεὶς τὰς ἀπειλάς τοῦ Μουσταφᾶ ὅστις ἦτο ἀλλόφρων ἀπὸ ὀργῆν καὶ ἀπελπισίαν ὠμολόγησεν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐχθρὶ-

κὸν σκάφος, ὅτι ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὰ δύο πλοίαρια προσήγγισαν καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν βίαν ὅπως ἀναχωρήσωσιν οἱ σύντροφοί του τὸν εἶχον ἐγκυκαλίπη. Τέλος προσέθηκεν ὅτι οὗτοι κατέρωθσαν νὰ ἀρπάσωσι τὰς δύο κόρας, καὶ νὰ τὰς φέρωσιν εἰς τὸ σκάφος των.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύπη τοῦ πατρός μου διὰ τὸ φοβερὸν καὶ ἀπροσδόκητον τοῦτο δυστύχημα. Ἀλλ' ἡ λύπη τοῦ ἀδελφοῦ μου ἰδίως δὲν εἶχε ὄρια· ὁμοιάζε μετὰ παραφροσύνην. Δὲν ἤρκει ὅτι ἔχασε τὴν λατρευτὴν ἀδελφήν του, ἀλλ' ἐμέμφοτο ἑαυτὸν ὡς τὸν αἴτιον τῆς δυστυχίας τῆς. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς δυστυχίας ἡ φίλη ἐκείνη τῆς Φατμέ ἡ ὁποία συνεμερίζετο τὴν θλιβεράν της τύχην ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ λάβῃ σύζυγον ὁ Μουσταφᾶς ὅτε θὰ ἐγίνετο εἰκοσαέτης.

Ὁ πατήρ μου ἦτο ἄνθρωπος αὐστηροῦ χαρακτῆρος. Ἀφοῦ κατέστειλε τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς λύπης του ἔκραξε τὸν Μουσταφᾶ καὶ τῇ εἶπε: «Ἡ ἀπερισκεψία σου μοι ἀφῆρεσε τὴν παρηγορίαν τοῦ γῆρατός μου, τὴν χαρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου· Φύγε ἀπ' ἐδῶ! σὲ διώκω διὰ παντός μακρὰν ἐμοῦ· ἔχε τὴν κατάραν μου καὶ σὺ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου! Φύγε! καὶ εἴθε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου νὰ αἰσθάνεσαι πάντοτε τὸ βάρος τῆς πατρικῆς κατάρας, ἂν δὲν δυνήθῃς νὰ μοῦ φέρῃς τὴν Φατμέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου!»

(Ἐπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΛΟΥΦ]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΙΝΟΣ

ΑΣΠΡΟΝ ΚΑΙ ΚΙΤΡΙΝΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Καλὰ παιδιὰ, εἶμαι κ' ἐγὼ παιδί ὅπως καὶ σεῖς, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν μοῦ ἦλθε μία κακὴ ιδέα. Ἐκαμα σφάλμα, τὸ ὁμολογῶ. Καὶ δὲν θὰ τὸ ξανακάμω!

Ἡ μητέρα ἔχει πουλιά εἰς ἓνα κλουβί. Τὰ πουλιά αὐτὰ ἐγέννησαν αὐγά. Ἡ μητέρα μοῦ εἶπεν ὅτι μέσα εἰς κάθε αὐγὸ εἶνε ἓνα πουλάκι καὶ θὰ γεννηθῇ ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρας. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐπερίμενα δεκαπέντε ἡμέρας καὶ ἠθέλησα νὰ ἰδῶ ἂν τὰ πουλάκια θὰ εἶνε τόσον εὐμορφα ὅσον οἱ γονεῖς των. Ἐπῆρα τὴν φωλεάν, ἔπειτα ἔσπασα καὶ τὰ τέσσαρα αὐγά. Δὲν εὗρήκα τίποτε ἄλλο παρὰ ἄσπρο καὶ κίτρινο.

Διὰ νὰ εὗρω μέσα πουλάκια ἔπρεπε νὰ περιμεῖνω, ὅπως μοῦ τὸ εἶπεν ἡ μητέρα.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀσυλλογισίαν μου ἐσκότωσα τόσα πουλάκια! Ἀχ, πῶς μετανῶ!

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ Ρ. — J. STAHL

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΕΡΓΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἐξεδόθη εἰς τόμον κομψότατον μετὰ 21 εἰκονογραφιῶν ὑπὸ τῆς
Διευθύνσεως τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τιμᾶται φρ. 3,50

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τιμᾶται μόνον 3 φρ. καὶ ἀποστέλλεται
ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ εἶνε ὀνομαστὸν ἔργον, ὀνομαστοῦ συγγραφέως, αὐτόχρημα ἀριστοῦργημα. Μίαν σύ-
στασιν αὐτοῦ ἀναφέρομεν: ὅτι ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, δευτέραν δὲ εἶνε ἔργον τοῦ
P.-J. Stahl, τοῦ ἰδρυτοῦ δηλαδὴ τοῦ Magasin d'Éducation et de Récréation, τοῦ συγγραφέως ἀξιοθα-
μᾶστων ἔργων δι' ἐφήδους, παῖδια καὶ οἰκογενείας, ὅστις τὸν τέως βαρὺν καὶ σχολαστικὸν τρόπον τοῦ
γράφειν βιβλία ἠθικὰ ἀνήγαγεν εἰς καλλιτεχνίαν διὰ τῆς βαθείας ψυχολογικῆς μελέτης τῶν χαρακτήρων
καὶ τῆς ἀπαραμίλλου χάριτος καὶ τρυφερότητος τῆς γραφίδος του.

Ὅταν τοιοῦτος συγγραφεὺς ἐπιτύχῃ θέμα ὡς τὸ τῆς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ, βεβαίως ἔξοχον θὰ παραγάγῃ ἔργον.
Ἐν τῇ ΜΑΡΟΥΣΙΑ δὲν πρόκειται πλέον περὶ κοινωνικῶν δυστυχημάτων, περὶ αἰσθημάτων εὐγενῶν μὲν
ἀλλὰ συνήθων· ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἱεροῦ αἰσθήματος, τοῦ εὐγενεστάτου πάντων: περὶ τῆς πρὸς τὴν
Πατρίδα ἀγάπης.

Ἡ πατρίς τῆς ἡρώιδος εἶνε δεδουλωμένη, παρασκευάζεται ἐπανάστασις πρὸς ἀπελευθέρωσίν της, καὶ
ἡ ἡρώϊς — ἀληθὴς ἡρώϊς — ἡ Μαρουσία, κοράσιον δεκαετὲς μόλις, ἀναλαμβάνει ἐπικίνδυνον ἀλλὰ καὶ τιμη-
τικὴν ἀποστολήν. Αἱ περιπέτειαι διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται, οἱ κίνδυνοι κατὰ τῶν ὁποίων προσκρούει εἰς
ἕκαστον βῆμα ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένης χώρας συγκινοῦσι μέχρι μυχαιτάτων. Πᾶσα εὐγενὴς
καρδιά θὰ σκιρτήσῃ ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἀναγινώσκουσα τὰς θαυμασίας σελίδας τῆς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ. Εἶνε
ἀπολύτως ἀδύνατον αἱ σελίδες τοῦ βιβλίου τούτου νὰ μὴ βρῇ ὡσιν ὑπὸ δακρύων, ἀλλὰ δακρύων ὅχι ἐξ
ἐκείνων τὰ ὁποῖα αἰσχύνεται τις διότι ἔχυσεν, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων διὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶται τις, διότι εἶνε δάκρυα
τιμῶντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ὧν ῥέουσιν.

Βιβλίον μορφωτικώτερον, συγκινητικώτερον, καταλληλότερον δι' ἐλληνόπαιδας, καλλιτεχνικώτερον δι'
ἐφήδους καὶ παῖδια γεγραμμένον ἀλλ' εὐαρέστως λίαν καὶ ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀναγινωσκόμενον ἦτο ἀδύνα-
τον νὰ εὐρωμεν. Καυχώμεθα διότι τὸ ἐξελληνίσσαμεν καὶ τὸ ἐξεδώκαμεν, ὡς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ καυχῶνται
καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν διότι τὸ ἀνέγνωσαν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ «ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ»



« — ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΛΗΣ ΑΥΝΗ / ΑΚΟΥΣΕΣ ;
— ΝΑΙ, ΠΑΤΕΡΑ, ΑΠΗΝΤΗΣΕΝ Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ. »



« Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ ΕΠΙΛΑΒΕ ΤΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ »

ΑΙΩΝΙΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μάμα μου, τ' αδερφάκι μας άχ τότε θα γυρίση;
εἶπες πώς πάει μακριά και πώς πολύ θ' άργήση.
— Παιδί μου, μη τὸ λησμονῆς και θάλλῃ πάλι πίσω.
— Στὸ χωρισμό του δὲν ἔχω νὰ συνειθίσω
χωρὶς ἐμᾶς τόσον καιρὸ νὰ ζῇ πὼς ὑποφέρει;
Ἐχθές μέσα στὸν ὕπνον μου ἐξάπλωσα τὸ χέρι,
θαρροῦσα πὼς στὸ πλάι μου κοιμότανε ἀκόμα,
νὰ τ' ἀγκαλιάσω ἤθελα, μὰ βρήκα κρῦο στρώμα. —
Θαυρὼ πὼς τὸ ἀναζητᾷ τὸ σπῆτι λυπημένο,
καὶ δὲν ἔχω νὰ παίξω πιά ὡς τότε θὰ προσμένω;
σάν ἔφυγε ἦτον μ' ἀνθούς στρωμένο τὸ κηπάρι,
μὰ τώρα τὸ σκεπάζουνε τὰ χιόνια τοῦ Γενάρη.
Κλαίεις, μανούλα μου καὶ σύ; ἄχ, γράψε νάρθη πάλι.
γράψε πὼς θλίψις κ' ἐρημιὰ μᾶς πλάκωσε μεγάλη,
πὲς ὅλα τὰ παιγνίδια του τὰ ἔχω φυλαγμένα
γιὰ νάρθη νὰ τὰ παίζωμε ἴσως πρὶν ἀγαπημένα.
— Νὰ σε χαρῶ, ἀγάπη μου, τὸ στοματάκι κλεῖσε
καὶ πῆγαινε χαρούμενο νὰ παίξῃς μὴ λυπεῖσαι.
Σάν τὸ πουλὶ ποῦ στὴ φωλὴ τῆς μάνας τριγυρίζει,
κοντά μας τ' ἀδερφάκι σου κρυφὰ θὰ φτερουγίζει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Δήμητρα ἡρώτα προχθὲς τὸν θεῖόν της μετὰ
περιεργείας:

— Θεῖε, βλέπουν οἱ Τοῦρκοι τὴν νύκτα;
Ἐστᾷλη ὑπὸ Κ. Δ. Γαλιῆ.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης ἐρωτᾷ τὸν συμμαθητὴν του Γεωρ-
γάκη:

- Πόσους ἀδελφούς ἔχεις;
- Ἐνα ἀδελφόν.
- Ἐνα μόνον;
- Ἐνα μόνον.

— Περὶ ἑνὸς ἀνδρῶν οἱ Κουριοκεφαλᾶκης, ἡρώτησα
χθὲς τὴν ἀδελφὴν σου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει δύο ἀδελφούς!
Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἰωάννου Ἰωαννίδου.

Ὁ Κύριος τοῦ μικροῦ Μανώλη βάζει κάθε πρωτὸ πομάδα
εἰς τὰ μαλλιά του.

- Γιατί, ἀφέντη, βάζεις αὐτὴ τὴν πομάδα εἰς τὰ μαλ-
λιά; ἐρωτᾷ ὁ Μανώλης.
- Κατὰ δυστυχίαν, παιδί μου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος, ἤρ-
χισαν νὰ μοῦ πῆτουν αἱ τρίχες καὶ γιὰ τοῦτο. . .
- Τὴν ἐπαύριον ζητεῖ ὁ κύριος πάλιν τὴν πομάδα, ἀλλὰ
δὲν τὴν εὐρίσκει.
- Μανώλη, φωνάζει, ποῦ εἶνε ἡ πομάδα μου;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἀλλὰς πιεσμικτικᾶς ἀσκήσεις στέλλε μοῦ, Βασιλεῦ
Πλιτόφυλλε, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἂν δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων
τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσά ἄλλοτε, θὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν μ'
ἀρέσουν.

Ἀρρὼ τὸ αἶτιον τῆς σιωπῆς σου, Νίκη μου, ἦτο τὸ διη-
γημα τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου κατε-
γίγιστο, ὅχι μόνον δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, ἀλλὰ καὶ
πολύ εὐχαριστημένη εἶμαι ἀπὸ σέ.

ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ τὸ ἰδῇς καὶ πάλι.

— Ἀχ τί λαχτάρα, τί χαρά, τί ἐορτὴ μεγάλη!
ἐκεῖν' ἡ μέρα ἡ γλυκεῖα πότε θὰ ξημερώσῃ;
Ἐφυγε χωρὶς φίλημα κανένα νὰ μοῦ δώσῃ.
Γλυκὰ γλυκὰ κοιμότανε, δὲν ἄκουε κανένα,
εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια του, τὰ χέρια σταυρωμένα,
καὶ ἦταν μέσα στὰ λευκὰ καὶ μέσα στὰ λουλούδια
ὥραϊο καθὼς τοῦ Θεοῦ τὰ ἡμέρα ἀγγελοῦδια.
Μοῦ εἶπες ὅτι ἄνοιξε φτερά σάν περιστέρι
καὶ στοῦ Θεοῦ ταξείδεψε τὰ ἀγασμένα μέρη;
πὼς πῆγε στὰ χρυσὰ νησιά ποῦ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει,
καὶ τὸ προσμένουνε χαραῖς, τραγούδια καὶ ἀγγέλοι;
πὼς πῆγε καὶ ποταμοὶ κυλοῦνε διαμαντένιοι,
κ' εἶνε τὰ ρόδα σάν φωτιά κ' οἱ κάμποι σμαραγδένιοι.
Μάνα, μὴ μᾶς ἐξέχασε μέσα ὅς αὐτὰ τὰ κάλλη,
καὶ οἱ φτωχοὶ προσμένουμε πὼς θεὰ ἔλθῃ πάλι;
— Ὅχι, δὲν μᾶς ἐξέχασε, μιὰ μέρα θὰ τὸ ἰδοῦμε.
καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ πιά, θὰ πᾶμε νὰ τὸ βροῦμε.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

— Ἀλειψά μιὰ παλιογούνα, ἀφέντη, ποῦ ἄρχισαν νὰ τῆς
πίπτουν αἱ τρίχες!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μοσχόδου Ἐβάρ.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης περνᾷ μὲ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ
Τυρλοκομεῖον.

- Τί εἶνε αὐτὸ τὸ κτεῖριον; ἐρωτᾷ.
- Εἶνε ἄστυον διὰ τοὺς τυρλοῦς.
- Μὰ τότε διατὶ ἔχει παράθυρα; ἐρωτᾷ ὁ Κουριοκεφα-
λάκης.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Φροῦ Φροῦ.

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἐμβαίνει μὲ τὴν μητέρα της εἰς ἓν
ἐμπορικὸν ὅπου πωλοῦν παιγνίδια.
Παρατηρεῖ μιαν ὥραϊαν κοῦκλαν, ἡ ὁποία ἀξίζει εἴκοσι
δραχμάς.

- Μητέρα, ἀγόρασέ μου τὴν κοῦκλα!
- Κόρη μου εἶνε πολὺ ἀκριβὴ δι' ἡμᾶς μὲ εἴκοσι δραχ-
μὰς πληρώνω τὰ διδάκτρα δύο μηνῶν εἰς τὸ σχολεῖό σου.
- Ἐρεῖς τί νὰ κάμῃς, μητέρα; λέγει ἡ Φιφὴ ἡ ὁποία
δὲν πολυνοστιμεύεται τὸ σχολεῖον· ἀγόρασέ μου τὴν κοῦ-
κλαν καὶ μὴ μὲ στέλλῃς; ὅς τὸ σχολεῖο δύο μηνῶν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστή.

Τὸ καθήκον πρῶτον καὶ ἔπειτα ἡ διασκέδασις, φίλε Μι-
μῆκε Μέτῃ, πολὺ ὀρθὰ σκέπτεσαι.

Καλὸς ἦλθες, Κάδμε, καλὸς ὤρισες! αἱ αἰθουσαι τῶν
διαγωνισμῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ εἶνε μεγάλα καὶ χωροῦν
δύο τοὺς φίλους μου. Ἡ εἰσόδος εἶνε εἰς πάντας ἐλευθέρη.

Τί εὐτυχὴς ἡ πατρίς ἐκεῖνη ποῦ ἔχει τέτοια παιδιὰ!
ἀναφωνεῖ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ ὁ Γέρον
Ἀγωνιστής, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται νὰ ἐκτιμᾷ τὰς θυσίας ἀποῦ

καὶ ὁ ἴδιος εἰσέρχεται νὰ υποβάλλεται εἰς τοιαύτας, ὡς κρίνω
ἐκ τῆς ὥραιας ἐπιστολῆς του.

Πολὺ μὲ κολακεύει ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἀπέδωκε εἰς τὰ
δῶρά μου, φίλε Θ. Θεοδοσιάδῃ.

Στείλες ἄλλα καλλίτερα παιδικὰ πνεύματα, φίλε Βονιτισιανέ
Γράψε μοῦ, Βασιλεῦ τῶν Φαιάκων, ἂν ἔδωσες ἤδη
ἐξετάσεις καὶ ἂν ἐπιροβιάσθης εἰς τὴν πρώτην τοῦ Γυμνα-
σίου, νὰ χαρῶ.

Πολὺ εὐχαριστήθη, φίλε Γεώργιε I. Ζῶτε, μαθοῦσα
ὅτι εἶσαι καταγοητευμένος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ΔΙΑΤΙ-
Αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ.

Συμφωνῶ, βλέπεις, καθ' ὅλοκληρίαν μαζί σου, Χρυσό-
χομε Νάρκισσε, καὶ πρὸ πάντων σ' ἐπαίνω διὰ τὴν ὡ-
ραϊαν σου ἐπιστολήν· προσπάθῃσον ὅμως νὰ μὴ περιορισθῇ
οἱ ἐπαίνοί μου μόνον εἰς τοὺς λόγους σου.

Πολλὰ πράγματα μ' ἔκαμε νὰ αισθανθῶ ἡ ἐπιστολή σου,
Λάφι· πρῶτον μ' ἔκαμε νὰ δακρῶμαι ἀπὸ συγκίνησιν ποῦ
ἔχω ἓνα τόσον φιλότιμον φίλον καὶ δεύτερον μ' ἔκαμε νὰ
πετάξω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ποῦ αὐτὸς ὁ φιλότιμος φίλος
μου εἶνε τόσον εὐφυής. Γράψε μοῦ λοιπόν.

Βεβαίως, προσφιλὴς μου Ἀλκυῶν, τὰ αἰνίγματά σου
θὰ δημοσιευθῇ ἂν ἐγκριθῇ καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο ἀνάγκη
νὰ μὲ παρακαλέσῃς.

Εὐχομαι μὲ δὴν μου τὴν καρδίαν νὰ περάσῃ γρήγορα ἡ
πληγὴ τῆς χειρὸς σου, Ἀμφικρίτη, καὶ διὰ νὰ παύσῃ
οἱ πόνοι σου καὶ διὰ νὰ εἰσπορῇς νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα.

Γαίαν ἐλαφρὰν νὰ ἔχῃ ἡ σκύλα σου, Ἀκτίς Ἥλιου.
Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους μου θὰ ἐξήλθουν τὰς δια-
σκέδασεις σου, ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον θὰ ἐξήλθουν τὴν
ἐπιστολήν σου ἂν τὴν ἀνεγίνωσκον. Μὲ τὸ καλὸ νὰ δεχθῇς
τὴν θείαν σου καὶ τὴν ἐξαδέλφη σου.

Δὲν πρέπει μόνον, προσφιλέστατόν μου Σεριτεμένον
Τρουκαρῦδον, νὰ θαυμάζῃς τοὺς μεγάλους σωτήρας τῆς
Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ νὰ προσπάθῃς ὅσον τὸ δυνατόν νὰ τοὺς
μιμῇσαι. Εἶπε ἐκ μέρους μου εἰς τὸ Ζιζανάκι περαστικά.

Δὲν πειράζει, Μικρὰ Λευκὴ Ἀνεμώνη, δὲν πειράζει,
σὺ εἶσαι τόσον ἐπιμελής, ὥστε ἡ ἀσθενεία σου δὲν θὰ κα-
τορθώσῃ νὰ σε κάμῃ νὰ χάσῃς τὸ ἔτος σου.

Ἐσο βεβαία, Βασιλεῦ τῶν Ἀνθέων, ὅτι θὰ εἶμαι
ἐπιεικής εἰς ὅλων τῶν φίλων μου τοὺς διαγωνισμούς· γνω-
ρίζω ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ διηγήματος ὅπως ἐπίσης
γνωρίζω καὶ τὰς δυνάμεις τῶν συνδρομητῶν μου.

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ λημβάνῃς τὸ φύλλον μου καὶ τὸ θέ-
ρος, φίλτατε Σοφὲ Πλάτων, ἀρκεῖ νὰ μοῦ κάμῃς γνω-
στὴν τὴν διαμονήν σου.

Χαίρω πολὺ, Δάφνης Στέφανε, διότι ἀπεφάσισες νὰ
λημβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ σὲ συγ-
χαίρω συγχρόνως διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα. Τὸ ψευ-
δώνυμον σου πολὺ μοῦ ἀρέσει καὶ εὐχομαι νὰ τὸ ἴδω μιαν
ἡμέραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

Ὅχι μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀλλὰ τακτικώτατα θέλω
νὰ μοῦ γράφῃς, Σαπφὼ ἡ Λευκαδία, ἀφοῦ μάλιστα ἔχεις
τόσην χάριν εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνω-
ριμίαν σου καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα.

Κ' ἐγὼ σὲ εὐχαριστῶ, Ὁραία Γαλάτεια, διὰ τὴν
ἀπόφασίν σου.

Οἱ ἐν Σωκίοις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνδρομηταὶ δύνανται
τὰς λύσεις των καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις των νὰ τὰς
δίδωσι τῷ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Ἀνδρέᾳ Σ. Ἀλεξάκη
ὅστις θὰ τὰς ἀποστέλλῃ πρὸς ἡμᾶς.

Παραστικὰ εἰς τὸν πονόλαιμόν σου, Βασιλεῦ τῶν
Φαιάκων καὶ εὐχομαι νὰ μὴ σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὰς ἐξε-
τάσεώς σου, εἰς τὰς ὁποίας εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ διαπρέψῃς.

Ζητεῖς νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω πολλὰ, προσφιλέστατέ μου
Ἰπολίτε, ἀλλὰ τὸ ζητεῖς μὲ τόσον ὥραϊα λογικά ὥστε
ἂν εἶχα χρόνον θὰ σοῦ ἀπῆντων μὲ μιαν ὁλόκληρον σελίδα.

Μετὰ τὰς ἐξετάσεις, ὅταν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, νὰ ἴδω ἂν
θὰ ἐκπληρώσῃς ὅσα λέγεις, Βασιλεῦ τῆς Ἀμμου.

Διὰ νὰ σοὶ στέλλεται τὸ φύλλον εἰς Ἀμφισσαν, φίλε
Ἀρ. Ἀλ. Πετρόπουλε, εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσῃ περὶ
τοῦτου ἐντολήν ὁ δι' οὐ ἐνεγράφη.

Ἀγαπητέ μοι Ἰωαννίδῃ, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ σύρῃς
τόσον μεγάλην γραμμὴν διὰ μέσου τῆς ὑπογραφῆς σου,
διότι φαίνεται ὡς νὰ θέλῃς νὰ τὴν σβύσῃς.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον Ἀτρόμητος Εὐζώνος (καὶ ὄχι
Εὐζων φίλε Ν. Κ.)

Μετὰ χαρᾶς ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου εἰς τὸν μικρὸν
Σταῦρον, τὸν Μελισσιγενῆ, τὸν τρομερὸν αἰνιγματολόγη,
Βασίλισσα τῆς Νυκτός.

Μὴ ἀνυπομονεῖς δά, Μοσχόδου Ἐβάρ· καθόλου δὲν
ἐπάτησες ὅς τὴν πῆτα. Στέλλε σὺ πνευματικὰς ἀσκή-
σεις καὶ μὴ σὲ μέλη. Ὅσαι εἶνε καλὰ θὰ δημοσιεύωνται.
Οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ μάθωσιν ὅτι ὀνομάζεσαι Ν.Ι.Μητίτης.

Κ' ἐγὼ σοῦ ἀνταποδίδω τὸ σταλὲν, Βέλος τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὅθι ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σου, φίλε μου Κάδμε,
διὰ τοὺς Καστέρας.

Διὰ προτάσεις σου, Γαληνναία Θάλασσα, περὶ συχνωτέ-
ρας ἐκδόσεως τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,
ἀποδεικνύουν τὴν πολλὴν σου πρὸς ἐμὲ ἀγάπην· ἰλλὰ δυστυ-
χῶς, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ δὲν ἔχουν ἡ τοὐλάχιστον φαίνον-
ται ὅτι δὲν ἔχουν τὰ αὐτὰ πρὸς ἐσὲ αἰσθήματα. Ναί, φίλη
μου, ὑπάρχουν συνδρομηταὶ μετ' ἐπιμόνους αἰτήσεις μὲλεις
συγκατετιθέμενοι νὰ πληρώσουν τὴν συνδρομήν των. Πόσον
βλάπτει ἡ τοιαύτη ἀπροθυμία των τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶνε εὐτυχὴς, Πτερωτὸν Ῥιπίδιον,
δίδει σοὶ φέρει εἰς τὸν νοῦν σου τόσας ἀναμνήσεις, καὶ ὅπως
σοὶ ἐνεθύνει ἐν Ἑλθετῇ τὴν γλυκεῖαν Ἑλλάδα, ἥδη ἐν Ἑλ-
λάδι σοὶ ἐνθυμίζει τὴν ὥραϊαν Ἑλθετῇ καὶ τὰ γραφικώτατα
τοπεῖά της. Γράψε μοῦ, ἂν τοῦτο σοὶ προεβῇ εὐχαρίστησιν,
ὅπως εἰς ἐμὲ, μὴ μὲ υποβίβλῃς ὅμως εἰς ἀνάκρισιν. . .

Σοῦ εὐχομαι καλὸν κατευθόδιον, Ἡρωϊκὴ Πάρρα.

Πρῶτα πρῶτα σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μοι Βασιλεῦ
τῶν Ἀνθέων, νὰ γράφῃς τὸ ψευδώνυμόν σου ἑλληνιστί,
διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ κανεὶς καὶ εἴπῃ ὅτι θέλεις νὰ κάμῃς
ἐπίδειξιν γνώσεως τῆς γαλλικῆς, τὴν ὁποίαν ὅλοι σχεδὸν
γνωρίζουν. Δεύτερον ἐπιδοκιμάζω ὅσα λέγεις περὶ διηγή-
ματος ὅτι πρέπει νὰ εἶνε διδακτικὸν καὶ μορφωτικόν τοῦτο
προϋποτίθεται· ἄνευ ἡθικοῦ σκοποῦ οὔτε διὰ μεγάλους
οὔτε διὰ μικροὺς πρέπει νὰ γράφεται ἔργον. Ἀλλ' ἰδίως τὸ
διηγημα πρέπει νὰ εἶνε ἐπαγωγόν, νὰ κινή τὸ ἐνδιαφέρον,
νὰ συγκινή ἢ νὰ τέρπῃ, διότι ἄλλως ὅσον ἡθικόν καὶ ἂν
εἶνε θὰ εἶνε ἀναιρὸν καὶ πληκτικόν, καὶ τότε θὰ προεβῇ
ἀποτέλεσμα ἀντίθετον τοῦ ποθυμένου· ἀντὶ νὰ ἡθικοποιῇ,
θὰ ἐξεγείρῃ ἀντίπαθειαν πρὸς τὴν ἡθικὴν.

Πολὺ ὥραϊα διασκεδάσεις, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, πότε μὲ
τὸ τροχήλατον πότε μὲ τὴν ἄμαξαν. Πολὺ ἐλυπηθὴν διότι
ἐπνίγησαν οἱ γενναῖοι ἄνδρες οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἰσωθίαν
λέμβων ἐπῆγαν νὰ σώσουν τὸ πλῆρωμα τοῦ κινδυνεύοντος
πλοίου. Δικαίᾳ ἀμοιβῇ εἶνε ἡ ἀνέγερσις μνημεῖου πρὸς
μνήμην αὐτῶν. Τί ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα αὐτοῦ τοῦ ναυα-
γιστοῦ, ἀλλὰ καὶ τί φιλόφρονον! Εὐλογημένη ἡ μνήμη
τῶν θυσιαζομένων ὑπὲρ τῶν ὁμοίων των! Ἀλλὰ μέγας
ἐπαῖνος ὀφείλεται καὶ εἰς τοὺς ναύτας τῆς ἐξοχῆς σας οἱ
ὁποῖοι ἔσωσαν τὰ λείψανα τῶν δύο βυθισθεισῶν σωσιδίων
λέμβων καὶ τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου. Τὰς προσήσεις μου
εἰς τὴν φίλην σου Ἀκτίνα Ἥλιον ἥτις ἦλθε καὶ σὲ ἐπι-
σκέφθη ὡς καὶ εἰς τὴν καλὴν τῆς διδασκαλίσσαν.

Κ' ἐγὼ ἄκρως εὐχαριστοῦμαι διότι ἔχω μαζί σου ἀλλη-
λογραφίαν, φίλη μου Ἰουλίᾳ Καραθεοδωρῇ· ἀλλὰ διατὶ
πάντοτε ἐπὶ δελταρίου μοὶ γράφεις; τόσον πολὺ μοῦ ἀρέ-
σκουν τὰ γραφόμενά σου ὥστε ἤθελα νὰ εἶνε πολλὰ, πολλὰ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Οι στέλλοντες λύσεις πρέπει να τηρώσι τοὺς ἐν σελίδι 112 ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.]

161. Συλλαβογράφος.

Εἰ γράμμα, ἓνα ὀρθὸν κ' εἴ. ἄλλο γράμμα πάλι

Ἄν σμίξῃς, μ' αὖ παρ' ὅπου πόλις θά ξεπροβάλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλεύου.

162. Στοιχειογράφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης, τῆς Τουρκίας πόλις εἶμαι.

Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς, ὡς τοὺς ἀγροὺς καὶ κήπους κείμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλείσσης τῆς Νοτίας.

163. Στοιχειογράφος.

Κολυμβῶ, πλὴν νὰ πετάξω

Μὴ φοβοῦ' ἰσχύον δὲν ἔχουν

Τὰ λευκὰ μου τὰ περὶ.

Ἄν τὸ στῆθός μου ἀλλάξω

Νῆσος εἶμαι καὶ με βρέχουν

Τοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

164. Στοιχειογράφος.

Εἶμαι τόπος ἀσφαλῆς ἂν μοῦ κόψῃς δύο στοιχεῖα.

Μέτρον γίνομαι τοῦ χρόνου καὶ μ' εὐρίσκεις μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανέου Ἀνθού.

165. Στοιχειογράφος.

Ἐνας μάντις κ' ἐγὼ εἶμαι, καθὼς εἶμαι εἰάν μείνω.

Ἄν μ' ἀλλ' ἄλλῃς τὸ κεφάλι τραχὺς ἦρως θά γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξέτου τοῦ Μεσολεγγίου.

166. Τονόγράφος.

Ὅπως εἶμαι, φίλε, με πετάς, μ' ἀφίσεις.

Ἀλλὰ εἰς τὸν τόπον ἄσμενος με πίνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανο; Ἀϊτου.

167. Κυβολεξόν.

1. Τὸ πρῶτόν μου ἐγγίξεις τὴν σπάυην σου ἐλκύων.

2. Τὸ δευτερόν μου εἶνε θεὸς τῶν ἀρχαίων.

3. Τὸ τρίτον μου θά εὖρῃς τοὺς πόδας σου τανύων.

4. Κ' ἐγὼ ἀνήκω, φίλε, ὡς τὸ γένος τῶν Ἑβραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηνῶν Κήπου.

168. Κυβολεξόν συλλαβικόν.

1. Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης, κ' εἰς τὰ δυτικά της κείμαι.

2. Καταπράσινον, τὸ ἔαρ, βλέπω, με, φίλε, θαυμάζεις.

3. Ἐρὲ τέλος μὴ με κάμῃς, γιὰτὶ δίκαιον δὲν εἶμαι.

Μ' ἔλυσες; Δὲν τὸ πιστεύω! γιὰτὶ, βλέπω, με κυτάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολίας.

169. Ρόμβος.

Γ

.

.

Γ . . Δ . . Σ

.

.

Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαληνίας Θελά σης.

170. Προβλημα.

Εἰς κύριος εἶχε κτήμα εἰς τὸ ὅποιον δ' αὖ νὰ εἰσέλθῃ τι.

ἔπρεπε νὰ διέλθῃ δι' ἐπὶ τὰ θυρῶν· εἰς ἐκείστην θυρὰν ἐφύ-

λαττεν εἰς φρουρὸς, διὰ νὰ μὴ εἰσέρχεται κανεὶς καὶ κόπῃ.

τὰ ὀπωρικά. Μόνον ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπὸ πρῆτης του εἰσέρ-

χοντο καὶ ἐκκοπτο· ἄλλ' ὁ ὑπὸ πρῆτης ἦτο ὑποχρεωμένος

ὅταν ἐξήρχετο νὰ διδῇ εἰς κάθε φρουρὸν τὸ ἥμισυ τῶν

ὀπωρικῶν τὰ ὅποια εἶχε. Μίαν ἡμέραν ὁ κύριος του τὸν

διέταξε νὰ τοῦ φέρῃ δύο πορτοκάλια ἀπὸ τὸ κτήμα του.

Πότα ἔπρεπε νὰ κύψῃ διὰ νὰ τοῦ φέρῃ ὅλη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροπαιοῦχο Μεσολεγγίου.

171. Κεκρυμμένα παροιμία.

Μίαν ἡμέραν ἢ ἄλ ποῦ ἦτο νησιτικὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο πρῶ.

ἔκειν' αὖ λοιπὸν νὰ πάῃ ὡς τὸν ὀρνιθῶνα κατὰ τὸ μεσημέρι

ποῦ ἐνόμιζε πῶς κοιμάται ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Κατὰ

τὴν πείνα ὅπου εἶχε εἰμποροῦσε νὰ φάγῃ δέκα κοτόπουλα

καὶ νὰ πλῆξῃ ἄλλες τόσες ὀρνίθους· δὲν ἐπέτυχε ὅμως ἢ ἐκ-

δρομῇ της, διότι μόλις τὴν εἶδον ἡ χῆνις βάζουν τὴς φωνές,

ἡ νοικοκυρὰ ξυπνᾷ, πιάνει ἓνα ξύλο καὶ τρέχει ὡς τὸν ὀρνι-

θῶνα· καὶ ἡ ἀλεπού φεύγει καὶ ἀκόμη τρέχει!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τάσσης Γελασῆς.

172. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Δὲν σοι δίδω εἰμὴ τόσα, ὅσα μοι ἔδωκες. 2. Τὰ

συμμαχικὰ στρατεύματα ἦγε τόσον καλὰ ὁ Μιτιδάδης. 3.

Ὁ ἰσχυρὸς ἄνεμος συχνάκις καταστρέφει τὰ δένδρα. 4.

Ἡ Σκίαθος εἶναι μία τῶν Σποραδικῶν. 5. Ἐρρίφθη εἰς τὸ

πῦρ ἡ νέα μάρτυς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

173. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων ἀπάντησιν

τινα σοροῦ τῆς ἀρχαιότητος, καταστάσαν παροιμιώδη.

ΑΑ ΕΗ ΚΚ Λ ΜΜ ΟΟΟ Ρ ΣΣ ΤΤΤΤ ΥΥΥΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μωροδόλου Ἑυρος.

174. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τεσσάρων νήσων τῆς Ἑλ-

λάδος σχηματίσων τὸ ὄνομα ἥρωος τῆς Τρωίδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Ἀθῶν.

175. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι

τὸ ὄνομα κράτους τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Θεὸς τῶν ὀφθαλμῶν Ἑλλήνων.

3. Καρποφόρον δένδρον. 4. Χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

5. Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 6. Ἦρως τῆς νέας Ἑλλάδος. 7.

Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλαλήτου Πουλιού.

176. Διπλῇ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-

λοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλης καὶ περιωνύμου ἀγίας, τὰ δὲ

τελικὰ τὸ ὄνομα τῆς ἐνδοξωτέρας τῶν γυναικῶν.

1. Κήπος λαμπρότατος. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Ὄρα

τοῦ ἔτους. 4. Ἐπίρρημα χρονικόν. 5. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσπερίας Ἀύρας.

177. Φωνηεντόλιπον.

Τητ—δν—πκττ—δχς—κπν—δ—ν—θρσ—τς—πρπ—ν

—σπρ—κ—δ—ν—θνθ—χρστσν—πρπ—ν—κπς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Ἀνεμώνης.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῇ φυλλάδι τῆς 30ης Ἀπριλίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

107. Τέως, ἔως, ὥς.—108. Πρωσσία, Ῥωσσία.—109.

Σόλων (Σολ., Ὄν).—110. Εὐροχώριον (Εὐρὸς, χωρίον.—

111. Τρίπεζα.—112. Ὁ παντικός.

—113. Κ Ο Μ Η —114. Δ

Ο Π Ω Σ Δ Α Ν Ο Σ

Μ Ω Ρ Α Ι

Η Σ Α Υ Ι

Λ

115. Τὸ βρέφο, ἦτο θῆλυ καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο ἀδελφὸς

του, ἀλλὰ ἀδελφὴ του.—116. Πειραιεύς.—117. IX+IX+IX=XXXIII.—118. Ἡ πόλις Οὐφάλη (οὐ

ψάλλει).—119. Εἶχε 98 στρατιώτας.—120. Σέβου τὸ

γῆρας.—Βαρυτής.—Γέρας.—Βούς.—Τόρα.—Βορά.—

Ἦρα.—121. Ἡ προκοπὴ νικᾷ τὴ φτώχεια.

—122. Τῆς ἐλευθερίας τῆς νύχ

Εἶν. δῶρα τοῦ Θεοῦ

Ποῦ αὐξάνουν φυτευμένα

Εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ λαοῦ.

123. ΡΩΜΗ (1. Ῥῶν. 2. Ῥώμος. 3. Μόναχον. 4. Ἡθική).

124. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν κατωτέρων πλασμά-

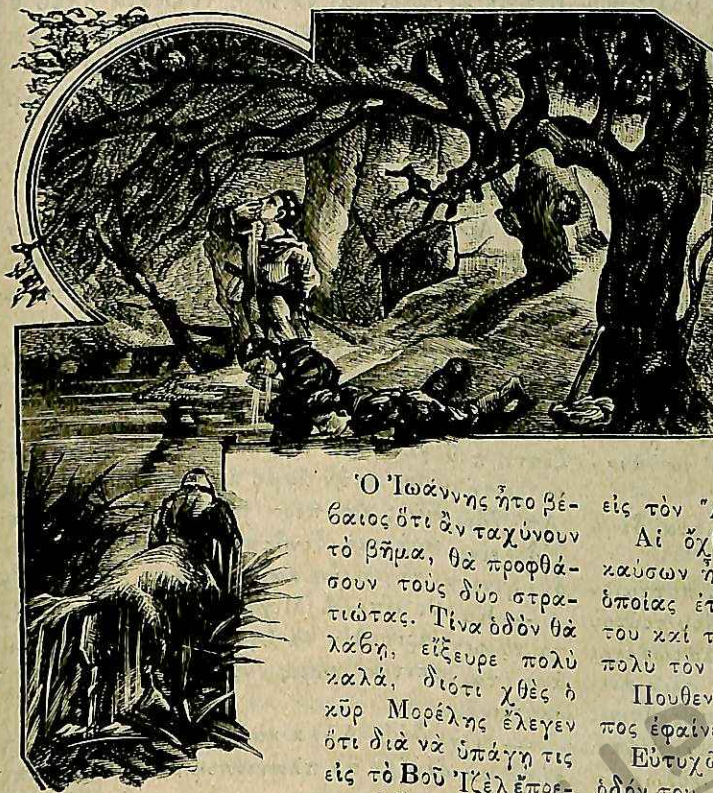
των, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἶνε καὶ ὁ τύραννος αὐτῶν.

—125. Ἡ καλὴ ἀνατροφή εἶνε ἡ βάσις πασῶν τῶν ἀρετῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 161]



« ΕΠΙΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ »

Ἀβιάδ μέχρι τοῦ ποταμίου Οὐῆδ Ἑλ Ἐρς τὸ ὅποιον χύνεται εἰς αὐτό. Ἐπειτα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ποτάμιον τοῦτο, νὰ περάσῃ τὰ δύο ὄρη Δζεβέλ Χουσούν καὶ Δζεβέλ Ἀρουμά εἰς τῶν ὀπίων τοὺς πρόποδες ῥέει τὸ ποτάμιον, ἔπειτα νὰ στραφῇ πρὸς ἀριστερά καὶ νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθείαν, ἔως ὅτου διακρίνῃ τὸ χωρίον.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ὀρέων, ἀλλ' ἐνθυμεῖτο ὅμως ποῖαν ὁδὸν ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ, ὅπερ εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Ἐπειτα ἦτο πεπεισμένος ὅτι μετὰ ὀλίγων ὥρων πορείαν θά φθάσῃ εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ἰσως μάλιστα δὲν θά ἦτο καὶ ἀνάγκη νὰ υπάγουν εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ, διότι θά συναντήσουν καθ' ὁδὸν τὸν θεῖον τῶν ἐπανερχόμενον μετὰ τοῦ λέοντος εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

ΕΤΟΣ 10^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 12^{ον}.

Ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἂν υποθέσωμεν ὅτι θά ἠναγκάζοντο νὰ βαδίζουσιν, εὐτυχῶς αἱ σιτιοδόχαι τῶν ἡσάν μεσταὶ τροφῶν, διότι ἡ κυρία Λερνὴ εἶχε φροντίσῃ ἐγκαίρως μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε.

Λοιπὸν δὲν εἶχον τίποτε νὰ φοβηθῶν· μόνον ἔπρεπε νὰ σπεύσουν διὰ νὰ προφθάσουν τοὺς στρατιώτας.

Ὁ Ἰωάννης ἐγέλα συλλογίζων μενος τὸν μορφοσμὸν τὸν ὁποῖο θά ἔκαμινεν ὁ καπετὰν Χαφούρ ὅτε θά τοὺς ἐβλεπεν αἰφνης, ἐν ᾧ θά ἦτο ἡσυχος ὅτι κοιμῶνται ἡσυχᾶ

εἰς τὸν Ἅγιον Φίλιππον.

Αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμίου ἡσάν χλοεραὶ, ὁ καύσων ἦτο ὑποφερτὸς καὶ αἱ πέρδικες, τὰς ὁποίας ἐτρόμαζεν ὁ Ἀλῆς μετὰ τὰ πηδήματά του καὶ τὰς ἠνάγκαζε νὰ πετοῦν, διεσκέδαζον πολὺ τὸν μικρὸν Φραγκίσκον.

Πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ γεννητῇ· ὁ τόπος ἐφαίνετο ἀκατοίκητος.

Εὐτυχῶς ὁ Ἰωάννης εἰξευρε πολὺ καλὰ τὴν ὁδὸν του.

Ἐν τούτοις μετὰ μίας ὥρας πορείαν ταχέαν, ὁ Φραγκίσκος ἤρχισε νὰ σὺρῃ τὸν πόδα του καὶ νὰ παραπονῆται ὅτι πεινᾷ. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη, καὶ νὰ μὴ σταθοῦν πρὶν προφθάσουν τοὺς δύο στρατιώτας.

Ἀκόμη λιγάκι, Φραγκίσκε μου, καὶ θά τοὺς προφθάσωμεν, θά καθήστετε πάλιν ὅπως χθὲς εἰς τὸ κτήνος καὶ θά ξεκουρασθῆτε.

Ὁ Φραγκίσκος ἔλαβε θάρρος καὶ ἐβιάσεν ἄλλην ἡμίσειαν ὥραν· ἀλλὰ ἔως ἐδῶ ἐφθانون αἱ δυνάμεις τοῦ δυστυχικοῦ παιδιοῦ, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνόησεν ὅτι ἦτο περιπτὸν πλέον νὰ τον προτρέψῃ.

Ἐκάθισαν λοιπὸν καὶ τὰ τρία κατὰ σειρὰν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν μεγαλῆς ἀρεσκῆς, ἔφαγον καὶ ἔπιον μετὰς χεῖρας δι' ἑλλειψιν ποτηρίων καὶ ἀνεπαύθησαν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ μετὰ ταῦτα ζωηροὶ καὶ ἀκμαῖοι ἐπανελάβον τὴν πορείαν των.

ΤΟΜΟΣ 13^{ος} — 12

Θά ἦτο μεσημβρία περίπου, διότι ὁ ἥλιος εἶχε θερμότητα ἀφόρητον, καὶ ἡ ὁδὸς δὲ ἡ εἰς τότε εὐκολος καὶ ἀρετὰ εὐάρεστος, ἐγένετο κατ' ὀλίγον δυσκολωτέρα καὶ μάλλον δύσβατος. Τὸ ποτάμιον Οὐδὲ Ἐλ' Ἀβιάδ' ἔρρειν ἡσύχως μεταξύ δύο ὄχθων ἀποτόμων αἰτίνες μολίς πού καὶ πού εἶχον ὀλίγους θάμνους ψωραλέους· ὥστε διὰ τὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν τοῦ ὕδατος, ἠναγκάσθησαν τὰ παιδιὰ νὰ κταθοῦν καὶ νὰ βαδίζουσιν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ διὰ τὰ δροσίζωνται.

Ἀλλὰ δυστυχῶς καθ' ὅσον προέβαινον τὰ παιδιὰ ὁ ποταμὸς ἔχανε τὸν ὄγκον του, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένινεν αἰφνης μικρὸν ῥυάκιον ῥέον ἐπάνω βράχων ἐπιπέδων, τῶν ὑποίων ἢ ἐπιφανείᾳ ἦτο τόσον λεία καὶ ὀλισθηρά, ὥστε ἐφρίνετο ὡς καθρέπτης καὶ ἐγένετο ἀντανάκλασις φοβερά. Καὶ τὰ δύομοιρα παιδιὰ ἂν καὶ ἐσπεύδον, ὅμως ἐθεωροῦντο εὐτυχῇ δασάκις εὕρισκον μικρὸν τινα βράχον ἐξέχοντα διὰ τὰ ἀναπαυθοῦν ὑπὸ τὴν σκιάν του.

Ἦσαν δὲ καταβεβλημένα, μάλιστα δὲ ὁ Φραγκίσκος.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἐφθασαν εἰς τὸ ποτάμιον Οὐδὲ Ἐλ' Ἐρς. Ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ τούτου ἦτο πολὺ πλατυτέρα καὶ ἐκ διαλειμμάτων εἶχε καὶ ὀλίγα τινὰ δένδρα, τῶν ὑποίων ἢ σκιὰ ἀνεκούφιζε τοὺς δυσυχεῖς μικροὺς ὁδοιπόρους, οἵτινες ἤρχιζον ἤδη νὰ αἰσθάνωνται πείναν καὶ δίψαν.

Καὶ τὴν μὲν δίψαν ἠδύναντο εὐκόλως νὰ σβέσωσι διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, ὅπερ ἦτο ἀρετὰ δροσερόν καὶ εὐχάριστον, ἂν καὶ εἶχε γεῦσιν ἀλμυρίζουσαν, τὴν δὲ πείναν ἀνεκούφιζον διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐφύλαττον τὰς ὀλίγας τροφὰς τὰς ὁποίας περιεῖχον αἱ σιτιοδόχοι των. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἐφοβεῖτο διόλου μήπως πάθουν ἐλλειψιν τροφῆς, διότι ἂν καὶ δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ προφθάσῃ τὸν καπετὰν Χαφοῦρ καὶ συντροφίαν, ἦτο βέβαιος σχεδὸν ὅτι τὸ Βοῦ Ἰζέλ εἶνε τόσον πλησίον, ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνέμενε νὰ ἴδῃ μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν θεῖόν του.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε μέσον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ καταλάβῃ πόσας ὥρας ὁδοιποροῦν, ὑπελόγιζεν ὅτι ὑπολείπονται ὥραι τινες μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' αἰφνης διὰ μιᾶς ἐγενε σκοτός, ἐνύκτωσε χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ λυκόφως, διότι ἐν τῇ Ἀλγερίᾳ δὲν ὑπάρχει λυκόφως.

Ἰωάννη, ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος μετὰ τινος δειλίας, ἔτσι δὰ θὰ περπατοῦμε ὅλη νύκτα εἰς τὰ σκοτεινά;

— Ἀ, μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης προσπαθῶν νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἀδελφόν του· τώρα δὰ θὰ βγῇ τὸ φεγγάρι καὶ νὰ ἴδῃς τί ὥραια ὅπου θὰ εἶνε τὴν νύκτα μετὰ τὴν ἡμερίαν. Ἐπειτὰ ἀπὸ ὀλίγον θ' ἀπαντήσωμεν κανένα χωριουδάκι ἢ κανένα κτῆμα σὺν τοῦ κυρ Μορέλη, νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε.

— Καὶ ἂν δὲν ἀπαντήσωμεν οὔτε χωριουδάκι οὔτε κτῆμα; ὑπέλαθεν ὁ Μιχαλάκης.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης ὑποκρινόμενος γενναϊότητα. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ εἶνε ἄνθρωποι καὶ κτῆματα ἐδῶ κάπου πλησίον εἰς τοῦτον τὸν λαμπρὸν ποταμόν;

— Ὡς τώρα ὅμως δὲν ἀπαντήσαμε τίποτε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Πῶς ἤθελες νὰ ἀπαντήσωμε μ' αὐτὴ τὴ ζίστη πού ψήνει καὶ τῆς πέτρες. Τι ἤθελες; νὰ φυτρώσῃ μέσα 'ς τὴν ἄμμο καὶ 'ς τοὺς βράχους; Ἀπ' ἐδῶ ὅμως καὶ πέρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Ἐδῶ εἶνε νερά καὶ δένδρα καὶ πρασινάδα, καὶ δὲν γίνεται νὰ μὴ εἶνε καὶ κτῆματα καὶ χωριά.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης, μὰ πού εἶνε το τὸ φεγγάρι; Δὲν θὰ βγῇ, καὶ θὰ περάσωμε ἀπὸ τὰ σπιτία χωρὶς νὰ τα ἴδωμε 'ς τὰ σκοτεινά.

— Ὅχι δὰ! Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα ἂν πλαγιάσωμε, δὲν θὰ κακοπεράσωμε πολὺ.

— Καλλίτερον νυχώμε καμμία τρύπα μεγάλη 'ς τὸ βράχο νὰ τρυπώσωμε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Μία νύκτα εἶνε καὶ θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὴν καταλάβωμε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Καλὰ λές, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης. Μὰ κύτταξε ἐκεῖ πέρα. Ἰωάννη, κύτταξε σὺν νὰ ἔρχεται ἓνα σκυλί.

— Βλέπεις, ὅτι ἔχω δίκαιον; εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶνε ἄνθρωποι ἢ κανένα κτῆμα.

Ταῦτα λέγων ὁ Ἰωάννης, ἠγέρθη καὶ ἐβάδισε κατ' ἐπάνω τοῦ σκύλου, προσκαλῶν αὐτὸν μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς· ἀλλὰ τὸ ζῶον ἀντὶ τὴν πλησιάζῃ, ἐστάθη διὰ μιᾶς καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ὀξεῖαν καὶ ἀγρίαν, ἥτις καθόλου δὲν ὁμοιάζε φωνὴν σκύλου, καὶ παρευθὺς ἐγένιν ἀστραπή.

Ταῦτοχρόνως ὁ Ἀλῆς, ὁ πιστὸς σωματοφύλαξ τῶν μικρῶν ὁδοιπόρων, ὅστις ἐκοιμάτο παρὰ τοὺς πόδας τῶν κυρίων του, ἀνωρθώθη διὰ μιᾶς καὶ ἤρχισε νὰ γρύξῃ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καταδιώξῃ τὸν δολίως ἐρχόμενον.

«Παράξενος σκύλος! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, φαίνεται σὺν νὰ μας φοβῆται.

— Ἀμ' ἂν τύχῃ καὶ δὲν εἶνε σκύλος; εἶπεν ὁ Μιχαλάκης.

— Τί λοιπὸν εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Ἐέρω καὶ γῶ; Μὴν εἶνε λύκος;

— Ἀμ' δέ; Δὲν ἐνθυμεῖσαι; Μᾶς το εἶπε ὁ κύριος Λεφιλῆς ὅτι δὲν ὑπάρχουν λύκοι εἰς τὴν Ἀλγερίαν.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε δίκαιον, διότι ἀληθῶς εἰς τὴν Ἀλγερίαν λύκοι δὲν ὑπάρχουν. Ὡστε δὲν ἦτο λύκος· ἀλλὰ καὶ ὁ Μιχαλάκης δὲν εἶχαν ὅλως ἄδικον, διότι τὸ ζῷον περὶ οὗ ὁ λόγος, οὔτε λύκος ἦτο οὔτε σκύλος, ἦτο καὶ τὰ δύο, ἦτο θῶς, τσακάλι, ζῷον σαρκοφάγον· ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εἶνε περισσότερο ἐπίφοβον εἰς τὰς ὀρνιθας καὶ τοὺς λαγιδεῖς παρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ θῶες ταξειδεύουν συνήθως ἀγεληδόν, δηλαδὴ ἐν κοπάδι ἀπὸ εἰκοσι, τριάκοντα ἢ καὶ τεσσαράκοντα. Ὁ θῶς τὸν ὁποῖον εἶχαν ἴδῃ ὁ Μιχαλάκης ἦτο ὁ πρόσκοπος, τῆς ἀγέλης καὶ εἶχε τρέξῃ ἐμπρὸς διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἂν εἶνε ἀσφάλεια, καὶ ἀφ' οὗ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς τις, τότε νὰ δώσῃ εἰδήσιν εἰς τὴν ἀγέλην νὰ προχωρήσῃ. Τώρα λοιπὸν ἀφ' οὗ εἶδε τοὺς τρεῖς μικροὺς ὁδοιπόρους καὶ τὸν ἄγρυπνον Ἀλῆν, τοὺς ἐνόμισεν ὡς ἐχθροὺς καὶ δι' αὐτὸ ἐξέβαλε τὴν ὀξεῖαν ἐκείνην κραυγὴν, διὰ νὰ δώσῃ εἰδήσιν εἰς τὴν ἀγέλην νὰ μὴ προχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀλλάξῃ δρόμον.

Βεβαίως ὁ φόβος τοῦ ζῴου ἦτο μάταιος, διότι οὐδεὶς κινδύνος ὑπῆρχε καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲν ἦσαν διόλου ἐπίφοβοι. Πού νὰ εἴξευρον οἱ θῶες ὅτι περισσότερο ἐφοβήθησαν οἱ μικροὶ μας φίλοι.

Ἀλλὰ ἰδοὺ· ἡ σελήνη ἀνατέλλει πλήρης κάλλους καὶ φωτός.

Ἐμπρὸς, παιδιὰ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Στοιχηματίζω ὅτι πρὶν προχωρήσωμεν μίαν ἐκατοστὴν βήματα θὰ διακρίνωμεν κανέν παράθυρον μετὰ φῶς, ἢ καπνὸν καμμίας καπνοδόχης.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δός μου τὸ χέρι σου νὰ σηκωθῶ. Εἶμαι κατακοιμημένος!

Τὸ δύομοιρον παιδίον μόλις ἠδύναντο νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας του, ἦτο κατάκοπον. Ὡς συνήθως συμβαίνει αἰσθανόμεθα περισσότερο τὸν κόπον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μέλλομεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν πορείαν, μετὰ ὀλίγης ὥρας ἀνάπαυσιν.

Ὅπως δὴποτε προεπάθησε νὰ βαδίσῃ, καὶ ἐσύρετο σχεδὸν ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν ὅπως ὅπως, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Μιχαλάκη καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ Ἰωάννης ἐνεθάρρυνε τὸν μικρὸν ἀδελφόν του λέγων πρὸς αὐτόν:

«Δὲν εἶσαι κουρασμένος πολὺ, Μιχαλάκη μου, ἀλλὰ τὰ ποδαράκια σου εἶνε μουδιασμένα, καὶ ὅταν περιπατήσῃς, λίγο λίγο θὰ ξεμουδιάσουν. Ἐτσι δὰ, εὐγέ σου».

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἔλεγε τοὺς παρηγορητικούς τούτους λόγους παρετήρει μήπως ἀνακαλύψῃ μακρὰν μικρὸν τι φῶς, ἐξ ἐκείνων τὰ ὑποῖα τόσον πολὺ ἀνακουφίζουν καὶ ζωογονοῦν τοὺς δυστυχεῖς ὁδοιπόρους.

Οὔτε φῶς, οὔτε τίποτε!

Ἐνόησε τέλος ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν νύκτα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ πλησίον μέρος κατάλληλον νὰ διανυκτερεύσουν, διότι ἡ νύξ ἦτο πολὺ δροσερά.

Ἀλλ' ἐκεῖ πλησίον δὲν ἦσαν πλέον βράχοι· ἦσαν ὅμως δένδρα πυκνόφυλλα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καταφύγουν καὶ νὰ εὗρουν στέγην.

«Ἐλάτε, παιδιὰ, νὰ κοιμηθῶμε τώρα, νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ λιγάκι· πού νὰ περπατοῦμε νύκτα ὥρα; Καλλίτερα αὐριο πρῶι πρῶι ξεκινούμε ζῶηροὶ καὶ ξεκουρασμένοι.»

Ἐπλαγίασαν λοιπὸν καὶ οἱ τέσσαρες, ὁ Ἰωάννης, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Ἀλῆς κατὰ σειράν καὶ εὐθὺς ἀπεκοιμήθησαν οἱ τρεῖς ὁ δὲ Ἰωάννης ὡς καλὸς ἀρχηγὸς ἐπλαγίασε πρὸς τὸ ἐξω μέρος καὶ ἔμεινεν ἄγρυπνος ὅσον ἠδυνήθη περισσότερο· ἀλλὰ τέλος τὸν ἐπῆρε καὶ αὐτὸν ὁ ὕπνος. Πλησίον τοῦ Ἰωάννου ἐξηπλώθη ὁ Ἀλῆς.

Πόσῃ ὥρᾳ ἐκοιμήθη ὁ Ἰωάννης; Οὐδὲ αὐτὸς εἴξευρε. Ἀλλ' αἰφνης τὸν ἀφύπνισαν αἱ ὕλακαὶ τοῦ Ἀλῆ, ὅστις ὤρμησε νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς θῶας οἵτινες, εἶχον πλησιάζῃ κινούμενοι ὑπὸ τῆς πείνης.

Εὐτυχῶς ὁ θῶς, τὸ τσακάλι, εἶνε ζῷον δειλόν, ὥστε ἄνευ τινὸς δυσκολίας αἱ φωναὶ τοῦ

Ἰωάννου καὶ αἱ ὑλακαὶ τοῦ Ἀλῆ ἀπεδίωξαν τοὺς νυκτοκλέπτας.

Εὐτύχως τὰ παιδιά δὲν ἐξύπνησαν. Φαντασθῆτε πόσον ἦσαν κατάκοπα, τὰ καίμενα!

Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ κίνδυνος ὁ μὲν Ἀλῆς ἤσυχα ἤσυχα ἐξηπλώθη καὶ εὐθὺς ἀπεκοιμήθη· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ.

Ἐκάθισε λοιπὸν σκοπὸς ἔχων ἀπόφασιν νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἄγρυπνος.

Ἡ σελήνη ἐλαμπε καταφωτίζουσα τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν καὶ ὅλον τὸν ὀρίζοντα, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ πολὺ μακράν.

Πολὺ περίεργον ἐφάνη εἰς τὸν Ἰωάννην τὸ ἐξῆς. Ἐν ᾧ δηλαδὴ ὅλη ἐκείνη ἡ χώρα τὴν ἡμέραν ἐφαίνετο ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος, τοῦναντίον τώρα τὴν νύκτα ἐφαίνετο καταφωτισμένη καὶ πολὺ· διότι κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἔβλεπε σιὰς πολλὰς διερχομένας ταχέως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἤκουε κρότον ἐλαφρῶν βημάτων, τὰ ξηρὰ φύλλα ἔτριζον καὶ οἱ χάλικες τοῦ ποταμίου συνεκρούοντο ὡς νὰ ἐπάτει τις ἐπ' αὐτῶν, καὶ οἱ μικροὶ οὗτοι κρότοι ἔφθανον εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἰωάννου εὐκρινέστατοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτός.

Ἐκ διαλειμμάτων ἤκούοντο καὶ θόρυβοι φοβερώτεροι· αἱ ἀπαίσια ὑλακαὶ τῶν θῶων ἦ καὶ ὀξεῖαι κραυγαὶ τῆς ὑαίνης, ἥ καὶ ἡ θρηνώδης κραυγὴ τοῦ πάνθηρος ἡ ὁποία ὁμοιάζει τὸν ἦχον πριονιζομένου ξύλου.

Ὁ Ἰωάννης ἤκρατο τὰς διαφοροὺς ταύτας κραυγὰς μετὰ περιεργίας μᾶλλον ἢ φόβου καὶ

μάλιστα ἀφ' οὗ δὲν ἐπλησίαζον ἀλλὰ ἤκούοντο μακρόθεν. Ἀλλ' αἴφνης ἔπαυσε πᾶς θόρυβος καὶ ἔγινε σιωπὴ ἀλλόκοτος. Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Ἰωάννης ἀντριχίασε καὶ ἠσθάνθει φόβον ὡς ἐάν ἐπλησίαζεν ἄγνωστος κίνδυνος. Ἐπι δὲ μᾶλλον ἠῤῥησεν ὁ φόβος του, διότι ἔβλεπε καὶ τὸν Ἀλῆν τρέμοντα σπασμωδικῶς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαρυτάτης σιωπῆς τῆς νυκτός ἀντήχησε μακρόθεν βρυχηθμὸς φοβερός ὡς βροντή.

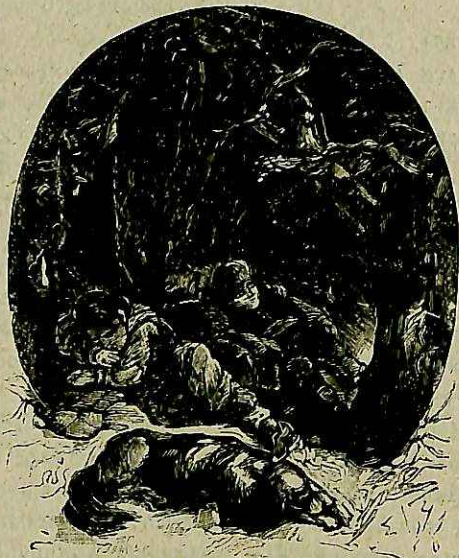
Ὁ Ἰωάννης οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ λέοντα βρυχώμενον, καὶ ὅμως εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι λέων βρυχᾶται καὶ τὸ αἷμα του ἐπάγασεν, ἠσθάνθη πίεσιν εἰς τὸ στῆθος καὶ ἡ ἀναπνοή του ἐκόπη. Ποῦ νὰ ἠῤῥεύρῃ ὅτι ὁ λέων ἦτο πολὺ μακράν ἂν καὶ ἡ φωνὴ του ἤκούετο τόσο πλησίον! Ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι αἴφνης θὰ ἴδῃ τὸν λέοντα ἐμφανιζόμενον ἐμπροσθέν του.

«Τί καλὰ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης, τί καλὰ που δὲν ἀκούουν τίποτε ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος! ἂν μας ἀνακαλύψῃ ὁ λέων καὶ μας φάγῃ καὶ τοὺς τρεῖς, τοῦλάχιστον αὐτοὶ δὲν θὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν ἐγὼ τώρα αἰσθάνομαι.»

Βλέπετε, ὁ καλὸς ἀδελφὸς εἶχε τὸν νοῦν του καὶ εἰς τοὺς μικροὺς ἀδελφούς του τὴν τελευταίαν ὥραν τοῦ κινδύνου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΕ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)



« ΑΠΕΚΟΙΜΗΘΗΣΑΝ »

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 168.]

Ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός μου δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης διαταγῆς· ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐσκέφθη ὅτι ἐν μόνον εἶχε καθῆκον· νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀδελφήν του καὶ τὴν φίλην του, καὶ ἂν ἀκόμη διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ἔπρεπε ν' ἀψηφίσῃ χιλίους θανάτους. Ἡθελε μόνον νὰ λάβῃ μαζί του, ὡς ἐγγύησιν ἐπιτυχίας, τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός του.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ πατρός του φέρων τὸ βάρος τοῦ ἀναθέματός του καὶ νὰ διατρέξῃ τὸν κόσμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς του. Τὸ τελευταῖον τοῦτο δυστύχημα τῷ ἐφάνη σκληρότερον πάντων· ἀλλ' ἂν κατ' ἀρχὰς κατεβλήθη, ἐν τέλει αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας τῷ ἔδωκε δύνημιν ὑπεράνθρωπον. Τοῦ λοιποῦ ἦτο προπαρασκευασμένος διὰ πάντα.

Ὁ Μουσταφᾶς ἀπεχαιρέτισε κλαίων τοὺς γονεῖς τῆς Ζωραΐδας (οὕτω ὠνομάζετο ἡ μητέρα του) καὶ ἐξεκίνησεν ἀμέσως πρὸς τὴν Βαλσόραν, ὅπου, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ αἰχμαλώτου πειρατοῦ, οἱ σύντροφοι αὐτοῦ συνήθιζον νὰ μεταβαίνωσι πρὸς πώλησιν τῶν λαφύρων των.

Εἰς τὴν μικράν μας πόλιν δὲν εὕρισκονταὶ εὐκόλως πλοῖα διὰ τὴν Βαλσόραν. Ὁ ἀδελφός μου λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ διὰ ξηρᾶς καὶ ἔπρεπε νὰ ὁδοιπορῇ νυχθημερὸν ἀδιακόπως διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην συγχρόνως μετ' αὐτὴν πειρατὴν. Ἰππεύων δὲ ἐξαίρετον ἵππον καὶ μὴ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καμμίαν ἀποσκευὴν ἤλπιζε νὰ φθάσῃ πρὶν παρέλθωσιν ἕξ ἡμέραι· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης ἡμέρας, ἐν ᾗ ὠδοιπόρει μόνος, τρεῖς ἱππεῖς, γυμνὰ κρατοῦντες ξίφη, ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ μετὰ τόσης ὀρμῆς ὥστε δὲν ἐπρόφθασεν οὐδὲ νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.

Ὁ ἀδελφός μου νομίζων ὅτι ἦσαν λησταὶ καὶ ὅτι ἠθελον τὰ χρήματά του καὶ τὸν ἵππον του μᾶλλον ἢ τὴν ζωὴν του, ἐφώναξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι συγκατετίθεται νὰ τοῖς δώσῃ ὅ,τι εἶχε· ἀλλ' οὗτοι χωρὶς νὰ εἴπωσι λέξιν κατέβησαν ἐκ τῶν ἵππων των καὶ ἀφ' οὗ ἔδεσαν τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ μου ὑπὸ τὴν κοιλίαν

τοῦ ἵππου του τὸν ἔσυρον ταχέως μαζί των χωρὶς νὰ δώσωσι τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις του.

Ὁ Μουσταφᾶς καὶ οἱ ἄφωνοι λησταὶ ἀφῆσαντες τὴν λεωφόρον ἐβυθίσθησαν εἰς πυκνὸν δάσος, διὰ μέτου τοῦ ὁποίου ὠδοιπόρησαν περὶ μίαν ὥραν μέχρις ὅτου ἔφθασαν εἰς ἐξαίθραν περιοριζομένην ἀπὸ ὑψηλὰ δένδρα καὶ τὴν ὁποίαν περιέβαλλε καθ' ὁλοκληρίαν κύκλος βράχων ὡς φυσικὸν φρούριον.

Δέκα πέντε ἢ εἴκοσι περίπου σκηναὶ ἦσαν ἐστημέναι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔδοσκον καμῖλοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἵπποι. Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀφ' οὗ ἔλυσαν τὰ δεσμὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, τῷ ἐνευσαν νὰ καταβῇ τοῦ ἵππου του καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς σκηνὴν μεγαλειέραν τῶν ἄλλων, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἐσωτερικὸν μέρος εἶχε πλουσιωτάτην διακόσμησιν.

Ἐπὶ σωροῦ πολυτελῶν προσκεφαλαίων ἦτο ἐξηπλωμένος μικρόσωμος γέρον. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἄσχημον, τὸ δέρμα του μαῦρον καὶ στυλπνόν· ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς καὶ ἐκ τοῦ συνεσπασμένου στόματός του ἐφαίνετο ὅτι εἶχε χαρακτῆρα μοθηρὸν καὶ δόλιον, ἡ τοιαύτη δ' ἐκφρασις παρείχεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν βδελυρὸν τι καὶ ἀπεχθές. Ἀλλ' ὅσην σοβαρότητα καὶ ἂν προσεπάθει νὰ λάβῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Μουσταφᾶς ἐσκέφθη ὅτι ἡ τόσο πολυτελής ἐκείνη σκηνὴ δὲν ἦτο διὰ τὸ τέρας ἐκεῖνο, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ ἐρώτησις τῶν ὠδηγούντων αὐτὸν ἐδικαίωσε τὴν σκέψιν του.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἀρχηγός; ἠρώτησαν τὸν νάνον.

— Εἶνε εἰς τὸ κυνήγιον, ἀπεκρίθη οὗτος· ἀλλὰ μ' ἐπεφόρτισε νὰ τὸν ἀντικαταστήσω εἰς τὴν ἀπουσίαν του.

— Ἐλα δά! δὲν εἶνε ὀδὴ σου δουλειά; ἀπεκρίθη εἰς τῶν ληστῶν· πρέπει νὰ ξεύρωμεν ἂν αὐτὸν τὸν σκύλον θὰ τὸν σκοτώσωμεν ἢ θὰ τοῦ πάρωμεν λύτρα· καὶ μόνον ὁ Ἀρχηγός εἴμπορεῖ νὰ λάβῃ τοιαύτην ἀπόφασιν.

Τὸ μικρόσωμον τέρας προσβλήθην εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἀνυψώθη ὅσον περισσότερον ἠδύνατο διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὸ αὐτίον τοῦ ἀντιλέγοντος εἰς αὐτόν. Αἱ προσπάθειαι τοῦ

ἀπέβησαν μάταιαι, ἀλλ' ἀπέζημιώθη διὰ τὴν ἀποτυχίαν του χύνων κατ' αὐτῶν χεῖμαρρον ὕβρεων, τὰς ὁποίας τῷ ἀνταπέδωκαν καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τὸν τόκον· φοβερὰ σύγχυσις λοιπὸν ἐπεκράτει εἰς τὴν σκηνὴν.

Αἰφνης τὸ παραπέτασμα ἀνηγέρθη, καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ὑπερήφανος τὸ ἐξωτερικόν. Ἦτο νέος καὶ ὠραίος ὡς βασιλόπαις πέρας· τὰ ἐνδύματά του καὶ τὰ ὅπλα του, πλὴν ἐγχειριδίου τινος ἐστολισμένου μὲ ρουβίνια, ἦσαν συνήθη καὶ ἀπλά· ἀλλὰ ἡ αὐστηρότης τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ φυσικὴ του ἀξιοπρέπεια ἤτις ἦτο διακεχυμένη ἐπ' αὐτοῦ ἐπέβαλλον περισσότερον σεβασμὸν παρὰ τὰ λαμπρότερα ἐμβλήματα.

— Ποῖος τολμᾷ νὰ φιλονικῇ ἐντὸς τῆς σκηνῆς μου; ἀνέκραξε μὲ τρομερὰν φωνήν.

Ἐπὶ στιγμὰς τινὰς ὁ φόβος ἔδεσεν ὅλας τὰς γλώσσας.

Τέλος εἰς ἓκ τῶν συλλαβόντων τὸν Μουσταφᾶ διηγήθη τί εἶχε συμβῇ. Τότε ὁ ἀρχηγός, ὡς τὸν ἀπεκάλουν, ἐκοκκίνησεν ἐξ ὀργῆς, ἀποταθείς δὲ διὰ φωνῆς ἐμποιοῦσης τρόμον εἰς τὸν νάνον τῷ εἶπε· «Πῶς ἔλαβες τὸ θάρρος νὰ ἐμβῇς εἰς τὴν θέσιν μου, Χασάν;»

Οὗτος τρέμων ἐκ φόβου ἐζάρωσεν εἰς μίαν γωνίαν προσπαθὼν νὰ φανῇ ὅσον τὸ δυνατόν μικρότερος.

— Ἐξω ἀπ' ἐδῶ, γελοῖε! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός ἀπειλητικῶς. Ὁ δὲ νάνος, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν, ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ὅσον ταχέως τὸ ἐπέτρεπον οἱ πόδες του.

Τότε οἱ τρεῖς λησταὶ ὠδήγησαν τὸν ἀδελφόν μου πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀγρίας ἐκδικήσεως.

— Πασᾶ τοῦ Ζουλεϊκᾶ, ἀνέκραξε τέλος, ἡ συνειδήσις σου πρέπει νὰ σοὶ λέγῃ διατὶ εἶσαι πρὸ τοῦ Μεβρούκ.

Ὁ ἀδελφός μου ἀκούσας τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄγνωστον εἰς αὐτὸν ὄνομα ἐκείνο ἐγυνέπησε καὶ εἶπε·

— Ὡ Γενναϊότατε, φαίνεται ὅτι ἀπατάσαι· εἰμαι ἀπλοῦς ὁδοιπόρος καὶ ὄχι ὁ πασᾶς τὸν ὁποῖον νομίζεις.

Πάντες οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν ἔμειναν ἐκπληκτοί, ἀλλ' ὁ ἀρχηγός ἐξηκολούθησε·

— Ἡ προσποίησις σου διόλου δὲν θά σέ

ὠφελήσῃ, διότι εἰμπαρὼ νὰ σέ φέρω πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ ἀνθρώπους οἱ ἵποιοι σέ γνωρίζουν καλὰ καὶ τῶν ὁποίων τὴν μαρτυρίαν δὲν θά εἰμπαρέσης νὰ διαφεύγῃς. Ἀς φέρουν ἐδῶ τὴν Ζουλεϊκᾶ! εἶπε προστακτικῶς εἰς τὸν σκλάβον.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφάνισθη γυνὴ της. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτο σκλάβα γεννηθεῖσα εἰς τὸ πασαλήκιον τοῦ Ζουλεϊκᾶ, ἥτις πρὸ ὀλίγου προσῆλθεν ὡς καὶ ὁ υἱὸς της εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Μεβρούκ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ βασανιστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέβαλεν ὁ πασᾶς καὶ τοὺς δύο.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; τὴν ἡρώτησεν ὁ Μεβρούκ δεικνύων τὸν ἀδελφόν μου διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἡ γράϊα μόλις ὑψώσασα πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα ἀνέκραξε μετὰ φρίκης·

— Αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς εἶνε! τὸ θηρίο! μὲ πέθανε εἰς τὰ βασανιστήρια. Εἶνε ὁ πασᾶς τοῦ Ζουλεϊκᾶ. Ἐκδικήσου με, Μεβρούκ, καὶ μαζί μ' ἐμέ ὅλα τὰ ἀνδρεία παληκάρια ποῦ ἐπρόσταξε καὶ τὰ ἐβασάνισαν.

— Βλέπεις, ἄθλιε, εἶπεν ὁ Μεβρούκ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, εἰς τί σέ ὠφελῆσε ἡ πονηρία σου; αὐτὴ ἡ σκλάβα ἡ ὁποία ἔζησε τόσα ἔτη πλησίον σου ἀμέσως σὲ ἀνεγνώρισε. Ἀλλως τε σὲ περιφρονῶ τόσο ὥστε δὲν καταδέχομαι νὰ μολύνω τὸ ἐγχειρίδιόν μου μὲ τὸ βδελυρόν σου αἷμα· ἀλλ' αὖριον τὸ πρῶτ' ἂν σέ δέσω εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἀλόγου καὶ θά κυνηγήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μαζί σου διὰ μέσου δασῶν καὶ βράχων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἕως εἰς τὴν δύσιν του.

Ὁ ἀδελφός μου ἀπώλεσε τὸ θάρρος του.

— Ἡ κατὰρα τοῦ πατρός μου μὲ καταδιώκει! ἀνέκραξε κλαίων· Καὶ σὺ ἐπίσης ἐχάθης, ἀδελφοῦλά μου καὶ σὺ Ζωραϊδᾶ.

— Οἱ θρῆνοί σου εἶνε ἀνωφελῆς, τῷ εἶπεν εἰς τῶν ληστῶν δένων σφιγκτὰ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὀπισθεν τῆς ῥάχews του. Καὶ μὴ μένης ἐδῶ περισσότερον, πιστεύσέ με, διότι ὁ ἀρχηγός δαγκάνει τὰ χεῖλη του καὶ συχοπιάνει τὸ ἐγχειρίδιόν του· μὴ τὸν ἐρεθίσῃς λοιπὸν μὲ τὴν παρουσίαν σου, ἂν θέλῃς νὰ ζήσης μίαν νύκτα ἀκόμη. Ἐμπρός! Ἀκολουθεῖ μες!

Ἐν ᾧ οἱ κλέπται προσεπάθουν νὰ ἐλκύσουν τὸν ἀδελφόν μου ἐντὸς τῆς σκηνῆς, τρεῖς σύν-

τροφοὶ αὐτῶν εἰσῆλθον φέροντες νέον αἰχμάλωτον. Μολονότι ὁ δυστυχὴς Μουσταφᾶς εἶχεν ὀλην τοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν δυστυχίαν του, ἐν τούτοις παρετήρησε τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἡ μόνη ἡ διαφορά ἦτο ὅτι ὁ νέος αἰχμάλωτος ἦτο μελαγχροινότερος καὶ εἶχε μακρότερα γένεια.

— Φέρομεν τὸν πασᾶ τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπρόσταξες νὰ συλλάβωμεν, εἶπον οἱ λησταὶ ὠθοῦντες πρὸ τοῦ Μεβρούκ τὸν δεσμώτην αὐτῶν.

— Τί σημαίνουν αὐτὰ; ἀνέκραξεν ὁ Ἀρχηγός φέρων ἀλληλοδιαδόχως τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὸν πασᾶν. Θαῦμα εἶνε ἡ ἀπάτη;

Ἀποταθείς δὲ πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους·

— Εἰσθε συγγενεῖς καὶ ἀδελφοί; Ὁμιλήσατε δά, ἄθλιοι; Ποῖος ἐξ ἡμῶν εἶνε ὁ πασᾶς, ὁ ἐχθρός μου;

— Ἀν ζητῇς τὸν πασᾶν τοῦ Ζαλεϊκᾶ, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος μετ' ὑπερηφανείας, εἰμαι ἐγώ.

Ὁ ἀρχηγός ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ φλογερόν του βλέμμα, ἐκ τῆς νευρικῆς δὲ συστολῆς τῶν χειλέων ἐφαίνετο πόση μεγάλη ὀργὴ κατεῖχεν αὐτὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, προτέταξε νὰ ὀδηγήσῃ ἐξω τὸν πασᾶν. Ἐπειτα δὲ πλησιάσας εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ἔλυσεν ὁ ἴδιος τὰ δεσμά του καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ πλησίον του.

— Μὰ τὸν Προφήτην! ἀνέκραξεν, ὅτε εὐρέθησαν μόνοι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι παράδοξος σύμπτωσις σ' ἔρριψεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων μου ἀκριβῶς τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐζήτουν τὸν πασᾶν τοῦ Ζουλεϊκᾶ. Ἡ σύμπτωσις αὕτη παρ' ὀλίγον νὰ ἔχῃ κακὸν τέλος διὰ σέ· ἀλλὰ πῶς νὰ πιστεύσῃς κανεὶς τοιαύτην ὁμοιότητα;

Ἐν ᾧ δὲ ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ περιέργως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου ὁ Μεβρούκ ἐζήτηε συγγνώμην διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν του.

Ὁ ἀδελφός μου παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμέσως τὴν ὁδοιπορίαν του, διότι ἐκάστη στιγμὴ βραδύτητος ἡδύνατο νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸν ἀθεράπευτον δυστυχίαν.

Ὁ Μεβρούκ ἠρώτησε διατὶ ἐδείκνυε τοιαύτην σπουδὴν· ἀλλ' ἀπ' οὗ ὁ Μουσταφᾶς διηγήθη εἰς αὐτὸν τὸ πᾶν δι' ὀλίγων, τὸν προσεκάλεσε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα τούλαχιστον ἐκείνην ὑπὸ τὴν σκηνὴν του.

— Σὺ καὶ ὁ ἵππος σου θά εἰσθε κατακουρασμένοι μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἀκατάπαυστον πορείαν καὶ ἔχετε ἀπαραίτητον ἀνάγκην ἡσυχίας μίαν νύκτα καὶ διὰ νὰ δυνηθῇτε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας. Αὖριον τὸ πρῶτ', ἐγὼ θά σοι δείξω ἓνα δρόμον διὰ τοῦ ὁποίου μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν θά φθάσῃς εἰς Βαλσόραν.

Ὁ ἀδελφός μου παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην καὶ ἐκοιμήθη ἡσυχῶς μέχρι πρωῒας εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχιληστοῦ.

Συγχεχυμένοι ψίθυροι φωνῶν ὡς θόρυβος φιλονικίας ἀφύπνισαν αὐτόν. Ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Χασάν, τοῦ βδελυροῦ νάνου. Προσπάθει νὰ πείσῃ τοὺς ληστας ὅτι διὰ τὴν ἰδίαν των ἀσφάλειαν ἔπρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις ἐξάπαντος θά τοὺς ἐπρόδιδε καὶ θά ἀπεκάλυπτε τὸ κατὰφύγιόν των ἂν ἐπράττων τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ· ὁ ἀποτρόποιος νάνος μὴ συγχωρῶν τὸν Μουσταφᾶν διὰ τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῇ χθὲς ἐξ αἰτίας του παρεκίνησε τοὺς ληστας νὰ τὸν σφάξωσιν ἀμέσως.

— Ἀν κανεὶς ἀπὸ σᾶς τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του τὸν φονεῦν ὡς σκύλον.

Ἐν ἀκαρεῖ ἐπῆλθεν ἡσυχία, ὁ δὲ Μεβρούκ παρακολουθούμενος ἀπὸ σκλάβον σύροντα δύο ἵππους ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς.

— Ὁ θεὸς μαζί σου, Μουσταφᾶ, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ εἴθε ὁ Προφήτης νὰ σέ βοηθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃς τὸν σκοπὸν σου.

Ὁ ἀδελφός μου ἀνωρθώθη διὰ μίας, ἐνδυναμωθείς δὲ κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν ἐκείνην, ἐπήδησε πλήρης ἐλπίδων ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὅστις ἐκτύπα διὰ τῶν πετάλων τὸ ἔδαφος, ἀνυπομονῶν νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ διάστημα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ]

ΔΙΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΑΛΑΖΩΝ ΑΛΕΚΤΩΡ

Μέσα 'ς ένα περιβόλι, μιὰ φορά κ' έναν καιρό
 Δύο φοβεροὶ κοκόροι εἶχαν πόλεμο γερό.
 Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ ένας τέλος τὸν ἐνίκησε τὸν ἄλλον
 Ὑψηλὰ πολὺ ἀνέβη, καὶ μὲ θόρυβον μεγάλον
 Τὰ τῆς μάχης καὶ τῆς νίκης ἤρχισε νὰ ἀραδειάζη,
 Ὅταν ἐξαφνα γεράκι εἰς τὰ νύχια τὸν ἀρπάζει
 Καὶ τὸν φέρει τρομαγμένον στὴν ἀπόκρημνη φωλιά του
 Ὅπου μ' ὄρεξιν γεμίζη τὴν ἀχόρταγην κοιλιὰ του.
 Τώρα φίλε, ἡ μεγάλη τοῦ κοκόρου δυστυχία
 Σοὶ δεικνύει πόσον βλάπτει ἡ μωρὰ ἀλαζονεία.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΠΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟΝ

— Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ φυτρώσης
 ἐδῶ; εἶπε μίᾳ κατακόκκινη Παπαρούνα εἰς ἓν
 μικρὸν Ἀσπρολούλουδον, τὸ ὁποῖον εἶχε φυ-
 τρώσῃ πλησίον τῆς.

— Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ εἰξεύρω
 καλὰ καλὰ, ἀπεκρίθη τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ εἶσαι κοντά μου;
 — Καθόλου.

— Δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι ὑψηλὴ;

— Ναὶ πραγματικῶς εἴσθε πολὺ ὑψηλὴ.

— Καὶ ὠραία;

— Εἴσθε πολὺ ὠραία.

— Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ φοβῆται.

— Καθόλου.

— Τί μικρούλι ποῦ εἶσαι!

— Ναί, πολὺ μικρούλι.

— Καὶ ἀσήμαντο.

— ὦ! πολὺ ἀσήμαντο.

— Καὶ ἀσχημο.

— Ἐχετε δίκαιον.

— Κανεῖς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ σε ἰδῇ δύο φορές.

— Πιθκνόν.

— Οἱ διαβάτῃ οὔτε γυρνοῦν νὰ σε ἰδοῦν.

— Πραγματικῶς.

— Ἐνῶ ἐμὲ μὲ θαυμάζουν.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; εἶπεν ἡ Παπαρούνα
 πλεόν κόκκινη ἀπὸ ὀργήν.

— Δὲν τὸ εἰξεύρω, ἀπεκρίθη ἡσυχῶς τὸ
 Ἀσπρολούλουδον.

— Εἶσαι ζηλιάρικο, εἶπε μὲ περιφρόνησιν ἡ
 Παπαρούνα.

— Ἐχετε λάθος, εἶπε τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἐδίδες διὰ νὰ εἶσαι
 εἰς τὴν θέσιν μου.

— ὦ! ὄχι, σὲ βεβαιῶ.

— Νομίζεις ὅτι ὅταν ἔλθουν οἱ θεριστὰὶ θὰ
 γυρίσουν νὰ σε ἰδοῦν;

— Τὸ ξεύρω ὅτι δὲν θὰ ρίψουν βλέμμα ἐ-
 πάνω μου.

— Δὲν φροντίζουν δι' ἐσέ.

— Αὐτὸ δὲν μὲ δυσχερεστεῖ.

— Θὰ σοῦ γυρίσω τὴν ῥάχι μου.

— Ὅπως θέλετε.

— Καὶ δὲν θὰ λυπηθῆς;

— Ἐγώ; Καθόλου.

— Σὲ περιφρονῶ.

— Ἀλήθεια! εἶπε τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Μοῦ ἔρχεται ἀηδεῖα ποῦ σε βλέπω.

— Καλὰ λοιπὸν θὰ κάμετε ἐὰν στρέψετε
 ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

— Θεέ μου! ἀνέκρχε μετ' ὀλίγον ἡ Παπαρούνα.

— Τί συμβαίνει; εἶπε τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Οἱ θεριστὰὶ πλησιάζουν... φοβοῦμαι
 πολὺ. Προχθὲς ἐθέρισαν ἓνα σωρὸν Παπαρούνες.

— Ἐχετε τόσον ὠραῖον καὶ ὑψηλὸν ἀνά-
 στημα, ὥστε θὰ σὰς ἰδοῦν χωρὶς ἄλλο.

— Σιωπὴ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐπιθύρυσεν ἡ
 Παπαρούνα. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐπεθύμουν νὰ
 εἶμαι μικρὰ ὅπως σύ.

— Πραγματικῶς ἐμένα δὲν εἰμποροῦν νὰ μὲ
 ἴδουν εὐκόλως, ἀπεκρίθη τὸ Ἀσπρολούλουδον.

— Δὲν θὰ σε ἰδοῦν ἐσέ.

— Κανεῖς δὲν θὰ προσέξῃ εἰς ἐμέ.

— Χαῖρε! Νά! ἔρχονται... θ' ἀποθάνω.

— Χαίρεται!

— Ἐφάνην σκληρὰ πρὸς σέ. Μὲ συγχωρεῖς;

— Δὲν δυστηρεστήθην ἐναντίον σας.

— Μὲ λυπεῖσαι ὀλίγον;

— Ἐξ ὅλης καρδίας.

— Εἶσαι καλὸν καὶ εὐγενὲς ὄν.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι ὑπερήφανον.

— Δὲν ἔχω καὶ λόγον νὰ εἶμαι.

— Χαῖρε!... ἀποθνήσκω.

Δυστυχὲς Παπαρούνα! οὗτοι ἦσαν οἱ τε-

λευταῖοι λόγοι τῆς Καθ' ἣν στιγμήν τὴν εὖρε
 τὸ δρέπανον τοῦ θεριστοῦ τὸ Ἀσπρολούλουδον
 ἐκλείει τὰ πέταλά του διὰ τὴν νύκτα. Ὅταν
 τὴν αὐγὴν τὰ ἤνοιξεν, ἡ Παπαρούνα ἔκειτο
 πλησίον τοῦ νεκρά!

Τὸ μικρὸν ἄνθος ἐδόξαζε τὸν Θεὸν διὰ τὴν
 τύχην του, ὅτε ἡ βαρεῖα πτέρνα ἐνὸς θερι-
 στοῦ τὸ ἔχωσε τόσον βαθίως εἰς τὸ ἔδαφος
 ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἐτάφη διὰ παντός. Ἀλλ'
 ἀνηγέρθη μετ' ὀλίγον δροσερὸν καὶ ἀκμαῖον,
 πεπεισμένον ὅτι ἡ ἡσυχία εὐτυχία ἀνήκει πε-
 περισσώτερον εἰς τοὺς ταπεινοὺς παρὰ εἰς τοὺς
 ἀλαζόνες, εἰς τοὺς μετρίοφρονες παρὰ εἰς τοὺς
 θρασεῖς. Ὅτι ἐπὶ τέλους εἶνε προτιμότερον νὰ
 εἶνε τις μικρὸν Ἀσπρολούλουδον παρὰ μεγαλο-
 πρεπὲς καὶ φαντασμένη Παπαρούνα.



Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ

Βαστίλλη! ὄνομα φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον,
 τὸ ὁποῖον μὲ ρῖγος καὶ τρόμον ἤκουσαν χιλιάδες
 ἀνθρώπων. Τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο φρούριον τῷ
 1369 ἐν Παρισίοις οἰκοδομηθὲν ἐχρησίμευσεν ὡς
 ἀπέραντος εἰρκτὴ ἐπὶ ἑκατοντάδες ἐτῶν. Πόσοι
 ἐστέναζαν εἰς τὰ ἀνήλια βάρη τῆς Βαστίλλης!
 Ἀπλῇ ὑπόνοιᾳ τῶν ἰσχυρῶν, ἀπλῇ καταγγελίᾳ
 κατὰ τιнос καὶ ἀνηρπάζετο, ἐγίνετο ἄφαντος,
 ἐθάπτετο ζωντανός, καὶ οἱ συγγενεῖς του, τὰ
 τέκνα του παρεδίδοντο εἰς τὸ πένθος, εἰς τὴν
 ἐγκατάλειψιν, εἰς τὴν ἐνδειαν.

Διὰ τοῦτο ὅταν ἐξερράγη ἡ μεγάλη ἐκείνη

γαλλικὴ ἐπανάστασις, ὁ λαὸς πρὸ πάσης ἄλλης
 πράξεως ὤρμησε καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Βαστίλλη
 τῇ 2/14 Ἰουλίου 1789. Κατεκρήμυνε καὶ κα-
 τεδάφισε τὴν κατηραμένην ἐκείνην εἰρκτὴν τῆς
 ὁποίας οἱ τείχοι ἀνέδιδον λυγμούς καὶ κραυγὰς
 ἀπελπισίας. Ἡ ἄλωσις τῆς Βαστίλλης ἦτο τὸ
 πρῶτον πρὸς ἐλευθερίαν κίνημα, ἦτο τὸ πρῶτον
 κτύπημα κατὰ τῆς τυραννίας.

Οἱ Γάλλοι πρὸς διαίוניσιν τῆς μνήμης τῆς
 ἡμέρας ἐκείνης ὥρισαν τὴν 2/14 Ἰουλίου, ἐπέ-
 τειον τῆς ἄλωσης τῆς Βαστίλλης, ὡς ἡμέραν
 ἐθνικῆς αὐτῶν ἐορτῆς.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 17^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Του προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 16^{ης} Ἰανουαρίου ε. ε. πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους δημοσιευθεισῶν 125 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετα τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας λύσεις εὗρεν ἕκαστος.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 12—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Βασιλῆς τῶν Ἀνθῶν, 111.
Δεύτερον βραβεῖον : Τιτίκα, 106. — Ἐξόδος τοῦ Μεσολογγίου 102.
Τρίτον βραβεῖον : Διονύσιος Μ. Μάστρακας, 100. — Κροκόπεπλος Ἡώς, 99. — Τάξον τοῦ Φοῖβου, 99.

Ἐπαινος : Μοσχόβολος Ἑαρ, 97. — Νίκη, 97. — Ἀλκυών, 95. — Μέλας Ἀέρας, 93. — Κεραυνόβολος Ζεύς, 92. — Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνης, 89. — Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, 89. — Κάδμος, 89. — Δ. Γ. Καζαμάνης, 89. — Μίχη τοῦ Γκριτζόβλη, 88. — Ροδόλη Λυγούλα, 88. — Οὐρανία Αὔρα, 87. — Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης, 87. — Φοῖβος Ἀπόλλων, 86. — Ἀσπρος Γάτος, 84. — Μεγάλη Δούκισσα, 82. — Ἀντίνοος ὁ Γρῆς, 81. — Γεώργιος Ι. Ζῶτος, 81. — Ἀέτος τῆς Ἡπείρου, 78. — Ἀμφιτρίτη, 76. — Τηλέμαχος, 72. — Ὑψιπέτης Ἀέτος, 71. — Γαλιναία Θάλασσα, 64. — Ἐργατική Μέλισσα, 64. — Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 63. — Φιλοπομπή, 58. — Θεοδόσιος Θεοδοσιάδης, 57. — Εὐνοφῶν Ἀθηναῖος, 57. — Ἀλέξανδρος Ν. Δ., 56. — Σοφὸς Πλάτων, 56. — Καρατσάκης, 54. — Σάββας Πασαρίδας, 54.

Εὐφημος μνεῖα : Πολυξένη Βάθη, 48. — Πασίαν ὁ Μεγαρεύς, 46. — Διατὶ μ' ἐλθμόνῃς, 45. — Πρῶτος Σωματοφύλαξ, 45. — Ἀνθοπαλὶς τῆς Φλωρεντίας, 44. — Πάτροκλος, 44. — Ἑθνικὴ Σημαία τῶν Κρητῶν, 35. — Ρῶα Νήϊον, 35. — Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, 34. — Καλλιθέλαδος Ἀηδὼ, 32. — Ἀντώνιος Κ. Πετρόπουλος, 31. — Κυπριακὸς Ἀστὴρ, 30. — Κορυθαίολος Ἐκτωρ, 28.

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας 8—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἐσπερία Αὔρα, 110.
Δεύτερον βραβεῖον : Ἀηδὼν ἡ Λάλος, 105. — Παῖς τοῦ Παναχαϊκοῦ, 105.
Τρίτον βραβεῖον : Ἰάσων, 104. — Ἡρωϊκὴ Πάργα, 100. — Ἰουλίττα Καραθεοδωρῆ, 100.
Ἐπαινος : Χρυσόκομος Νάρκισσος, 96. — Αἶας ὁ τοῦ Ὀϊλέως, 95. — Ἀρχιμήδης, 95. — Βασιλεὺς τῶν Δασῶν, 93. — Λευκὴ Χιών, 89. — Κ. Α. Σταυρίδης, 81. — Τουρκοκόρης Σαρακηνός, 84. — Ἴον τὸ Τρίχρουν, 81. — Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, 75. — Δελφὶν τῆς Μεσογείου, 74. — Ἀκτίς Ἡλίου, 72. — Παπουτσιμμένος Γάτος, 71. — Δροσερὰ Πηγὴ, 66. — Σερνα Ἰα, 58. — Διάβολος τῆς Μυκόνου, 57. — Μιμῆκος Ι. Μέτης, 55. — Σαλαμινία Ναῦς, 55. — Στρατηγὸς Δυσάνδρος, 52. — Ὀρφεύς, 50.

Εὐφημος μνεῖα : Βασίλισσα τῶν Δασῶν, 48. — Βαθυλῶνία Ἡγεμονίς, 47. — Ἀσπρὸ Λαγουδάκι, 45. — Ἀνδρέας Ζαφειράτος, 45. — Βασιλῆς τῶν Τίγρεων, 44. — Ἀέτος τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων, 42. — Ἀστὴρ, 41. — Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 40. — Σπουργίτης, 38. — Ἀττικὴ Νύξ, 34. — Μέττερνιχ, 34. — Ἀλάλητο Πουλὶ, 32. — Ἰουλίττα Κ. Σωτήρου, 31. — Ἀγνὴ Περιστερά, 30. — Ἀνατολικὸς Φουρρός, 27. — Ναπολέων Βοναπάρτης, 25.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Ἡλικίας μικροτέρων τῶν 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Περικλέτος, 80.
Δεύτερον βραβεῖον : Κόκκινος Γάτος, 70. — Τριτησία Ἰκτίς, 43.
Τρίτον βραβεῖον : Λεωνίδας ὁ Σπαρτιάτης, 29. — Μαρίκα Πασαρίδα, 28. — Στέφανος τῆς Μυρσίνης, 24.
Ἐπαινος : Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 19.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΕΤΙ ὁρσὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς ἀναμειβὲν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων : Ἀγρίον Κύμα, 24. — Ἀηδὼν τῆς Ἀνοίξεως, 23. — Ἀθανάσιος Διάκος, 18. — Ἀθῶν Περιστερά, 10. — Φλωρεντία Ν. Ἀρσένη, 16. — Α. Ν. Ἀρσένης, 18. — Ἀρχηγὸς τῶν Ζουάδων, 21. — Νικόλαος Βαλλήνδης, 10. — Ἐκτωρ Βέγιας, 24. — Βερζεβούλ, 9. — Α. Βιθάλης, 2. — Κ. Δ. Γελέκης, 3. — Γέρων Ἀγωνιστής, 8. — Γλυκεῖα Ἑλλάς, 23. — Γ. Ι. Δημάκος, 21. — Δημόκριτος Ἐπιπεδοκλῆς, 9. — Χριστίνα Ἀρ. Ἐλευθερίου, 2. — Ἐλευθερὸς Σκοπευτής, 3. — Ἐνδοξος Ἑλλήν, 13. — Ἐρσιμακὸς Σπινυήρ, 16. — Βέττα Ζαφειράτου, 19. — Σ. Ζερβός, 20. — Ζεὺς ὁ Νεφεληγερέτης, 8. — Ἱερολογίτης, 19. — Ἰωάννα δ' Ἀρχ, 7. — Καλλικάνζαρος, 2. — Μαρία Καλούδη, 1. — Νικόλαος Γ. Κανταρίτζης, 17. — Καπετὰν Κουπιάς, 10. — Παρμενίων Γ. Καρατάλης, 21. — Κυκλαμιά, 15. — Κύμα τῆς Θαλάσσης, 8. — Ἀλέξανδρος Γ. Κυρίτσος, 4. — Κύρος ὁ Πρεσβύτερος, 10. — Λύκαιος Ζεύς, 12. — Μιχαηλῆς Μυσσώτης, 7. — Χρύσιος Μαυράκης, 12. — Ἀριάδνη Μισούλη, 11. — Μιχαὴλ Γρυλλοπούλα, 22. — Μικρὸς Δημοτικὸς Σύμβουλος, 17. — Μιχαὴλ Στρογγύφ, 18. — Μουσσοστεφὸς Κόριννα, 15. — Ναπολέων Βοναπάρτης, 25. — Ναύαρχος Μισούλης, 11. — Ναυπλιεύς, 13. — Νηματῆς, 5. — Δημ. Γ. Νικολαΐδης, 4. — Χρ. Γ. Ευδιῆς, 13. — Οἰδίπους Τύραννος, 14. — Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 12. — Βαρβάρη Ι. Παπᾶ, 8. — Βάσσω Παπαγεωργακοπούλου, 9. — Παρμενικὴ Καρζία, 24. — Πάτρις, 12. — Φωτεινὴ Α. Πετούση, 11. — Πήλασος Ἀμπελδεσσα, 10. — Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, 10. — Πονηρὰ Μάτις, 5. — Ροδόπασμένη Κόρη, 10. — Α. Ροδόπουλος, 5. — Δημήτριος Ροῦσσος, 9. — Κ. Στάμος, 5. — Κωνστ. Μ. Στέφαν, 8. — Κωνστ. Κ. Συμεωνίδης, 4. — Τροπαιοῦχος Μεσολογγίων, 2. — Φίλη τῶν Ἀνθῶν, 6. — Φίλιππος ὁ Ἀκαρνάν, 11. — Φιλοκτήτης, 18. — Φωνὴ τῆς Ἐλευθερίας, 13. — Χαδὶθ-Χαδὰθ, 6.

[Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες ἐν οἰονδήποτε βραβεῖον νὰ μᾶς δηλώσωσι τὴν διεύθυνσιν τῶν δι' ἣν τοῖς στείλωμεν τὰ βραβεῖα, οἱ δὲ λαβόντες τὸ πρῶτον βραβεῖον νὰ μᾶς πέμψωσι τὴν φωτογραφίαν τῶν δι' ἣν νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ].

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς διέταττε τὸν ὑπηρέτην του νὰ υπάγῃ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὥραν εἰς τὸ πλῆστον τῆς οἰκίας του ἡλιακὸν ὥρολόγιον.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν, κύριε, νὰ ἰδῶ τὴν ὥραν εἰς τὴν μεριδιὰν ἀφοῦ εἶνε νύκτα ! λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο, ἂν εἶνε νύκτα ! ἐπαναλαμβάνει μετ' ὀργῆς ὁ Κουφιοκεφαλῆς, δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς μαζί σου τὸ φανάρι ;

*Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρσιμακοῦ Σπινυήρου.

Ὁ Χαρίλαος λέγει ὅτι ἐμαθεν διὰ τὰ ἑλληνικά. Ὁ Γεώργιος δὲ νὰ τὸν παριπαίξῃ τῷ λέγει :

— Πῶς θὰ πῆς μιμουμαι τὰ ἡθῆ τῶν Ἑλλήνων ;

— Ἑλληνίζω.

— Ἀμὴ τῶν Γάλλων ;

— Γαλλίζω.

— Ἀμὴ τῶν Οὐγγρων ;

— Τῶν Οὐγγρων ; Οὐ... γγαρίζω....

*Κατὰ τὴν ὑπὸ Γεωργ. Κλ. Λεοντίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἄν μὲ βαρύνουν αἱ ἐπιστολαὶ σου, φίλτατὴ Ἑλλάς, ἀλλὰ τούναντι μοι προθενοῦν εὐχαριστήσιν. Ὡστε γράφω μου τακτικά, ἂν μ' ἀγαπᾷς.

Μ' ἀρέσει ὡς ψευδώνυμόν σου τὸ Ἡρωϊκὸν Σοῦλι, φίλε μου Δ. Γ., καὶ δύνασαι μὲ αὐτὸ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου συμπεραίνω πόσον δυνατός εἶσαι εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τῶν νεωτέρων χρόνων, Βασίλειδ τῶν Ἀνθῶν, καὶ σὲ συγχαίρω. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἐνδοκιμὸν σου θὰ φέρῃ μεγάλον βαθμόν.

Χαίρω πολὺ διότι ἀντημείψαν οἱ κόποι σου, Πυρπολικὸν τοῦ Κατάρη, καὶ υπερφανεύομαι διότι ἔχω φίλους οἱ ὅποιοι κρίνονται ἀξιοί ἀμοιβῆς διὰ τοὺς κόπους των.

Ἰδοὺ δὲ σήμερον θὰ κορεσθῇ ἡ περιέργειά σου, φίλε Γεώργιε Κλ. Λεοντίδη, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πολὺ εὐχαριστεῖται ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ βλέπουσα πάλιν τὸ γράψιμον τῆς Λαίδεμένης.

Τέλος πάντων ἔλαθα γραμματάκι σου ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸν, χαριτωμένη μου Πηνελόπη. Τόσον καιρὸν ὅπου δὲν μοῦ ἔγραφες ἐν μίᾳ διὰ εἰς τὴν ἐτοχὴν εἶχες λησμονήσῃ τὴν φίλην σου ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ εἶχα μὲν λύπην... τῶρα ὅμως εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀφ' οὗ μὲ ἐβεβαίωσες διὰ ἂν καὶ ἔγεις περισσότερα μαθήματα ἀπὸ τὸν χειμῶνα θὰ οἰκονομήσῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Σοῦ στέλλω χίλια φίλια νὰ τὰ μοιρασθῇς μετὰ τὸ Χάρι τῆς Γραβιάς καὶ τὸ Παχ... ὅχι, τὸν Βάρια θέλω νὰ εἶπω (Ὁλίγον ἔλειψε νὰ φανῶ ἀκριτόμυθος καὶ νὰ εἶπω τὸ Παχουλόδ Παιδάκι.) Κύτταζε ὅμως νὰ κάμῃς μὲ δικαιοσύνην τὸ μοῖρασμα.

Πότε λοιπὸν θὰ ἀρχίσῃ καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Πηνελόπης νὰ μοῦ γράφῃ συχνά ; Πότε ;

Ἀπὸ καρδιάς εὐχομαι, Τιτίκα μου, νὰ ἀπολαύσῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς.

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ φίλοι μου, Ἰνματῆ, μοι ἐκφράζουν καθημερινῶς δι' ὥραιων ἐπιστολῶν των τὴν ἰδίαν μετὰ ἐπιθυμίαν περὶ συχνότερας ἐκδόσεως τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Τοῦτο δεικνύει πόσον πολὺ μὲ ἀγαπᾶτε, ἀγαπημένα μου παιδιὰ, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο ἀλλὰ... ὑπάρχει ἐν σπουδαίᾳ τῶν ἀλλὰ τὸ ὅπου, πρὸς μεγίστην λύπην μου καὶ τῶν εὐκρινῶν φίλων μου, μὲ ἐμποδίζει νὰ ἐκπληρώσω ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον τὴν ἐπιθυμίαν σας αὐτὴν ἡ ὅποια εἶνε καὶ ἰδική μου ἐπιθυμία. Τὸ ἀλλὰ αὐτὸ τὸ εἶπα εἰς τὸ προηγουμένον φυλλάδιον ἀπαντῶσα εἰς τὴν φίλην μου Γαλιναίαν Θάλασσαν.

Ὅταν θὰ στείλῃς τὴν συνδρομήν σου, Γασιλὲ τῆς Ἀμμου, σημειώσέ μου καὶ ποῖα φύλλα δὲν ἔλαβες διὰ νὰ σοῦ σταλῶν. Ὅτε ἄλλος τὸ ἔχῃ αὐτὸ μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον Χρυσόμαλλος Πειρατής.

Βλέπεις λοιπὸν, πουλάκι μου Ἀλκυών, διὰ γράφεις ὅταν θέλῃς καὶ πολὺ χαριτωμένα μάλιστα ; Ἡ περίοδος ἐκείνη τῆς ἐπιστολῆς σου ὅπου περιγράφεις πῶς ὁ πατέρας

σου ἄμα ἐμυρίσθη διὰ τὴν τὸ φύλλον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, δὲν ἐκράτησε τὴν ὑπομονήν του, ἀλλ' ἐξεπετάχθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ σοῦ τὸ ἀρπάζε ὡς λαίμαργον παιδίον διὰ νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτὸς πρῶτος καὶ ἔπειτα νὰ σοῦ τὸ δώσῃ καὶ σένα μὲ ἔκαμε νὰ γελάσω πολὺ καὶ—δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρύψω—μοῦ ἐκολάκευσε πάρα πολὺ τὴν φιλαυτίαν μου. Ἄλλο τῶς εἰς νὰ βλέπῃς διὰ καὶ οἱ πατέρες σὲ περιμένουν μὲ λαχτᾶρα νὰ σὲ διαβάσουν ; Καὶ μάγισσα νὰ ἦμουν δὲν θὰ τὸ κατάρθωνα εὐκολὰ εὐκολὰ !

Μάλιστα, φίλη Ἰουλίττα Σωτήρου, ἐπιτρέπω καὶ εἰς τὴν Ἀνναρ σας νὰ λήβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ τὴν ἀδείν μου τὴν συνοδεύω μὲ ἐν θερμότητι φίλημα, τὸ ὅποσον ἐκ μέρους μου σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς δώσῃς.

Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδιάς, φίλτατε Μιμῆκε Μέτης. Ἐστὶ θέλω τοὺς φίλους μου, νὰ ἀριστεύουν !

Καὶ πῶς περνᾷς εἰς τὴν ἐτοχὴν, ἀγαπητὴ Κλεονίκη Καραῦτα ;

Δὲν σὲ λησμονῶ, Ἀσπρε Γάτε· ἀλλ' ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειρὰν του.

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, Ἀτρόμητε Τζαβελλὰ, ἂν, διερχόμενος τῶν Ἀθηνῶν, προφθάσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Γραφεῖόν της.

Περιμένω λοιπὸν συχνὰς ἐπιστολάς σου, Ἀρχηγ· τῶν Εὐζώνων.

Τὰ συγχαρητήριά μου, φίλε Ἰωάννη Σ. Βάρθη, διὰ τὸν προβεβασμὸν σου καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ κυνήγιον.

Τὰ γραμματόσημα ὅπου μοῦ ἔστειλες, φίλε μου Δ. Α. Παράγῃ, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν διότι εἶνε μεταχειρισμένα· δύνασαι νὰ ἀγοράσῃς τὸν τόμον τοῦ 1885 μὲ γραμματόσημα τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο χρῆσις.

Χαίρω διὰ τὴν γνωρίμιάν σου, Πολυμαθὴ Ὀμηρε καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἐγὼ δὲν κακίωμαι, Γέρων Ἀγωνιστά, ἀλλὰ νὰ μὴ κακίωσῃς καὶ σὺ ἂν ποτὲ συμβῇ κανὲν λάθος καὶ χάσῃς μερικὸς ἀριθμὸς, ἂν εἰς τὸ ἔξῃς δὲν γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτιν τὰ λύσεις ἐκάστου φυλλαδίου.

Γράφε μοι σὺ μεγάλας ἐπιστολάς, ἀγαπητὴ μου Μερόπη, καὶ ὅς εἶνε τὸ γράψιμόν σου κακόν αὐτὸ εἶνε ἐν μέσον καλὸν διὰ νὰ τὸ διορθώσῃς, ἐπειδὴ ὡς φιλότιμο κοριτσάκι ὅπου εἶσαι θὰ προσπαθῇς κάθε φορὰ νὰ μοῦ γράφῃς καλλίτερα, καὶ ἔτσι θὰ γίνῃς καλλιγράφος, πρώτη τάξεως.

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Φιλοπατρι Ἰων, καὶ δὲν τὸ ἔχει ἄλλος.

Περιμένω λοιπὸν μὲ ἀνυπομονήσαν, φίλτατὴ Ἰουλίττα Καραθεοδωρῆ, νὰ μοι δηγηθῇς τὰς εἰς Ὀστένην διασκευάσεις σου. Ἡ ἀνάγνωσις των θὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω πρὸς στιγμήν τὸν καύσωνα τῶν Ἀθηνῶν.

Μάλιστα, Γεώργιε Ζῶτε, ὁ στέλλω λύσεις δικαιοῦται νὰ στέλλῃ καὶ τῆς ἰδικῆς του δημοσιεύσεως πνευματικῆς ἀσκήσεως τὴν λύσιν.

